ΤΡΥΠΑ

τι αξία έχουν για μιά
70 ΨΩΡΟΔΡΑΧΜΟΥΛΕΣ
[illegible] ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΗ ΕΔΩ;

ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΚΑΙ ΚΤΗΝΩΔΕΣ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΕΡΑΣ
ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ:

(με υπερηφανια αναγγελει)

στην ευρυτερη προσπαθεια του να συμβαλλει:
στην εξοικονομιση ενεργειας και
στην καλλιτερη εξυπηρετηση των πολιτων
καθιερωνει τον θεσμο των

«ΔΗΜΟΤΑΞΙ»

ΚΑΛΕΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΣΑΚΑ-ΤΣΑΚΑ ΠΑΤΕ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΡΥΠΑ 2

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1980 ΔΡΧΜ. 70

Γραφεια:
Νικ. Ουρανου 54

τα χειρογραφα αποτεφρω-
νονται

ΜΟΧΘΗΣΑΝ

ΠΡΗΓΟΡΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ
ΘΟΔΩΡΟΣ ΡΟΜΒΟΣ
ΝΙΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΚΟΣ
ΠΑΝΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΟΥΣΗΣ
ΑΝΝΑ ΜΠΑΝΑΝΑ
ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΚΗΣ
ΧΑΡΑ ΠΕΛΕΚΑΝΟΥ
ΣΟΦΙΑ ΛΑΜΠΙΚΗ
ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΑΡΑΝΙΤΣΗΣ
ΑΛΦΡΕ ΖΑΡΡΥ
ΣΑΡΑ ΛΙΠΕΤ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΑΧΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΥΡΑ ΚΟΥΛΑ
ΤΕΟ ΜΠΟΜΠΟΡΟΜΠΟΜΠΟ
ΑΝΝΑ ΑΤΤΑΡΤ
ΑΛΕΞΗΣ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ
LIBER
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΤΟΡΙΚΟΣ
ΛΑΖΑΡΟΣ ΖΗΚΟΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΑΤΣΗΣ
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΒΑΡΒΑΔΟΥΚΑ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΜΑΡΛΑ ΠΕΡΔΟΥ
CHARLES BUKOWSKI

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ:
ΘΟΔΩΡΟΣ ΡΟΜΒΟΣ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΤΣΙΑΔΗΣ-ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ 10 ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 124
ΦΙΛΜ:
ΝΑΠΟΛΕΩΝ
ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ:
Γ. ΚΩΤΣΟΥ
ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ:
Ο ΜΗΤΣΟΣ
ΚΕΙΜΕΝΟ ΛΕΦΤΑΡΙΟΥ:
ΑΓΙΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

ΒΟΗΘΗΣΑΝ

EVA PLUSS
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΟΜΒΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΧΟΣ
HELEN VERNEREY
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΠΕΛΑΣ
ΛΕΝΑ ΓΙΟΥΣΙΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΑΦΡΙΚΑΝΑ
ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΟΣ
ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ+ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΡΟΜΒΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΛΕΩΝ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΟΤΡΩΝΗΣ
ΤΑΚΗΣ ΜΩΡΑΙΤΗΣ
ΑΓΓΕΛΙΝΑ ΚΑΨΩΜΕΝΑΚΗ
ΓΙΩΡΓΗΣ+ΜΑΡΙΑ+ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ
ΠΛΕΜΜΕΝΟΣ

Καλλιτεχνικη επιμ.-Μονταζ:
Μακης Τσιπουριδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λεφτάριος ὁ Μέγας..............5
Φωτορεπορτάζ...................7
Ὁ Λυκάνθρωπας τῶν Ἀθηνῶν.....8
Διαδίδεται ὅτι-Ἀκούγονται φῆμες...........................9
Ὁ παρεξηγημένος Χριστόφορος Μπουμπλῆς..................10
Πασατεμποαπαγόρευση(φωτο-ντοκουμέντο)................11
Κόκα-Κόλα.....................14
Χρήσιμες Γνώσεις..............16
Πῶς νά στό πῶ..................18
Ὁ κομπογιανίτης στό σπίτι σας...........................21
Ἐλεύθεροι σάν τόν ἀέρα.......22
Δεξαμενισμός...................24
Μιά καρδγιά δύο χτύποι........26
Τό μανιφέστο τῆς νοικοκυρᾶς...27
Ἕνα χέρι νά πιαστῶ, μιά γραβάτα νά κρεμαστῶ..........27
Κυρα-Κούλα.....................28
Δέν ἦταν ὁ κηπουρός...........30
Τό τέρας-φωτορεπορτάζ.........32
Ἡ μεταμεσονύκτια Ράτκα........34
Παρουσίαση ἑλληνικοῦ κόμικ....36
Δεκαπέντε ἑκατοστά............50
Ὁ σινεμάς.......................60
Ἀλληλογραφία 62

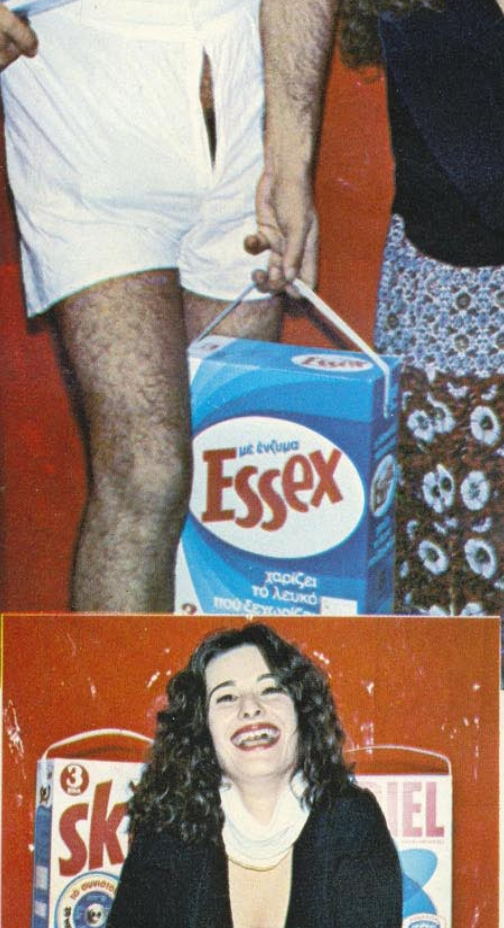

ΚΑΤΑΡΓΗΣΤΕ ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ

Ζητησαμε απο την κυρια Δαγκα Τωνια
η οποια κανει τη μπουγαδα της στο χερι
και οχι με πλυντηρια, απορυπαντικα
και τετοιες αηδιες, να αναγνωρισει
με κλειστα ματια το σλιπακι του συζυγου της
αναμεσα σε πολλα αλλα.

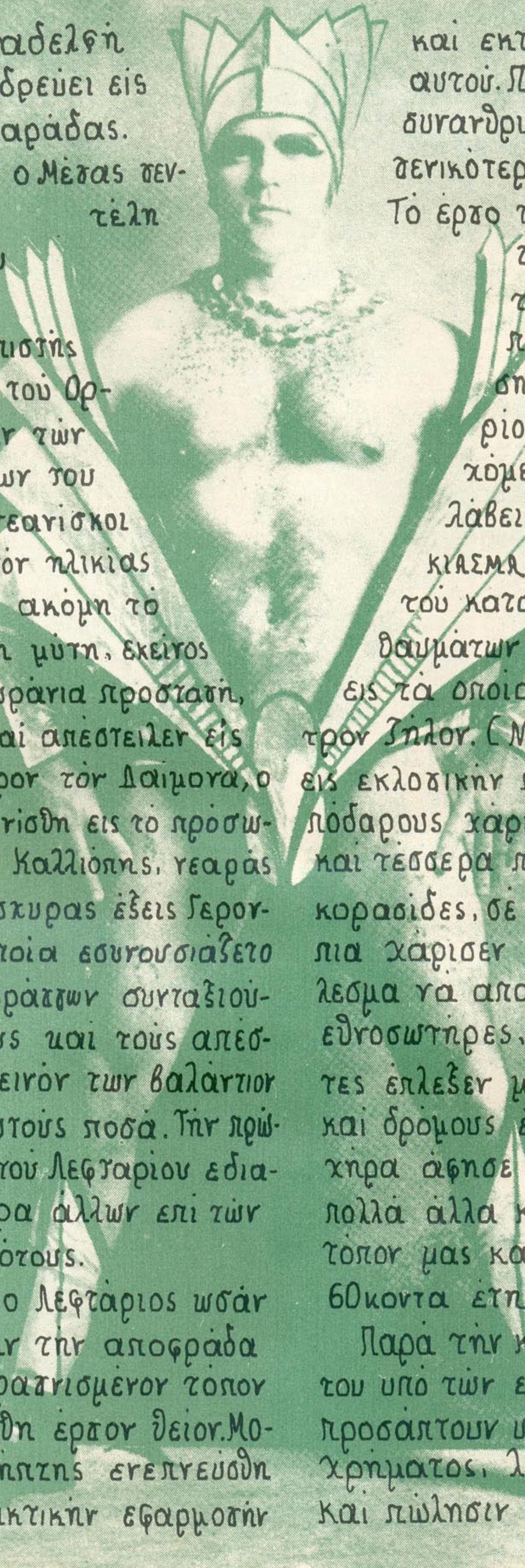
Το αποτελεσμα ηταν εκπληκτικο!!!

η νοικοκυρα που πλενει στο χερι, βλεπει αμεσως την διαφορα με το χερι!!

EDITORIAL

αδελφέ κ αδελφή
θεία εντολή ενεδρεύει εις τάς ακόλουθας αράδας.

Ο Λεφτάριος ο Μέγας γεννηθείς κατά τά τέλη τού περασμένου αιώνα, υπήρξεν σφοδρός υπερασπιστής τού Δικαίου και τού Ορθού. Στήν ηλικίαν τών τεσσάρων χρόνων του και ενώ άλλοι νεανίσκοι της ιδίας με αυτόν ηλικίας δέν έχουν βγάλει ακόμη τό δάκτυλο από τή μύτη, εκείνος ακολουθώντας ουράνια προσταγή, εξολόθρευσεν καί απέστειλεν είς τό πύρ τό εξώτερον τόν Δαίμονα, ο οποίος τού ενεφανίσθη εις το πρόσωπον της θείας του Καλλιόπης, νεαράς τότε αλλά μέ ισχυράς έξεις Γεροντολαγνείας η οποία εσυνουσίαζετο μετά πολλών αφράγκων συνταξιούχων ταυτοχρόνως και τούς απέσπα από το ταπεινόν των βαλάντιον υπέρογκα δι αυτούς ποσά. Την πρώτην αυτήν νίκην τού Λεφταρίου εδιαδέχθησαν πληθώρα άλλων επί τών δυνάμεων τού Σκότους.

Ηρθε λοιπόν ο Λεφτάριος ωσάν Λυτρωτής, εκείνην την αποφράδα μέρα, εις τόν τυραννισμένον τόπον μας και επωμίσθη έργον θείον. Μοναδικός εντολολήπτης ενεπνεύσθη την ταχείαν πρακτικήν εφαρμογήν και εκτέλεσιν τού έργου αυτού. Πάντα διά τό καλό τών συνανθρώπων του και διά τό γενικότερο καλό τού τόπου. Τό έργο τούτο πού ο ίδιος εξηργάσθη σθεναρώς κατά τήν διάρκειαν της πολύχρονης περιπλάνησης από χωρίου εις χωρίον, ονόμασε διακατεχόμενος υπό πλήρους ευλάβειας "ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΧΑΡΑΠΑΚΙΑΣΜΑ". Ορισμέναι φήμαι τού καταμαρτυρούν σωρείαν θαυμάτων και κοινωνικών ωφελών εις τά οποία επέδειξεν υπέρμετρον ζήλον. (Νεκρούς ανέστησεν εις εκλογικήν περίοδον, σέ μονοπόδαρους χάρισε αφειδώς τρία και τέσσερα πόδια, προικοδότησε κορασίδες, σέ καθυστερημένα νήπια χάρισεν οξύν νούν με αποτέλεσμα να αποκτήσωμεν πολλούς εθνοσωτήρες, για τους στρατιώτες έπλεξεν μάλλινες κάλτσες, και δρόμους έφτιαξε, ουδεμία δέ χήρα άφησε παραπονεμένη) Και πολλά άλλα καλά επρόσφερε στόν τόπον μας κατά τά τελευταία 60κοντα έτη.

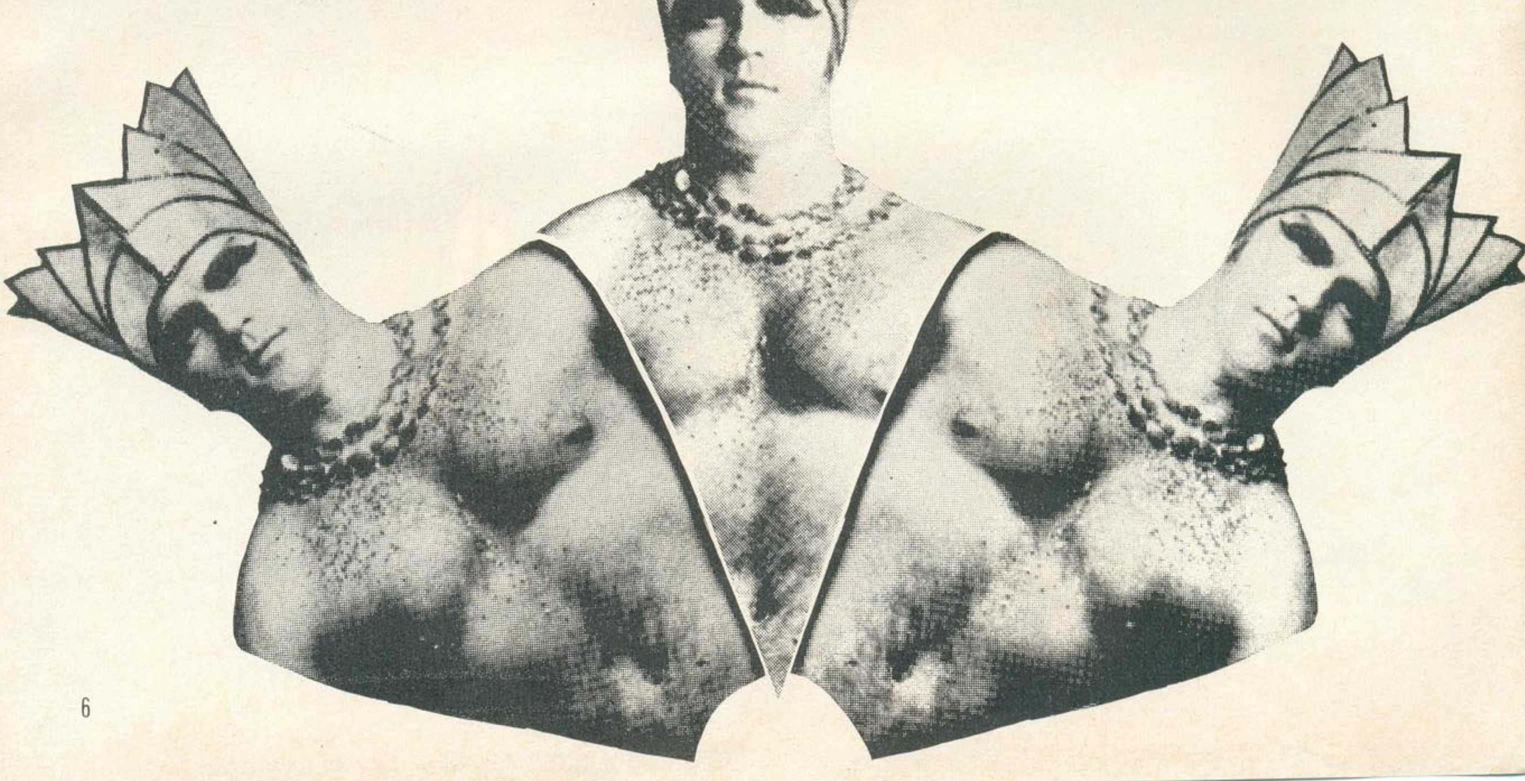
Παρά τήν κατασυκοφάντησιν του υπό τών εχθρών του πού τού προσάπτουν υπεξαίρεσιν δημοσίου χρήματος, λαθραίαν εξαγωγή και πώλησιν αρχαίων μνημείων

εις τούς Εγγλέζους, ψηφοθηρία και εκλογική νοθεία, καταστρατήγηση τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εκμαυλισμό συνειδήσεων, καταχρήσεις εξουσίας, βιασμούς, λιμούς πλεκτάνες πολιτικές δολοφονίες, κ.ά.

Παρ' ολ' αυτά η αναγνώρισις τούτου ως Μεγάλου είναι θέμα ημερών.

Γιά τούτο, αδελφέ και αδελφή, αυτό τό γράμμα πρέπει νά τό στείλης σε 20 διευθύνσεις ώστε νά συνεχίσης τήν αλυσίδα πού άρχισε τό 1902 εις τό χωρίον Σπετζοχώριον Αιτωλοακαρνανίας. Δέν πρέπει νά σπάσεις τήν αλυσίδα. Γι αυτό αγόρασε 20 ΤΡΥΠΕΣ, κόψε τό γράμμα και ταχυδρόμησέ το. Πρόσεξε καλά. Ένας στήν Αμαλιάδα πού δέν τό έκανε τού κόψανε τό φώς. Ένας άλλος από τήν Αθήνα πήγε στή Γερμανία και αγόρασε BMW μέ 950.000. Όταν τού ξεφόρτωναν τό αμάξι από τό πλοίο και προτού τό ασφαλίσει, τό πλάκωσε ένας γερανός και τό έκανε πίττα. Μιά άλλη πού ήταν έγκυος τής σπάσανε τά νερά πάνω σ' ένα χαλί "ΑΝΑΤΟΛΙΑ" κι έδωσε 9.500 γιά νά τό καθαρίση. Έναν άλλον δέν τόν αφήσανε νά μπεί στό Καζίνο και ήρθε με τά πόδια από τήν Πάρνηθα.

Ενώ αυτοί πού στείλανε τό γράμμα είδανε μεγάλο καλό. Ένας στήν Καλλιθέα κέρδισε μίξερ στό ΠΡΟ-ΠΟ. Σ' άλλον στό Μέτσοβο τού έπηξε τό τυρόγαλο κι έκανε μυτζήθρα. Ένας άλλος στήν Ιεράπετρα πού μάζευε σαλιγκάρια βρήκε ένα κιούπι χρυσές λίρες. Ένας άλλος απ τό Λιοπέσι κέρδισε τό λαϊκό στούς ζήτιντες και ακόμα ένας τυχερότερος κέρδισε τήν αιωνιότητα.

φωτο:ΝΙΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΚΟΣ

φωτο ρεπορταζ τρυπα

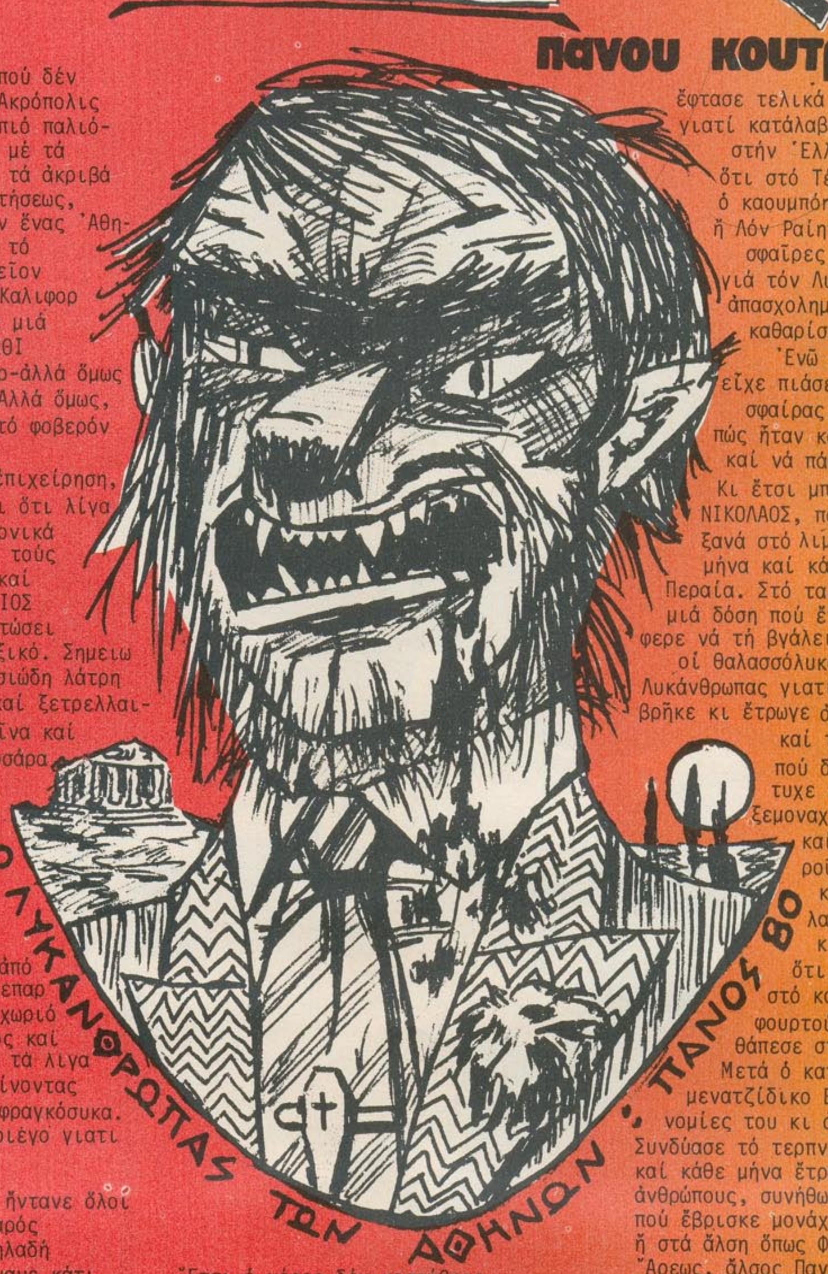
Ο ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

πανου κουτρουμπουση

Τόν παλαιό καιρό, τότε πού δέν εἶχεν ἀκόμη γίνει σκόνη ἡ Ἀκρόπολις ἀπ'τά καυσαέρια, καί ἀκόμη πιό παλιότερα, ὅταν σέρναν τά σκυλιά μέ τά λουκάνικα καί κυκλοφοροῦσαν τά ἀκριβά γραμματόσημα τῆς Ἀνασυγκροτήσεως, στήν παλαιάν Ἀθήναν ἐζοῦσεν ἕνας Ἀθηναῖος ποῦ ἦτον πεθαμενατζής τό ἐπάγγελμα. Δηλαδή εἶχε Γραφεῖον Κηδειῶν στά Πατήσια, στάση Καλιφορνᾶ, σ'ἕνα διώροφον πού εἶχε μιά ταμπέλα ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΩΘΙ ΥΠΟΓΕΙΟΝ- γιά τόν πάνω ὄροφο-ἀλλά ὅμως ἔμενε χρόνια ξενοίκιαστο. Ἀλλά ὅμως, κανείς δέν εἶχε ἀνακαλύψει τό φοβερόν μυστικό τοῦ πεθαμενατζῆ.

Πρίν ἀρχίσει σ'αὐτήν τήν ἐπιχείρηση, ὁ Ἀθηναῖος αὐτός εἶχε πάρει ὅτι λίγα χρήματα κληρονόμησε ἀπ'τά γονικά του πού τούς εἶχε κόψει καί τούς δύο τό τράμ ἀπό δυστύχημα, καί μπαρκάρησεν μ'ἕνα πλοῖον ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ πού πήγαινε νά φορτώσει κάργκο εἰς τήν χώραν τοῦ Μεξικό. Σημειωτέον ὅτι πρόκειτο γιά ἐνθουσιώδη λάτρη τῆς ἐπανάστασης τοῦ Μεξικό καί ξετρελλαινόνταν γιά ληστεῖες στά τραῖνα καί ἔργα Ζορρό. Γιαυτό, ὅταν προσάραξαν στό Πουέρτο Χουάρες ξεμπάρκαρε μέ τά μισθά του κι ἄρχισε νά τριγυρνάει, καί σέ λίγο ἔμπλεξε μέ τίς σενιορίτες καί τίς τεκίλλες καί κάτι ἄλλα κόλπα καί ἐλησμόνησε τό Ζορρό καί τίς ἐπανα στάσεις μέχρι πού ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ κατάληξε στην επαρχιαν Ντουράνγκο στό ὀρεινόν χωριό Σαντιάγκο Ντέ Λός Καμπαλλέρος καί κόλλησε ἐκεῖ πολύν καιρόν μέ τά λιγα οβολα όπου τοῦ χαν μείνει, πίνοντας καμιά τεκίλλα καί τρώγοντας φραγκόσυκα. Οἱ ντόπιοι τόν λέγανε Ἔλ Γριέγο γιατι ετσι τούς εἶχε πεῖ.

Αὐτοί λοιπον οἱ ντόπιοι ἤντανε ὅλοι τους ἑκατόν τοῖς ἑκατόν καθαρός ἰντιάνικος σπόρος σχεδόν, δηλαδή Ἀζτέκοι, καί ὅλη μέρα μασάγανε κάτι ρίζες καί κάκτους μεσκάλι καί ἐπιδίνονταν σέ ἀλλόκοτες γιορτές. Μιά νύχτα πανσέληνο ἦταν γιορτή τό Dias de los Muertes, δηλαδή μέρα τῶν ἀποθαμένων πού ἦταν τάχατες χριστιανική ἑορτή πλήν στό βάθος ἦταν ὅλο παραδόσεις τῆς θρησκείας τῶν παλαιῶν Ἀζτέκων καί τριγυρνάγανε στήν πλατεία καί στά χωράφια πολλοί ντόπιοι μάγοι ἰντιάνοι μέ μαγικά βότανα καί σκόνες. Ὁ Ἀθηναῖος λοιπόν, πού τόν εἶχανε κεράσει μπόλικες τεκίλλες κάτι μπαγάσηδες χωριάτες, εἶχε πάρει ἀπό κοντά ἕναν γερο-μάγο τόν πιό φαμόζο, πού λέγανε πώς ἤξερε τίς μεθόδους νά μεταμορφώνει τούς ἀνθρώπους σέ ζῶα καί πουλιά, καί τοῦ κόλαγε ὅλη τήν ὥρα νά τοῦ δείξει πῶς τό κάνει καί τόν κοροΐδευε κιόλας σέ σπασμένα ἑλληνο-ισπανικά.

Ἔτσι ὁ γέρος δέν κρατήθηκε στό τέλος καί μόλις ἤτανε μονάχοι τους οἱ δυό τους σ'ἕνα στενό δρομάκι τοῦ χωριοῦ ὑπό τό σεληνόφως, τοῦ ἄδειασε μιά φοῦχτα σκόνη στά μοῦτρα, εἶπε καί κάτι ἀζτέκικα μαγικά ξόρκια ἀλαμπουρνέζικα καί τόν παράτησεν σύξυλον. Ὁ φιλαράκος μας ἔμεινε ἀποσβολωμένος γιά μιά στιγμή κι ἀμέσως ἐπί τόπου αἰσθάνθηκε ἀνυπόφορες φαγοῦρες μέσα στό αἷμα του κι ἄρχισε νά οὐρλιάζει στό φεγγάρι καί νά τρέχει μακριά στό λόγγο καί στίς ἐρημίες καί μεταμορφώθηκε σέ λύκο γιά τρεῖς νύχτες τρώγοντας κουνελάκια καί κοτόπουλα ἀπ' τά χωριά. Ὅταν συνῆλθε ἀπ'τό κακό ξύπνησε σ'ἕνα δωμάτιο ἔρημης χασιέντας πούνταν γεμάτο χελῶνες καί κατάλαβε ὅτι ἀπό δῶ καί μπρός ἦταν Λυκάνθρωπας. Τότε καβάλησε ἕνα τραῖνο φορτηγό κι ἔφτασε τελικά στό λιμάνι γιατί κατάλαβε πώς πρέπει νά γυρίσει στήν Ἑλλάδα γιατί εἶχε ἀκούσει ὅτι στό Τέξας, ἐκεῖ κοντά, εἶναι ὁ καουμπόης Μασκοφόρος Καβαλάρης ἤ Λόν Ραίητζερ πού ἔχει ἀσημένιες σφαῖρες καί μπορεῖ, ἄν ἀκούσει γιά τόν Λυκάνθρωπα καί δέν εἶναι ἀπασχολημένος, νάρθη καί νά τόν καθαρίσει μέ τά μπιστόλια του.

Ἐνῶ στήν μητέρα Ἑλλάς δέν εἶχε πιάσει ἡ μόδα τῆς ἀσημένιας σφαίρας. Ἐξάλλου πῆρε χαμπάρι πώς ἦταν καιρός νά νοικοκυρευτεῖ καί νά πάψει νάναι ἕνα ρεμάλι.

Κι ἔτσι μπαρκάρησε πάλι στό ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, πού ἀπό τυχαία ἦταν ξανά στό λιμάνι, καί μετά ἀπό κάνα μήνα καί κάτι ἀριβάρισε πάλι στόν Περαία. Στό ταξίδι μεταμορφώθηκε μόνο μιά δόση πού ἔτυχε πανσέληνο καί κατάφερε νά τή βγάλει χωρίς νά καταλάβουνε οἱ θαλασσόλυκοι πού ἀπαυτός του ἦταν Λυκάνθρωπας γιατί τίς πρῶτες δυό νύχτες βρῆκε κι ἔτρωγε ἀρουραίους εἰς τό ἀμπάρι καί τήν τρίτη καί φαρμακερή, πού δέν ηὗρεν ἀρουραίους, πέτυχε ἕναν μοῦτσο στήν κουπαστή ξεμοναχιασμένον πού τόν ξέσκισε, καί ἀφοῦ τόν ἔφαγε ὅσο μποροῦσε, πέταξε τά ἀποφάγια καί τά κόκκαλα στή θάλασσα καί μετά τό τσοῦρμο κι ὁ καπετάνιος νομίζανε ὅτι ὁ μοῦτσος θά γλίστρησε στό κατάστρωμα-εἶχε πολλήν φουρτούνα κείνη τή νύχτα- καί θάπεσε στόν ὠκεανό καί πνίγηκε.

Μετά ὁ καταραμένος ἄνοιξε τό πεθαμενατζίδικο ΕΛ ΓΡΙΕΓΟ μέ τίς οἰκονομίες του κι ἀπό τότε χαρά καί ἐργασία. Συνδύασε τό τερπνόν μετά τοῦ ὠφελίμου καί κάθε μήνα ἔτρωγε τρεῖς-τέσσερις ἀνθρώπους, συνήθως γριές ἤ ὑπερέτριες πού ἔβρισκε μονάχες στίς γειτονιές ἤ στά ἄλση ὅπως Φιλοπάππου, Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἄλσος Παγκρατίου, Νέα Φιλαδελφεία καί τά λοιπά. Καμιά φορά τίς τραγάνιζε ὁλόκληρες, σπέσιαλ ἄν ἦταν καί νέες στρουμπουλές, καί παράχωνε τά κόκκαλα μαζί μέ καμιά ταφή τῆς δουλειᾶς του. Ἄλλοτε πάλι ἄφηνε ὑπόλοιπα στό μέρος πού κατασπάραζε τό θύμα του.

Κι ἀπ'αὐτά τά ἀποδειχτικά στοιχεῖα ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὑπάρχει Λυκάνθρωπας τῶν Ἀθηνῶν ἀλλά δέν διαφημίστηκε τό γεγονός ἀπ'τόν ἡμερήσιον τύπον διά νά μήν δημιουργηθεῖ πανικός, πλήν οἱ πολιτσμάνοι τόν κυνηγοῦσαν κρυφά γιά νά τόν μαγκώσουν. Δέν κατάφεραν ὅμως τίποτες, μέχρις πού σταμάτησαν οἱ φόνοι κι οἱ ἐξαφανίσεις ἀπότομα καί, κατά περίεργην σύμπτωσιν, τόν ἴδιον καιρόν πού πέθανε κι ὁ πεθαμενατζής τῶν Πατησίων ἀπό τροφική δηλητηρίαση. Ἔτσι πάει κι αὐτός ὁ κερατάς.

διαδιδεται οτι:

'Ο Πάνος Κουτρουμπούσης(ή Πήτ) γεννήθη κε κάπου κεῖ γύρω ὅπου βγαίνει κι ὁ Αὐγερινός(;;;) καί παραμένει ἐκεῖ ὅποτε εἶναι παιδί...Τά νιάτα του τά ἔλυωσε μαζί μέ πολλαπλά ζευγάρια ἐλβιέλας εἰς τήν ἀθηναϊκήν ἔσω ἄσφαλτο('Ομόνοια-Σύνταγμα-καί φτού κι ἀπ'τήν ἀρχή). 'Η γενιά του (σκηνή) εἶναι αὐτή τῶν παιδιῶν τοῦ θείου Σάμ(προγενέστερη καί αὐτῆς τῶν λουλουδιῶν) πού ἡ βοήθεια τοῦ "θείου" τά ἄρπαξε ἀπό τήν παραδοσιακή ξύλινη κούνια τους καί τά πέταξε ἀπότομα στήν ἀγκαλιά τοῦ "θείου" LEVI'S!!! "Ολ'αὐτά τά θαυμαστά συνέπεσε νά συμβοῦν μετά τόν πόλεμο καί τό γρήγορο κουκούλωμα(ὅπως-ὅπως) τῆς ἐσωτερικῆς ἐξέγερσης ἀπό τά καλά φιλαράκια τῆς ἐποχῆς...Τό γάλα σκόνη καί τό κίτρινο τυρί 'Ολανδίας τόν ἔθρεψαν τά δύσκολα χρόνια τοῦ '50. "Οταν ἔσκασε ὁ "Ελβις ὑπῆρχαν ἤδη πολλοί λευκοί νέγροι σπαρμένοι ἀνά τήν ὡραίαν Δύσιν, μέχρι καί Mediteranean Sea! Μεταξύ αὐτῶν καί ὁ Π.Κ. ὑποτροφιαζόμενος στό ἀμερικάνικο κολλέγιο, "ὡς μαθητευόμενος μάγος" προσπαθεῖ νά καθορίσει κατά προσέγγισιν τά ὅρια πού διαχωρίζουν τόν Μικράνθρωπο ἀπό τόν Μεσάνθρωπο καί τόν Μακράνθρωπο. Σέ συνεργασία μέ ἄλλα ἀστέρια τῆς ἐποχῆς(Φαληρέας, Πουλικάκος, Θεοφιλόπουλος κλπ.)."Εχει ὑπ'ὄψιν του ἐπίσης τά ἐφαρμοστά παντελόνια τῆς μακιγιαρισμένης ξανθιᾶς στό ἀπέναντι πεζοδρόμιο, καθώς καί τό κουρεμένο γουλί μέ τήν ψιλή κεφάλι τοῦ πιτσιρικᾶ πού ἡ μαμά του φοβᾶται τίς ψεῖρες.

'Αρχαιολογικά εὑρήματα ἀπό Γάλλους φιλέλληνες πού διΰλισαν τόν κώνωπα καί ἔβγαλαν συμπέρασμα-Μακρυγιάννης-Θεόφιλος -Παρθένης-Κόντογλου-'Εμπειρίκος-'Εγγονόπουλος-Ψυρή-Καισαριανή-Κολωνάκι-κλωτσιές-μπουνιές-σημεῖα καί τέρατα... δέν ἄντεξε.

Λονδίνο '58:Κρύο, περιέργεια, βιβλιοπωλεῖα-βιβλιοπωλεῖα(παρακαλοῦμε κλέφτε μας, ἄν δέν μπορεῖτε νά ἀγοράσετε) ἀπό τότε ἔχουνε ψιλογουρλώσει τά μάτια του διαβάζοντας, ὅλα,ἀκόμη καί τούς Beat, τόν ὄφιν τόν τρομερόν πού ἐσκότωσεν ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος, γιά νά φτάσουν νά δοξάζονται μέχρι σήμερον οἱ συγγενεῖς καί ἀπόγονοι αὐτοῦ...ἀμ πῶς!

Λονδίνο '79:Κατ'εὐθεῖαν τηλέφωνο, μᾶς δίνουν γραμμή μέ σοῦπερ ταχύτητα (τί μπορεῖ νά σημαίνει bloody foreigner γιά τούς "Αγγλους;)

Παλιότερα ὁ Πάνος εἶχε κάνει μία ἐκπομπή γιά τό Γάμα πρόγραμμα, τήν ὀνομαστή σειράν ἀπό ΤΑΧΥΔΡΑΜΑΤΑ, πού ἀκόμη συντηρεῖται ἀπό διάφορα τρωκτικά κατοικοεδρεύοντα στήν ἑλληνικήν Ραδιοφωνίαν μέ ἐνοικιοστάσιον. "Ολοι οἱ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ πού συναντᾶμε εἰς τό περίφημον καί λιτό βιβλίον του "ΕΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΚΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ DE ΚΡΙΣΓΙΑΟΥΡΤΙ" ἔχουν παιχτεῖ καί εἰς τό ραδιόφωνο μέ γκράν σουξέ. 'Ο ἴδιος ἐξηγεῖ τόν ὅρον "ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΣ"- ὡς αὐτός εὑρών ὁριοθέτησεν- ὡσάν πολιτικοκοινωνικόν κλπ. στάση ἀνθρώπου πού ζεῖ στό————> περιθώριον.

"Οσο γιά τήν Κ.Δ.Ω.Α. εἶναι μία κρυπτοφάνερη ὀργάνωση πού γεννήθηκε καί θέριεψε μέσ'στίς φλέβες τοῦ Π.Κ. μέ σκοπό νά τόν ξεκάνει. 'Αλλά δέν τά κατάφερε. Γιαυτό καί τήν κατονόμασε "Κτηνώδη Δύναμη-'Ωγκώδη "Αγνοια" μέ ὠμέγα, ὑπονοώντας τό πρόσωπο τοῦ μέσου ἀνθρώπου χωρίς πρόσωπα ἤ οὔγκα-πούγκα-ἀπελθέτω ἀπό ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο- apres moi γαία πυρί μιχθήτο.

Δείγματα τηλεφωτογραφικοῦ χιοῦμορ μεταπολεμικῶν πολεμικῶν ἀνησυχιῶν. Αὐτό τό βιβλίο τρόμαξε καί καθησύχασε ὅσους τό διάβασαν καί τό ἐξάντλησαν μέσα στά ὑπόγεια βράδια τους, χωρίς διαφημίσεις καί μόστρες, τυχεροί πού ἔπεσε στά χέρια τους τό ἀνάγνωσμα- βοήθεια γιά τό πῶς νά ζήσουν τά ὄνειρα.

Τό μουστακάκι σάν οὐρά ἀπό ποντικάκι. Καί κοίταξε τά φέρετρα γιατί ὁ πελάτης περιμένει. 'Ο ἄνθρωπος πού δέν ἤθελε νά πετάξει ἀλλά πέταξε. 'Ο ἄνθρωπος νανουρίζεται μέ τήν οὐτοπία πώς ἕνα γαϊδούρι εἶναι τό πιό σίγουρο μέσον γιά νά τόν μεταφέρει στό διάστημα...

'Ο Π.Κ. μένει στό Λονδίνο for ever, τουλάχιστον τό σῶμα του νά δίνει καθημερινά παρουσία στό BBC πού δουλεύει, ἔχω τήν ὑποψία πώς ὁ ὑπόλοιπος εἶναι ἐδῶ πίσω ἀπό τό βῆμα μας, κόντρα στόν ἥλιο, κάτω ἀπό τήν πέτρα πού γυαλίζει παράξενα.

"Εχει ἀκόμα τίς νυχιές στά ρουφηγμένα του μάγουλα ἀπό μαυρομάντηλες ἐκδικήσεις καί νάυλον κάλτσες made in U.S.A. "Ας εἶναι καλά ἡ γλυκειά Cate πού τόν κρατάει στή γῆ.

Ποιός τό περίμενε πώς ἕνα προοριζόμενο φλιπάκι θά βρισκόταν δεμένο στήν Περσία μέ τήν Cate ἔξω ἀπό κάγκελλα νά δουλεύει στά ρύζια γιά νά τή βγάλουνε.

Οἱ Μενιδιάτες τοῦ Διαστήματος θά μπορέσουν νά διαπεράσουν τή σκέψη ἀνδρός τριαντατριῶν χρονῶν πού δουλεύει μεροκαματιάρης στήν καυτή ἄμμο τῆς Σαχάρας, ντυμένος τή στολή λεγεωνάριου, σπρωγμένος ἀπό τήν περισσή του φιλομάθεια.

Πάνος Κουτρουμπούσης ἤ ἡ παγκόσμια γκριμάτσα τοῦ γεννημένου καί ἀναθρεμμένου "Ελληνα...εὐτυχῶς πού πέθανε, ὅπως διατείνεται.

Αννα Μπανανα'

ακουγονται φημες

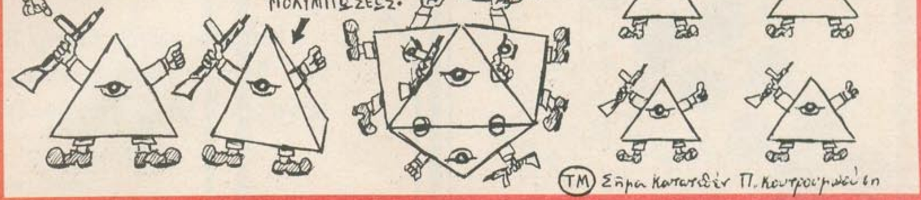
'Ακούγονται φῆμες ὅτι στήν ΤΡΥΠΑ θά δημοσιευτεῖ σκιζο-γραφικό σημείωμα γιά τόν Π.Κ. γραμμένο ἀπ'τήν "Αννα Μπανάνα. Δέν ξέρω τί θά εἶναι περιεχόμενο ἀλλά, μιά καί συμβαίνει τελείως τυχαῖα νά εἶμαι ἐγώ, ἐξαναγκάζομαι νά γράψω αὐτό ἐδῶ. Εἶναι μερικές διορθώσεις καί συμπληρωματικά, μήν τυχόν καί καταγραφοῦν ὁρισμένα πράγματα λανθασμένως ἤ ἀνελειπέως ἀπ'τήν πέννα τῆς γράφοντος στόν ἐγκέφαλο τοῦ διαβάζοντος.

Μπορεῖ, ἄς ποῦμε, στήν ἀρχή τό σημείωμα νά λέει ὅτι ὁ Κουτρουμπούσης γεννήθηκε "γύρω πού βγαίνει ὁ Αὐγερινός". Στήν πραγματικότητα γεννήθηκα στή Λειβαδιά, πολύ μωρό, καί σ'ἔξι μῆνες μετακομίσαμε στή Θεσσαλονίκη καί μέ τόν πόλεμο στήν 'Αθήνα. 'Ο πατέρας μου ὅμως μέ κατέγραψε στή γενέτειρά του, τό χωριό "Ανω Μουσουνίτσα στήν Παρνασσίδα, νῦν κοινότης 'Αθαν. Διάκου, γιά νά μπορέσω νά καταταγῶ εὔζωνος στό στρατό ὅταν μεγάλωνα. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπιθυμία δέν πραγματοποιήθηκεν λόγω πού δέν πῆγα καθόλου φαντάρος.

"Αν παρακάτω γράφεται ὅτι "στήν ἀγκαλιά τοῦ LEVI'S", πρίν τά τζήνς βρέθηκαν οἱ ἀγκαλιές τῶν σινεμάδων Ροζικλαίρ, 'Αλάσκα, 'Αθηναϊκόν, ὅπου παίζονταν ἐπεισοδιακοί κολοσσοί τύπου Χάλκινη Μάσκα ἐναντίον Δρ. Σατάν. Σημειωτέον τώρα ὅτι στήν κηδεία τοῦ Γεωργίου τοῦ 2ου(1948;) ἡ οἰκογένεια παρακολουθούσαμε ἀπ'τό μπαλκόνι τῶν γραφείων τοῦ εἰσαγωγέα ἀμερικάνικων κόμικς στήν Πατησίων κι ἐγώ ἔπεσα ἀπότομα, σέ δωμάτιο γεμάτο στίβες κόμικς, στήν ἀγκαλιά τῶν BLACKHAWKS, τοῦ BATMAN, τοῦ SUPERMAN,τῆς WONDER WOMAN, τοῦ UNCLE SCROOGE, τοῦ CAPTAIN AMERICA, τῶν ALL-STARS, τοῦ CAPTAIN MARVEL, τοῦ HUMAN TORCH, τοῦ KAANGA τῆς ζούγκλας, τῶν KATZENJAMMER KIDS καί δέν ἔχει τελειωμό καί δέν συμμαζεύεται. 'Ο νοῶν νοείτω. Σέ λίγο, στήν ἀγκαλιά τῶν λαθραίων Κάμελ καί Λούκυ Στράικ καί στήν ἀγκαλιά τῶν πρώτων ZIPPO. Τά χρόνια τοῦ 50 μπορεῖ νά'ταν δύσκολα γιά τούς μεγάλους. Πρίν ἀπ'τόν "Ελβις ὅμως,κάμποσα χρόνια, ἦταν ἡ Ζουλιέτ Γκρεκό, πρώτη λευκή νέγρα καί εἴδωλο γιά νά σπᾶνε οἱ τζαμαρίες. Τό σινεμά ἦτον ἀκόμη στίς δόξες του καί κυκλοφοροῦσαν πολλοί κλέφτες ποδηλάτων.

Παρέες μέ Φαληρέα, Πουλικάκο, Θεοφιλόπουλο-πού ἴσως ἀναφέρονται σ'αὐτό τό σημεῖο- ἦταν ἀργότερα, τό 62-64. "Αν μάλιστα ἀναφέρεται Καισαριανή, οὐδεμίαν σχέσιν εἶχα ποτέ μ'ἐκεῖ. Ψυρή ναί! 'Αλλά πολύ πρίν, τήν ἐποχή τῆς Παράγκας τοῦ Σίμου, τήν μυστηριώδην ἐκείνην ἑλληνοϋπαρξιστικήν ἐποχήν. Κλωτσές-μπουνιές, ἄν λέει τό σημείωμα, λίγα πράματα. Πολλή "Υδρα καί Μύκονο ὅμως 59-63, πολύ καμάκι ἀβαγκάρντια καί κοκκινόχωμα στή θάλασσα.

'Ο Μεγαλέξανδρος εἶναι πιό σημαντικός. 'Ως γνωστόν, ἔφτασε μέχρι τήν 'Ινδία κι οἱ 'Αφγανιστανοί ἀκόμα τόν θαυμάζουν, τέτοιο κεφάλι πού'χουνε! Πρέπει ν' ἀφήσουμε τ'ἀστεῖα καί νά ἀφοσιωθοῦμε στήν ἵδρυση μιᾶς μεγάλης ὁμοσπονδίας 'Αλβανία, 'Ελλάδα, Κύπρος, Συρία, 'Ιράκ, Περσία, 'Αφγανιστάν, Πακιστάν. Μιᾶς σφήνας ἀπ'τήν Εὐρώπη ὥς τήν 'Ασία μέ τίς ρίζες της βαθιά χωμένες στόν ἱστορικό χῶρο τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ καί μήν ξεχνᾶμε τίς πετρελαιοπηγές. Σέ περίπτωση δέ πού γίνεται λόγος γιά κουκουλοφόρους -μπορεῖ, δέν ξέρεις!- τά παιδιά τῶν κουκουλοφόρων εἶναι οἱ VERDAMTBANDGRUPPEN© οἱ ὁποῖοι, ἄν καί μικρόσωμοι, πολλαπλασιάζονται καλύτερα ἀπ'τίς ἀμοιβάδες. 'Ο ἕνας γίνεται τέσσερις.

ακουγονται φημες

Πρέπει έπίσης νά διορθώσω ότι μέ τήν ΚΔΩΑ δέν ύπονοεῖται "τό πρόσωπο τοῦ μέσου άνθρώπου" άλλά τοῦ άκραίου. Ἄν καί έφόσον ύπονοεῖται ότιδήποτε ποτέ. Ἄλλη διόρθωση: άν άναφέρεται μόνον τό γαϊδούρι σάν μέσον γιά μεταφορά στό διάστημα, θά'πρεπε νά περιλαμβάνεται καί τό κατσίκι. Τό γαϊδούρι καί τό κατσίκι, άγαπητότερα τῶν ζώων, εἶναι περισσότερο άπαραίτητα καί τά δύο. Ἄν άναφέρεται δουλειά στό BBC στό Λονδίνο, ναί, δυστυχῶς εἶναι άλήθεια. Ἐλπίζω όμως, μέ τή βοήθεια συστάσεων άπό φίλους(!) συναδέλφους, νά μέ άπολύσουν σύντομα γιά νά μπορέσει νά πάρει τή θέση κανένας ρουσφετοφόρος, όπως καί εἶναι τό σωστόν, νά βοηθηθοῦν κι οί προϊστάμενοι καί νά έλευθερωθῶ κι έγώ. Ἄν όμως άνανεώσουν τό συμβόλαιο, θά τήν πατήσω γιατί χρειάζεται ό μισθός καί τά πράματα εἶναι στενά.

Σημαντικότατη διόρθωσις: φοβοῦμαι μή καί άναγραφεῖ ότι ή Καίητ "μέ κρατάει στή γῆ". Ἀληθεύει τό άντίθετο. Ἐγώ εἶμαι ό προσγειωμένος, ό συστηματικός κι ό όργανωμένος. Ἐγώ τήν κρατάω στή γῆ κι άς μήν ξέρω νά φτιάξω ένα πιάτο φαΐ. Ἄλλη διόρθωσις σοβαρή εἶναι ότι δέν δούλευε στά ρύζια άλλά στά κριθαράκια. Ἀλλά άς άφήσουμε τό φιδάκι τόν Διαμαντή νά κοιμᾶται κι άς μιλήσουμε γιά τή σκόνη Χριστοδούλου.

Ὑπάρχει περίπτωσις νά έχει άνακαλυφθεῖ άπ'τήν Ἄννα Μπανάνα καί νά δημοσιευθεῖ ή ύπόθεση τῆς Σαχάρας καί τῆς στολῆς λεγεωνάριου. Πῶς μπορεῖ νά τό'μαθε; Τέλοσπάντων, γιά νά μή δημοσιευθοῦν παραπλανητικές άνακρίβειες, ῆτον ή περίοδος 1969-72, τότε πού ή Σαχάρα εἶχε μεταφερθεῖ κρυφά-καί άπό λάθος τακτικῆς-άπ'τούς VERDAMTBANDGRUPPEN© στήν Περσία, ώς μαζί καί οί όρυζόνες τοῦ Βιετνάμ (βλέπε άνωτέρω "ρύζια"). Ἡ στολή όμως ῆταν άπ'τό Μοναστηράκι καί μπῆκα σέ μπελάδες γιατί στό φρούριο τῆς Σαχάρας, μόλις έφτασε στήν Περσία, ό διοικητής άνακάλυψε, στήν έπιθεώρηση πρίν τήν έπίθεση τῶν Βεδουίνων, ότι φοροῦσα τή στολή τοῦ Λιγνοῦ πού φοροῦσε στό έργο Ὁ Χοντρός κι ό Λιγνός -ή Τά Δύο Κορόιδα;- στή Λεγεώνα τῶν Ξένων καί εἶχε κλαπεῖ άπ'τήν γκαρνταρόμπα τοῦ Χόλλυγουντ τό 1946. Τελικά όμως ξέμπλεξα μέ χίλια βάσανα.

Πάνος Κουτρουμπούσης
Elefant and Castle
Λονδίνο, Ὀκτ. 1980

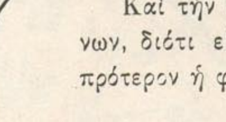
ντοκουμεντο

Ο ΠΑΡΕΞΗΓΗΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΛΗΣ

Τὸ 1453 τὸ Βυζάντιον, ἡ δευτέρα αὕτη ἑλληνικὴ Πατρίς, ἡ δημιουργήσασα τὸν δεύτερον μεγάλον χιλιετῆ πολιτισμὸν τοῦ κόσμου, πίπτει ὑπὸ τὰ διπλᾶ πλήγματα, ἐκ δυσμῶν τῶν Χριστιανῶν Σταυροφόρων καὶ ἐξ ἀνατολῶν τῶν ὀρδῶν τοῦ Μωάμεθ. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ Χριστιανικὸν Βυζάντιον ἔπληξαν θανασίμως τὸ πρῶτον οὐχὶ οἱ Ἄπιστοι, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Σταυροῦ, Φράγκοι καὶ Βενετοί, τὸ 1204. Ἀλλὰ τὸ Βυζάντιον πίπτον ὁριστικῶς τὸ 1453 ἔστειλε τὰ πεφωτισμένα τέκνα του εἰς τὴν Δύσιν ἵνα δημιουργήσουν τὴν Ἀναγέννησιν τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ὡς καὶ τὸν νέον Δυτικὸν πολιτισμόν. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος μαχόμενος καὶ θνήσκων παρὰ τὴν πύλην τοῦ Ρωμανοῦ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Κωνσταντιπόλεως, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσει ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν Ἀπίστων, ἀφῆκεν ἀπόγονον 14ετῆ τὸν Χριστοφόρον Δισύπατον Παλαιολόγον, διὰ ν' ἀνακαλύψει, μετὰ σαράντα ἔτη Νέον Κόσμον καὶ δημιουργήσει ἄλλην πολιτισμένην Ἀνθρωπότητα εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἐκλειψάσης.

Εἶναι καιρὸς νὰ διαλευκανθῇ τὸ μέγα τοῦτο ἱστορικὸν ψεῦδος. Εἶναι καιρὸς νὰ καταρριφθοῦν τὰ μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα τῆς Washington καὶ Νέας Ὑόρκης μὲ τὰς ψευδεῖς ἐπιγραφὰς «Cristoforo Colombo nato in Genova» καὶ νὰ ἐγερθοῦν ἄλλα μὲ τὴν εἰς ἑλληνικὴν φωνὴν ἐπιγραφήν:

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΔΙΣΥΠΑΤΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
Ο ΑΝΑΚΑΛΥΨΑΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Καὶ τὴν φωνὴν ταύτην θὰ ἀκούσει ὁ νεκρὸς τῶν πέντε αἰώνων, διότι εἶναι ἡ φωνὴ εἰς ἣν ἐγαλουχήθη, ἀφοῦ αὕτη ὑπῆρξε πρότερον ἡ φωνὴ ἥτις ἐγαλούχησε τὴν Ἀνθρωπότητα.

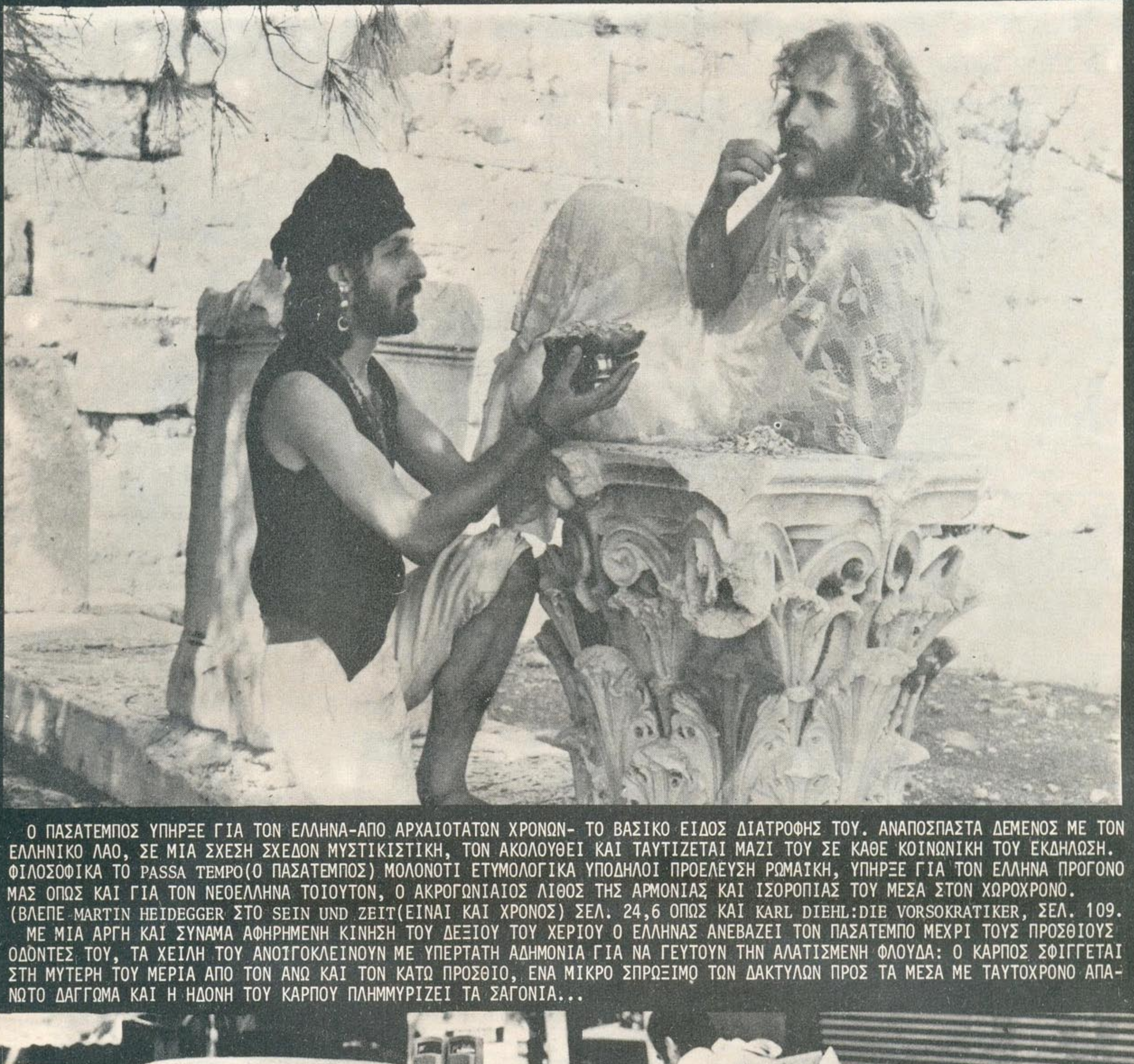
Παραγωγη: ΠΑΡΑΜΑΣΧΑΛΑ ΠΡΕΣ

φωτο: ΧΑΡΑ ΠΕΛΕΚΑΝΟΥ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΣΣΑΤΕΜΠΟΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ!...

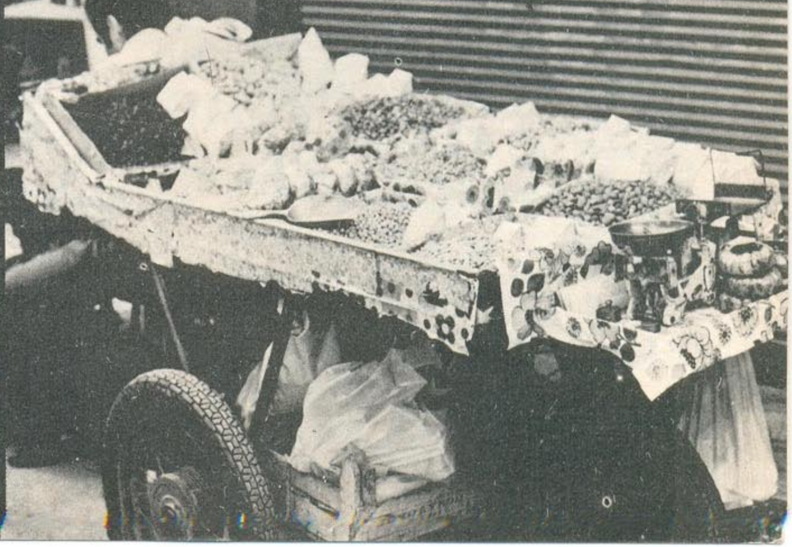
....Η ΑΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ!

Ο ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΣ ΥΠΗΡΞΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ-ΑΠΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ- ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΕΙΔΟΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ. ΑΝΑΠΟΣΠΑΣΤΑ ΔΕΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ, ΣΕ ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΣΧΕΔΟΝ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΗ, ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΚΑΙ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΣΕ ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΔΗΛΩΣΗ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΤΟ PASSA TEMPO(Ο ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΣ) ΜΟΛΟΝΟΤΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ ΥΠΟΔΗΛΟΙ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΡΩΜΑΙΚΗ, ΥΠΗΡΞΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΠΡΟΓΟΝΟ ΜΑΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΑ ΤΟΙΟΥΤΟΝ, Ο ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΟΡΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ. (ΒΛΕΠΕ MARTIN HEIDEGGER ΣΤΟ SEIN UND ZEIT(ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ) ΣΕΛ. 24,6 ΟΠΩΣ ΚΑΙ KARL DIEHL:DIE VORSOKRATIKER, ΣΕΛ. 109.

ΜΕ ΜΙΑ ΑΡΓΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΜΑ ΑΦΗΡΗΜΕΝΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΑΝΕΒΑΖΕΙ ΤΟΝ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΘΙΟΥΣ ΟΔΟΝΤΕΣ ΤΟΥ, ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΟΥ ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΝΟΥΝ ΜΕ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΑΔΗΜΟΝΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΥΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΗ ΦΛΟΥΔΑ: Ο ΚΑΡΠΟΣ ΣΦΙΓΓΕΤΑΙ ΣΤΗ ΜΥΤΕΡΗ ΤΟΥ ΜΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΩ ΠΡΟΣΘΙΟ, ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΣΠΡΩΞΙΜΟ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΟ ΑΠΑΝΩΤΟ ΔΑΓΓΩΜΑ ΚΑΙ Η ΗΔΟΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΠΟΥ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΕΙ ΤΑ ΣΑΓΟΝΙΑ...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΖΩΗΣ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ....

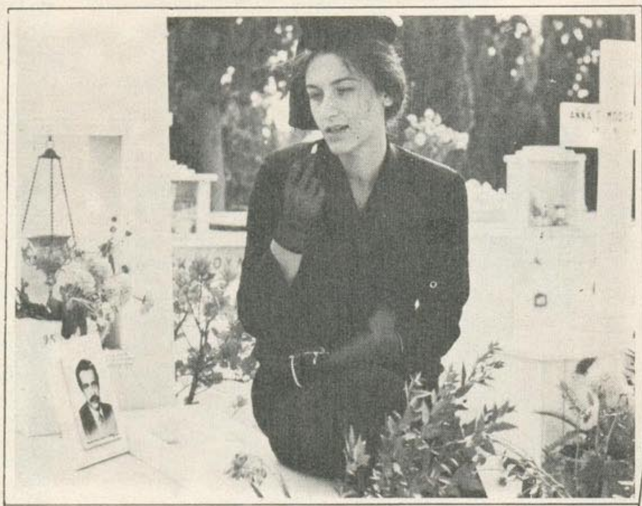

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ....

...ΣΤΙΣ ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΥΠΕΣ -ΣΤΙΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ- ΣΤΙΣ ΒΙΖΙΤΕΣ- ΣΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑ- ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΑ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΡΑΝΕΣ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΦΑΓΙΕΣ.

ΟΜΩΣ Σ'ΑΥΤΗ ΤΗ ΧΩΡΑ(ΕΛΛΑΣ) ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΧΟΡΤΑΣΗ. ΕΤΣΙ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ...ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ-ΚΡΙΣΗ. ΑΡΑΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΠΟΣΚΟΠΟΥΝ ΣΕ ΤΕΧΝΙΤΗ ΕΛΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΙΟΥ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ; ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ. ΟΙ ΦΗΜΕΣ ΠΑΝΤΩΣ ΟΡΓΙΑΖΟΥΝ.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΕ ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΝΟΥΝ ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ...

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Τέσσερις σφαίρες στη σύζυγο και στον πεθερό

Θηριώδες έγκλημα στην Καλλιθέα με θύμα μηχανικό

ΟΡΓΙΑ ΜΕ ΣΕΞ ΚΑΙ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ

και τον λήστεψαν

Μακελειό στην

Νεκρός ο πιστολέρο

ΤΑ ΝΕΑ

Σχέδιο άμεσης αντιμετώπισης

Μέγα σκάνδαλο πασατεμπορίας!

Την 5η σφαίρα τη φύτεψε στό στόμα του...

Ο κ. Καραμανλής επιμένει νά γίνει τό κτίριο στόν Κήπο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Η επιτυχία της απεργίας ανησύχησε την κυβέρνηση

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΑΙ ΝΑ Η ΧΡΗΣΗ ΟΡΜΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

για ΝΑΤΟ, βάσεις, ΕΟΚ

Απ' το Γενάρη: Εισιτήρια 50%

Βραδυνή

Ἡ Κυβέρνησι ἀπαντᾷ στὸν Πρόεδρο τοῦ ΠΑΣΟΚ

Ο ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΚΑΡΚΙΝΟ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

Τρώμε λαχανικά και φρούτα με φυτοφάρμακα

Ἡ φήμη ὅτι ἦταν πλούσιος τόν ἔστειλε... στόν θάνατο!

Πάλι κρέας στά τσιγκέλια!

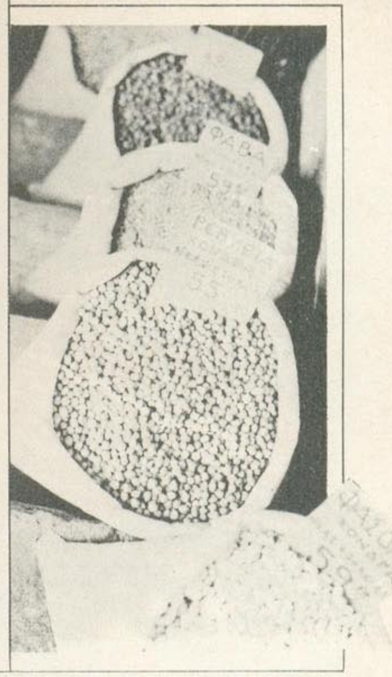
ΕΣΤΙΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑ ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΕΥΡΑΚΟΝ

Οἱ χρονοδιαβατοπυρῆνες (κοινῶς πασατέμποι) οἱ ὁποῖοι ἐμπεριέχουν οἰστρογόνας οὐσίας εἶναι πρόξενοι ἐκτεταμένης στειρώσεως καὶ ταχυτάτης ἀλλαγῆς φύλου ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγχειρίσεως.

ΩΣΠΟΥ ΜΙΑ ΠΡΩΙΑ...

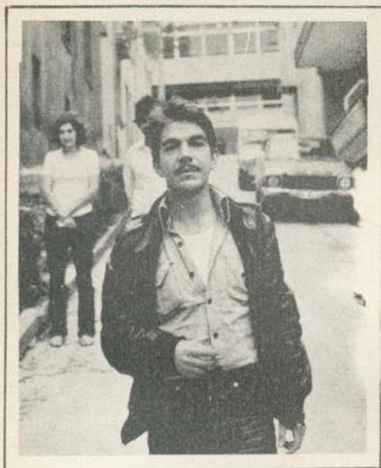

Ο ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΚΛΑΡΙ. Η ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ ΟΡΓΙΑΖΕΙ ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΕΤΟΝΥΧΗΔΕΣ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΣΟΥΝ ΕΥΚΟΛΑ.

ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΣΠΕΥΔΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΚΑΡΠΟ.

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ ΜΕΤΡΙΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΓΓΙΑ.
ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΠΡΟΛΑΒΑΝ ΚΑΙ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ.

Η ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΑ ΟΡΓΙΑΖΕΙ ● Σ'ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ ● ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΦΡΙΖΟΓΛΟΥ ΔΙΟΤΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΣΕ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΓΛΑΣΤΡΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΚΟΛΟΚΥΘΙΕΣ ● ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΔΡΑΚΟΣ-ΣΑΤΥΡΟΣ ΠΟΥ ΠΑΡΕΣΥΡΕ ΝΕΑΝΙΣΚΕΣ ΜΕ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ ΤΟΥ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΔΕΛΕΑΣΜΟΥ.

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΜΕΓΑΣ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΔΙΟΧΕΤΕΥΕ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΝΤΙΣΚΟΤΕΚ ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΦΕ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

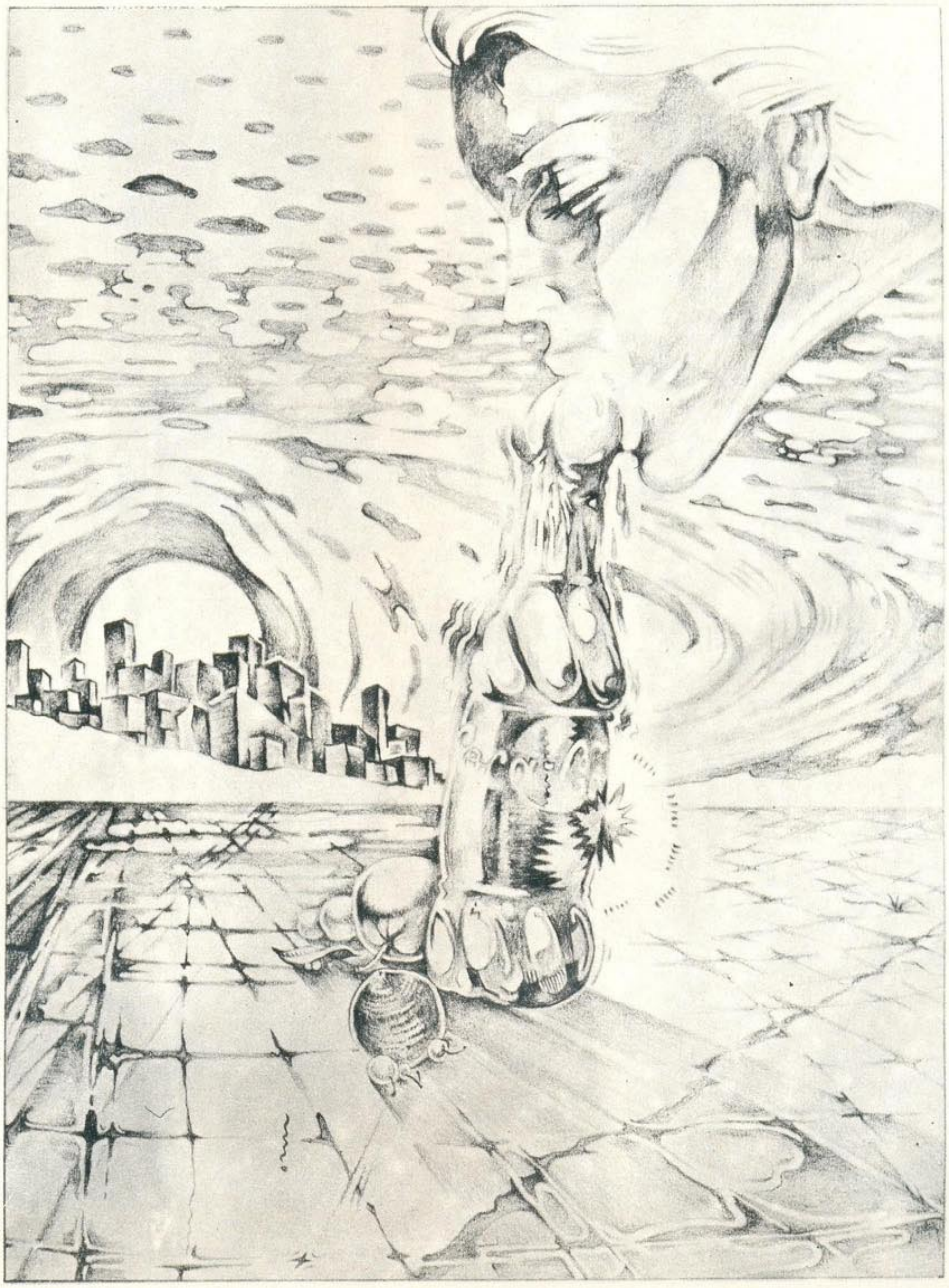

Τό μέλλον διαγράφεται ζοφερό.....

Coca Cola

εικονογράφηση: ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

του ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΑΡΑΝΙΤΣΗ

Εἶναι προφανές πώς ἡ Coca-Cola ἐμφανίζεται σάν ἕνα μυθικό ποτό, σάν ἕνας πειρασμός στόν ὁποῖο κανείς δέν μπορεῖ ν'ἀντισταθεῖ. Εἶναι ἐπίσης προφανές πώς ἡ ἐπιτυχία της (πρόκειται γιά ἕνα ἀπ'τά λαμπρότερα ἄστρα πού ἀνέτειλαν ποτέ στόν οὐρανό τῆς κατανάλωσης) δέν εἶναι τυχαία, ἀλλά ὀφείλεται σέ μιά σειρά ἀπό ἐκλογικευμένες χρήσεις τῆς ἐπιθυμίας καί τῆς ἐκπλήρωσής της-ἄς δοῦμε σέ ποιές.

Τό χρῶμα τῆς Coca-Cola εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα ἀπ'τά σημαντικότερα δεδομένα τῆς διαφημιστικῆς ψυχανάλυσης:καταργεῖ μάλιστα ὁλόκληρη τήν ἄχρωμη παράδοση τῶν ἀναψυκτικῶν. Τά τελευταῖα, καθώς ξέρουμε, εἶναι πάντοτε χλωμά, ὁμιχλώδη, διάφανα, ἔχουν τά μελαγχολικά χρώματα τῶν ἑσπεριδοειδῶν, ἀναπαράγουν κάποιες αἰθέριες καί εὐφάνταστες ποικιλίες τοῦ ὑδάτινου καί τοῦ δροσεροῦ. Σέ σχέση μέ τή διπλή τους προέλευση, τά ἀναψυκτικά κινητοποιοῦν ἀκριβῶς μιά διπλή μυθολογία τῆς ζωτικότητας: ἀπ'τή μιά μεριά τό νερό, πηγή κάθε ζωῆς, κι ἀπ'τήν ἄλλη ὁ χυμός, φορέας τῆς μυστικῆς δύναμης τοῦ δέντρου καί τοῦ καρποῦ, ἐκχύλισμα μιᾶς ἀνθηρῆς βλάστησης πού ὑπόσχεται τήν ἀθανασία. Ἡ Coca-Cola ξεπερνάει καί τά δύο αὐτά στοιχεῖα τῆς μυθολογίας τοῦ ἀναψυκτικοῦ, δέν ὑπαινίσσεται καμιά σχέση μέ τό νερό ἤ τό χυμό, διακηρύσει περήφανα τήν τεχνική της προέλευση. Ἐμφανίζεται σάν ἀποτέλεσμα τῆς χρήσης κάποιας συνταγῆς, σάν ἡ ἐνσάρκωση ἑνός χημικοῦ μυστικοῦ (γιαυτό καί οἱ διαρκεῖς νουθεσίες περί ἀποφυγῆς τῶν ἀπομιμήσεων): δέν εἶναι ἕνα φυσικό προϊόν, εἶναι μιά ἐφεύρεση. Ἡ Coca-Cola θέλει νά εἶναι τό πιό μοντέρνο ἀπ'τά ποτά: ὅτι ἀκριβῶς γεύτηκαν οἱ ἀστροναῦτες μόλις ἐπέστρεψαν ἀπ' τή σελήνη, ὅτι γεύεται ὁ πολιτικός ὕστερα ἀπό μιά δύσκολη συνάντηση, ὅτι γεύονται οἱ νέοι σέ ὧρες κεφιοῦ: ἀγκαλιάζει φιλάνθρωπα

όλες τίς ἀνάγκες, ὅλα τά γοῦστα. Ἡ Coca-Cola διαφήμιση τήν θέλει νά συνοδεύει στιγμές ἀπολαυστικῆς ἠρεμίας πού διαδέχονται κάποια ἔντονα γεγονότα: χορεύατε ὅλο τό βράδυ μέ μιά γοητευτική ὕπαρξη; Ξεμοναχιάστε την καί γευτῆτε ἀπό κοινοῦ τή δροσιά τῆς Coca-Cola. νικήσατε σ'ἕνα δύσκολο ἀγώνα ἱστιοπλοΐας; Γιορτάστε τή νίκη σας πίνοντας μερικές παγωμένες γουλιές ἀπ'τό μπουκάλι μέ τό μαγικό ποτό. Ἡ διαφήμιση προσπαθεῖ πάντα νά συνδέει τό μύθο μέ τίς πιό ἐκκεντρικές παραλλαγές τῆς κοσμοπολίτικης φαντασμαγορίας λές καί ἡ ζωή στόν κόσμο τῆς Coca-Cola δέν εἶναι παρά μιά ἀτέλειωτη αλληλοδιαδοχή περιπετειῶν, πολυέξοδων φλέρτ καί ἐπικίνδυνων σπόρ. Ἡ Coca-Cola εἰσάγει λοιπόν τό μύθο ἑνός ἀναψυκτικοῦ ἀπόλυτα ἐπαναστατικοῦ κατά τοῦτο: δέν μᾶς προσκαλεῖ στόν κόσμο τῆς ὑγείας ἤ τῆς δροσιᾶς , ἀλλά στόν κόσμο τῆς έντασης.

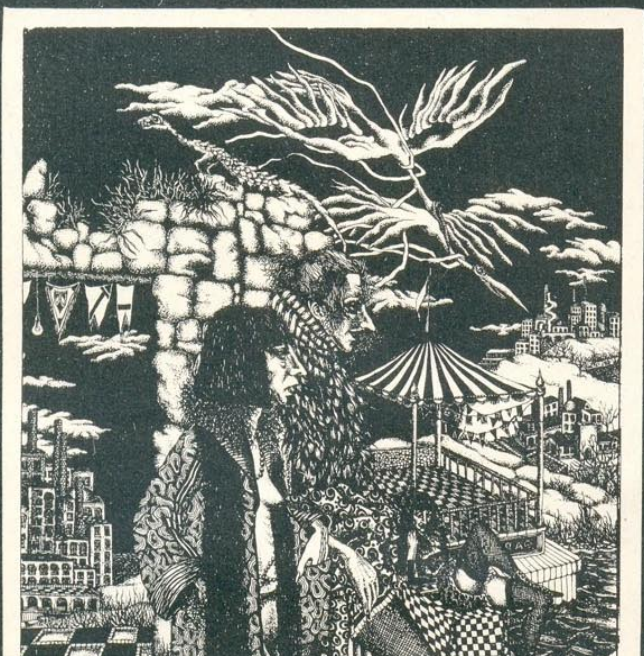
'Απ τήν ἄλλη μεριά, ἡ γεύση τῆς Coca-Cola εἶναι στή γκάμα τῶν γεύσεων ὅτι εἶναι τό χρῶμα της στή γκάμα τῶν χρωμάτων: βαθιά, γλυκειά, μυστηριώδης, ἔντονη, γεμάτη ἀπό κάποιες ὑπονοούμενες συγγένειες μέ τή γεύση τοῦ καφέ. Αὐτή ἡ τελευταία ἰδιότητα δανείζει στό ποτό, ἐντελῶς συμβολικά, τό βασικό χαρακτήρα τῆς καφεΐνης (τήν ὁποία ἐξάλλου περιέχει σέ ποσοστό 0,0125%): τήν ἰκανότητα νά χαρίζει διαύγεια, νεῦρο καί σφρίγος. Ὅσο γιά τήν κοκαΐνη, τῆς ὁποίας ἡ μαγική παρουσία σώζεται στό ὄνομα τῆς φίρμας, τροφοδοτεῖ (ἀπευθυνόμενη βέβαια στό ὑποσυνείδητο) τή διαφημιστική λειτουργία μ' ἕναν τρόπο πού δέν νομίζω νά ἔχει διαφύγει τῆς προσοχῆς κανενός. Ὡστόσο ἀπό μυθολογική ἄποψη, ἡ δύναμη τῆς Coca-Cola δέν ἔχει νά κάνει μέ τή γεύση της ἀλλ' ἀντίθετα μέ τήν κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται αὐτό τό μυστηριῶδες ὑλικό, (πρόκειται χωρίς ἀμφιβολία,γιά μιά κατάσταση ἐκρηκτική). "Μήν κουνᾶτε τό μπουκάλι πρίν τό ἀνοίξετε": ἐδῶ σώζεται ὁ μύθος τῶν σφραγισμένων μπουκαλιῶν πού ἀναφέρονται στίς "Χίλιες καί μιά νύχτες" καί μέσα στά ὁποῖα βρισκόταν πάντα τό ὑπομονετικό καί παντοδύναμο τζίνι, δηλαδή τό πνεῦμα πού μποροῦσε νά πραγματοποιήσει μόλις ἐλευθερωνόταν κάθε ἐπιθυμία. 'Ανοίγεις τήν Coca-Cola καί τό ταραγμένο πνεῦμα ξεχυλίζει πρόθυμο νά σέ ὁδηγήσει στόν κόσμο τῶν ἡδονῶν'(ἡ καθαρά φροϋδική ἀντιστοιχία μέ μιά διαδικασία "ἐκσπερμάτωσης" εἶναι ἐπίσης φανερή). Ἡ Coca-Cola λοιπόν ἀφρίζει καί στό βαθμό πού ὁ ἀφρός ἔχει συνδεθεῖ μέ τήν τυποποιημένη εἰκόνα τῆς μπύρας, ὅσο καί τῆς σαμπάνιας, τό μαγικό ποτό ἀποκτάει κάπως μεταφορικά, τό μερτικό του στήν πολύτιμη ἱκανότητα τῶν οὐσιῶν νά σέ μεθᾶνε. 'Από μόνος του ὁ ἀφρός ἐκφράζει μιά πυκνότητα πού ἐξαϋλώνεται, πού γίνεται ἀνάλαφρη: εἶναι ἡ ἰδιότητα τοῦ ὑγροῦ νά μεταμορφώνεται ἀπό κάτι σταθερό σέ κάτι πού βλασταίνει: εἶναι τό οἰκόσημο μιᾶς ἀφθονίας. 'Αλλά ὁ ἀφρός εἶναι ἡ ποιητική μόνον ὄχθη τοῦ μύθου, πού ἡ πραγματική του δύναμη βρίσκεται κάπου ἀλλοῦ, καί συγκεκριμένα στό στοιχεῖο τῆς καυστικότητας -"ἀρετή" μέ τήν ὁποία ἡ χημική ὑπόσταση τῆς Coca-Cola (καθώς μᾶς ὑπενθυμίζουν διαρκώς) σχετίζεται ἄμεσα. "Ρίξτε ἕνα νόμισμα, ἕνα κουμπί,ἕνα κομμάτι κόκκαλο σ' ἕνα ποτήρι μέ Coca-Cola κι ἀφῆστε το ἐκεῖ γιά μιά ὁλόκληρη νύχτα- τό πρωί θά ἔχει ἐξαφανιστεῖ": δέν ὑπάρχει παιδί πού νά μήν τοῦ ἔχουν προτείνει αὐτό τό ἀποστομωτικό πείραμα. Ἡ Coca-Cola εἶναι λοιπόν μιά οὐσία πού διαλύει τά πάντα κι ἐκεῖνος πού τήν πίνει μπορεῖ νά αἰσθάνεται ὑπερήφανος πού τό στομάχι του ἀνθίσταται ἱκανοποιητικά στό καταστροφικό μένος τοῦ ἀναψυκτικοῦ: ἔτσι, καί σάν κάποιος πού ἀσκήθηκε σ'ἕνα ἀλλόκοτο εἶδος μιθριδατισμοῦ, ὁ πότης τῆς Coca-Cola ἀναγκάζεται νά αἰστανθεῖ λιγάκι ὑπεράνθρωπα ἀφοῦ μπορεῖ νά γεύεται ἀκόμα κι ἐπικίνδυνο ὀξύ. 'Από δῶ ξεκινάει ὁ μύθος τῆς δύναμης τῆς Coca-Cola , δύναμης πού μᾶς ἐπιτρέπει νά μιλᾶμε γι αὐτό τό περίεργο ποτό χρησιμοποιώντας τόν ἴδιο ὕποπτο θαυμασμό μέ τόν ὁποῖο ὁ Νόρμαν Μαίηλερ μιλάει γιά τό οὐίσκυ: εἶναι τό πετρέλαιο, καύσιμο, τό ἐκρηκτικό πού ἀνάβει μέσα μας μιά φωτιά ἱκανή νά ζωογονεῖ τά κύτταρα ἀντί (ὅπως θά'πρεπε) νά τά διαλύει. 'Εξάλλου ἡ ἰσχύς τῶν οὐσιῶν, ἡ δύναμη, ἡ τοξικότητά τους διατηρεῖ κάποιες φανερές ἀναλογίες μέ τήν ἱκανότητά τους νά προσφέρουν κατά τό δυνατόν ἔντονες ἐμπειρίες (ἀλκοόλ, ναρκωτικά κλπ). Ἡ Coca-Cola συμμετέχει λοιπόν σ'αὐτή τή διαλεκτική (κερδίζοντας ἀσφαλῶς σέ γοητεία) καί πίνει κανείς ὅσες περισσότερες μπορεῖ ἀκριβῶς ἐπειδή αὐτή ἡ πράξη διατηρεῖ τό χαρακτήρα μιᾶς κατάχρησης μιᾶς παραβίασης τῶν ὁρίων τῆς ὑγιεινῆς. Τό σχῆμα εἶναι ἁπλό: ἡ Coca-Cola μπορεῖ νά σᾶς προσφέρει τήν αἴσθηση τῆς δύναμης καί τῆς εὐφορίας ἀρκεῖ μόνο νά εἶσαστε λιγάκι αὐτοκαταστροφικοί, λιγάκι ριψοκίνδυνοι: μέ δυό λόγια,μοντέρνοι.

Ἔτσι ὁ Ἄγριος Μπίλ Κέλσο (ὁ μισότρελος πιλότος στό "1941"-φίλμ ὅπου βασιλεύει μιά ὑγιέστατη διάθεση καταστροφῆς) μπορεῖ λοιπόν, πετώντας μ'ἕνα ἐρειπωμένο μονοκινητήριο στό θαυμαστό ὕψόμετρο μιᾶς ἰλιγγιώδους μιλιταριστικῆς μέθης, νά ἀπολαμβάνει τήν Coca-Cola βέβαιος ὅτι αὐτή ἡ πράξη (σέ συνδυασμό μέ τό ποῦρο πού κρατάει ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στά δόντια καί τίς βλαστήμιες πού ξεστομίζει) τόν μεταμορφώνει σ'ἕνα τέλειο σύμβολο τῆς ἀμερικάνικης σχιζοφρένειας. 'Ο πιλότος σπάει τό λαιμό τοῦ μπουκαλιοῦ, μήν ἔχοντας ἄλλο τρόπο νά τ'ἀνοίξει, κι ὕστερα χύνει βίαια τό περιεχόμενο στό στόμα του βρέχοντας ὅλο σχεδόν τό πρόσωπο μέ κάποια φανερή ἡδονή. 'Από κείνη τή στιγμή, ὅπως οἱ μυθικοί ἥρωες πού ἀποκτοῦσαν ὑπεράνθρωπες ἱκανότητες μόλις γεύονταν κάποιο μαγικό φίλτρο (ὅπως ὁ Γκούφη τοῦ Ντίσνεϋ ὅταν τρώει τά φυστίκια), ὁ Ἄγριος Μπίλ νιώθει ἐντελῶς ἀνανεωμένος καί δέ διστάζει νά ὁρμήσει σέ νέες περιπέτειες ἐνῶ τά μάτια του ψάχνουν καχύποπτα στά σύνεφα γιά κρυμμένους γιαπωνέζους. Τό παράδειγμα εἶναι τυχαῖο ἀλλά ἀποκαλυπτικό: ἐδῶ, ἕνα φτηνό ἀναψυκτικό μεταμορφώνεται σέ ἐλιξήριο τῆς αἰώνιας δύναμης, ἐνῶ οἱ στίχοι τοῦ "ὅλα πᾶν καλά μέ Coca-Cola" ὑπενθυμίζει μελωδικά πώς αὐτή ἡ δύναμη δέν εἶναι πιά μιά νιτσεϊκή ἀξία ἀλλά ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια μιᾶς καθημερινῆς εὔγευστης προσφορᾶς: μιά οὐσία τόσο ἐξαιρετική ὥστε νά ξορκίζει τήν ἀτυχία καί τόσο συνηθισμένη ὥστε νά τή βρίσκει κανείς παντοῦ. 'Αξιοπερίεργο δέν εἶναι λοιπόν τό περιεχόμενο τοῦ μύθου, ἀλλά τό ἀποτέλεσμα: δηλαδή ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο συνδυάζονται τόσο ἁρμονικά τό κοινότοπο μέ τό μυστηριῶδες τό τυποποιημένο μέ τό μαγικό.

υπο Αλφρεδου Ζαρρυ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μαζεμένες ἀπό τόν πατέρα 'Υμπύ, εἰδικά γιά τό ἔτος 1899, σύμφωνα μέ τίς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ σοφοῦ φίλου του αἰδεσιμότατου 'Αλέξη ἀπό τήν Πιεμόν.

ΠΩΣ ΝΑ ΒΑΨΕΤΕ ΠΡΑΣΙΝΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Παίρνετε χλωρή κάπαρη καί τήν ἀποστάζετε, κατόπιν μέ τό ὑγρό ὑπόλοιπο πλένετε τό κεφάλι σας καί τό ἀφήνετε νά στεγνώσει στόν ἥλιο.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΝΑΝ ΑΛΚΟΛΙΚΟ ΝΑ ΣΙΧΑΘΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Παίρνετε τά αὐγά ἑνός στριγγλοπουλιοῦ (προσέξτε καλά:ὅσο πιό πολλά εὑρίσκονται στή φωλιά τόσο πιό καλά πετυχαίνετε τό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα). Τά βράζετε καλῶς καί τά δίνετε στόν ἀλκοολικό νά τά φάει: τό κρασί δέν θά θέλει πιά οὔτε νά τό βλέπει. Εἰδικά, ἄν εἶναι νέος δέν πρόκειται νά ξαναβάλει οὔτε σταγόνα στό στόμα

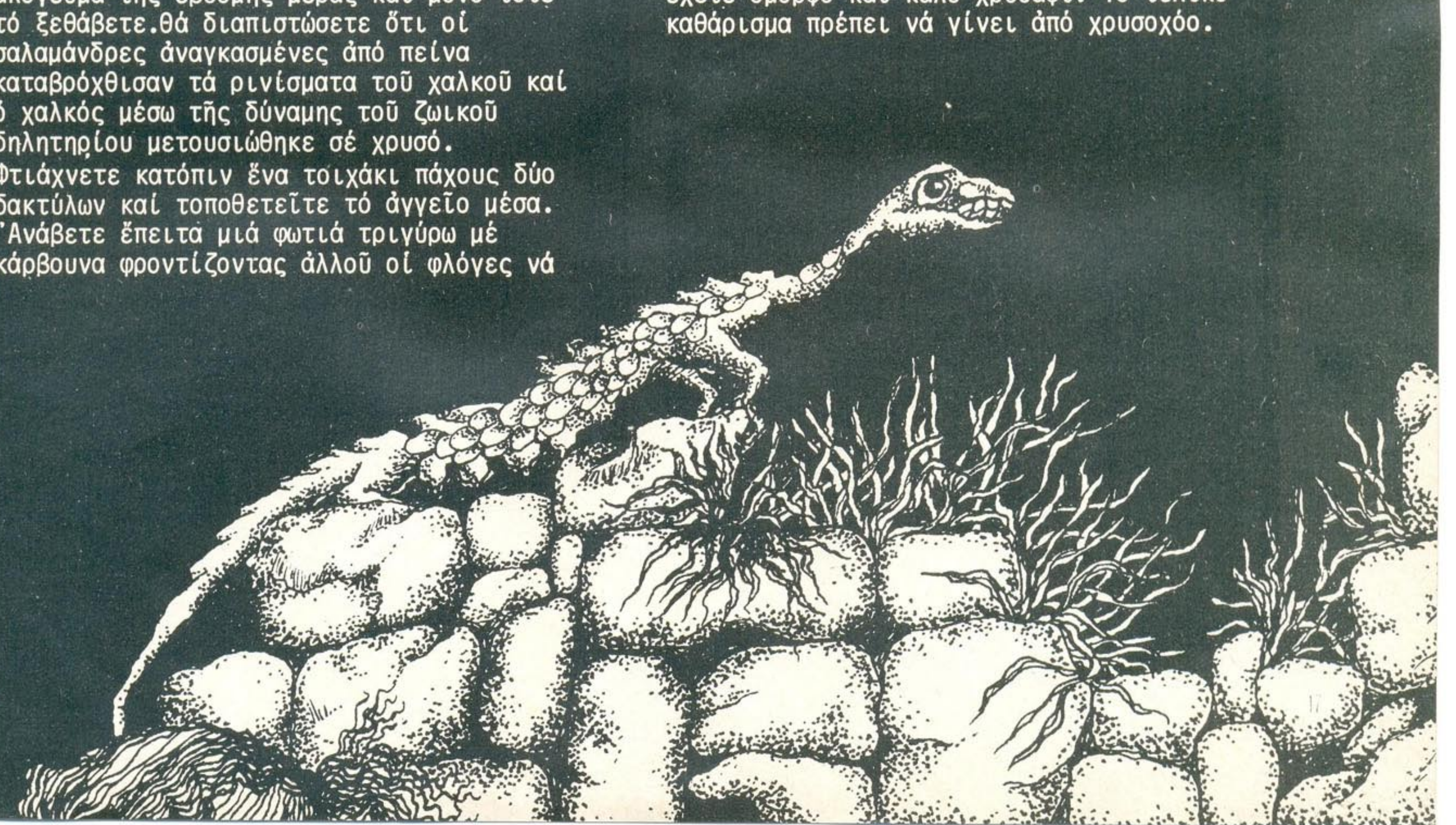
ΠΩΣ ΝΑ ΒΓΑΖΕΤΕ ΤΑ ΧΑΛΑΣΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ

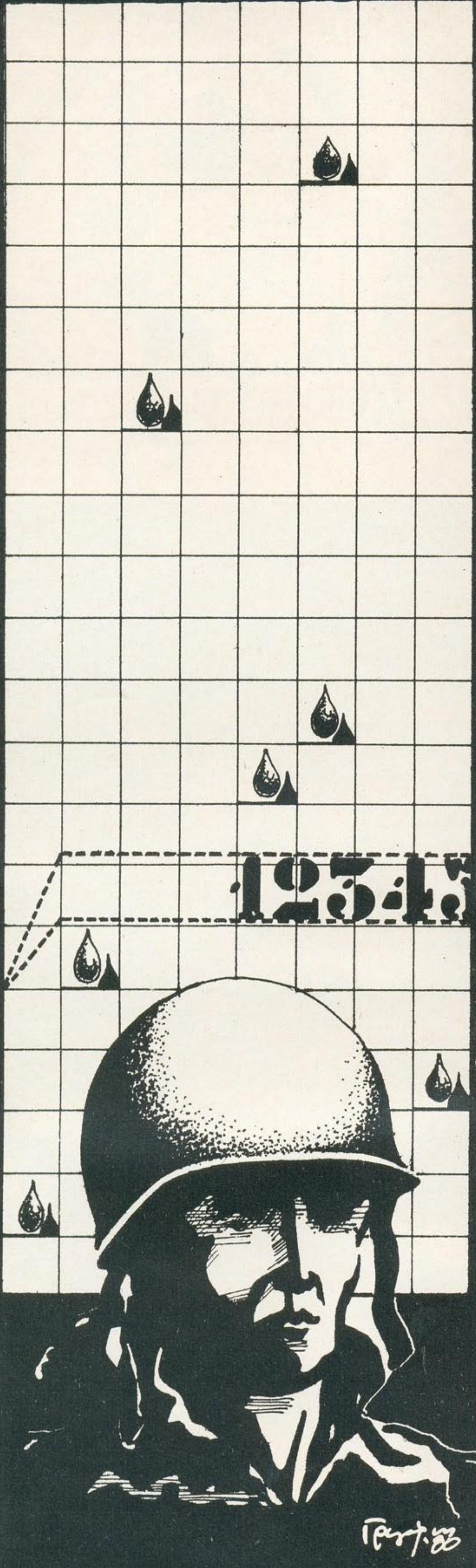

Ἐπάνω σ'ἕνα πολύ καλά ζεσταμένο κεραμίδι βάζετε μερικά σκουλήκια(ἀπό τά ἁπλά τῆς βροχῆς) καί τά καῖτε. Κατόπιν τούτου παίρνετε τή στάχτη τῶν προαναφερομένων καί τώρα πλέον καμμένων σκουληκιῶν καί νεμίζετε μ'αὐτήν τίς κουφάλες τῶν δοντιῶν πού σᾶς πονοῦν. Σφραγίζετε τίς τρύπες μέ κερί. Τά δόντια θά πέσουν εὔκολα καί χωρίς τόν παραμικρό πόνο.

ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΧΡΥΣΑΦΙ ΑΠΟ ΣΑΛΑΜΑΝΤΡΕΣ

Παίρνετε δύο λίβρες χαλκό σέ ρινίσματα, μία λεκάνη κατσικίσιο γάλα, ἐννέα σαλαμάνδρες καί τά βάζετε ὅλα μαζί σ'ἕνα ἀγγεῖο τό ὁποῖο πρέπει νά εἶναι φαρδύ στό κάτω μέρος καί νά στενεύει πρός τά ἐπάνω. Σκεπάζετε τό ἀγγεῖο μ'ἕνα καπάκι τό ὁποῖο θά κλείνει ἑρμητικά καί στό ὁποῖο ἔχετε ἀνοίξει μιά τρύπα. Τό θάβετε βαθιά σέ ὑγρό χῶμα καί ἀφήνετε τό χεῖλος μέ τήν τρύπα μόνο ἔξω γιά νά μποροῦν οἱ σαλαμάνδρες ν'ἀναπνέουν ὥστε νά μήν πεθάνουν. Τό ἀφήνετε θαμένο μέχρι τό ἀπόγευμα τῆς ἕβδομης μέρας καί μόνο τότε τό ξεθάβετε.θά διαπιστώσετε ὅτι οἱ σαλαμάνδρες ἀναγκασμένες ἀπό πείνα καταβρόχθισαν τά ρινίσματα τοῦ χαλκοῦ καί ὁ χαλκός μέσω τῆς δύναμης τοῦ ζωικοῦ δηλητηρίου μετουσιώθηκε σέ χρυσό. Φτιάχνετε κατόπιν ἕνα τοιχάκι πάχους δύο δακτύλων καί τοποθετεῖτε τό ἀγγεῖο μέσα. Ἀνάβετε ἔπειτα μιά φωτιά τριγύρω μέ κάρβουνα φροντίζοντας ἀλλοῦ οἱ φλόγες νά εἶναι μικρές κι ἀλλοῦ μεγάλες, πάντως λιγότερο μικρές ἀπό μεγάλες.Ἀφήνετε τό ἀγγεῖο θαμένο, μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ χαλκός δέν λυώνει. Ὅταν βεβαιωθεῖτε ὅτι οἱ σαλαμάνδρες ἔχουν γίνει στάχτη βγάζετε τό ἀγγεῖο ἀπό τό χῶμα καί τό ἀφήνετε νά κρυώσει καλά. Ὅταν γίνει αὐτό ἀδειάζετε τό ἀγγεῖο μέ τό χαλκό καί τή στάχτη σέ μιά σκάφη καί ρίχνετε νερό μέχρι νά καθαρίσει ὁ χαλκός ἀπό τήν προαναφερθεῖσα στάχτη. Κατόπιν κρεμᾶτε τό χαλκό σέ μιά καπνοδόχο μέχρι νά στεγνώσει. Σύντομα θά ἔχετε ὄμορφο καί καλό χρυσάφι. Τό τελικό καθάρισμα πρέπει νά γίνει ἀπό χρυσοχόο.

Νά πῶς νά στό πῶ. Μέ τριγυρίζουν εἰκόνες-σκέψεις. 3ος Λόχος 6ο Σύνταγμα Κορίνθου. Στρατιώτης Βαγγέλης Λυμπέρης, στό κρεβάτι μου. Προσπαθῶ νά'ρθω κοντά σου μ'ἕνα χαρτί μπροστά μου κι ἔτσι, ἀπό'ξω ἀκούγονται τά παιδιά Τραγουδοῦν κι εἶναι συνεπαρμένα."Κι ἀπό τό αἷμα πιό πικρό στό στόμα τό φιλί σου. Δέν ξέρεις τί'ναι παγωνιά..."

Σήμερα ἔχουμε θέατρο. Τά γέλια τῶν παιδιῶν μέ τούς θεατρίνους χυμοῦν νά πάρουν τή σκέψη μου. Κι ἡ ἀγκαλιά τῆς μάνας, τ' ἀδερφοῦ καί τοῦ κοριτσιοῦ, ποῦ'ρθε καί χύμηξε νά σφίξει τόν δικό της κι ἔπειτα ἔτσι νά χαθοῦν,σάν τό πλοῖο πού τ'ἅρπαξαν τά νερά κι ἔγινε εἰκόνα τῆς μνήμης. Καί ξανά τά παιδιά. Ναί, τραγουδοῦν. εἶναι βραδυά. Γύρω ἡ μάντρα. "Δέν ξέρεις τί'ναι παγωνιά..."

Εἶναι Κυριακή βράδυ, τό ξέρω. Τήν Κυριακή στό "Κέντρο" εἵμαστε λεύτεροι. Νά γράψεις, νά καπνίσεις, νά φᾶς ἐξαιρετικό φαΐ, λένε. Μετά τή λειτουργία εἵμαστε λεύτεροι.

Τ'ἀπόγεμα ἦρθαν τά κορίτσια. Τά κοίταζα ἀπό τίς κερκίδες. Ὅταν ὁ κύριος Λοχαγός σφύριξε, ὅρμησαν τά παιδιά στό γήπεδο, νά σφίξουν καί νά ἰδοῦν μάτια καί χέρια νά δακρύζου δακρύζουν. Ἤμουν ἐκεῖ στίς κερκίδες. Αὐτό τό ἀντάμωμα μ'ἔδιωξε γρήγορα ἀπό κοντά του.

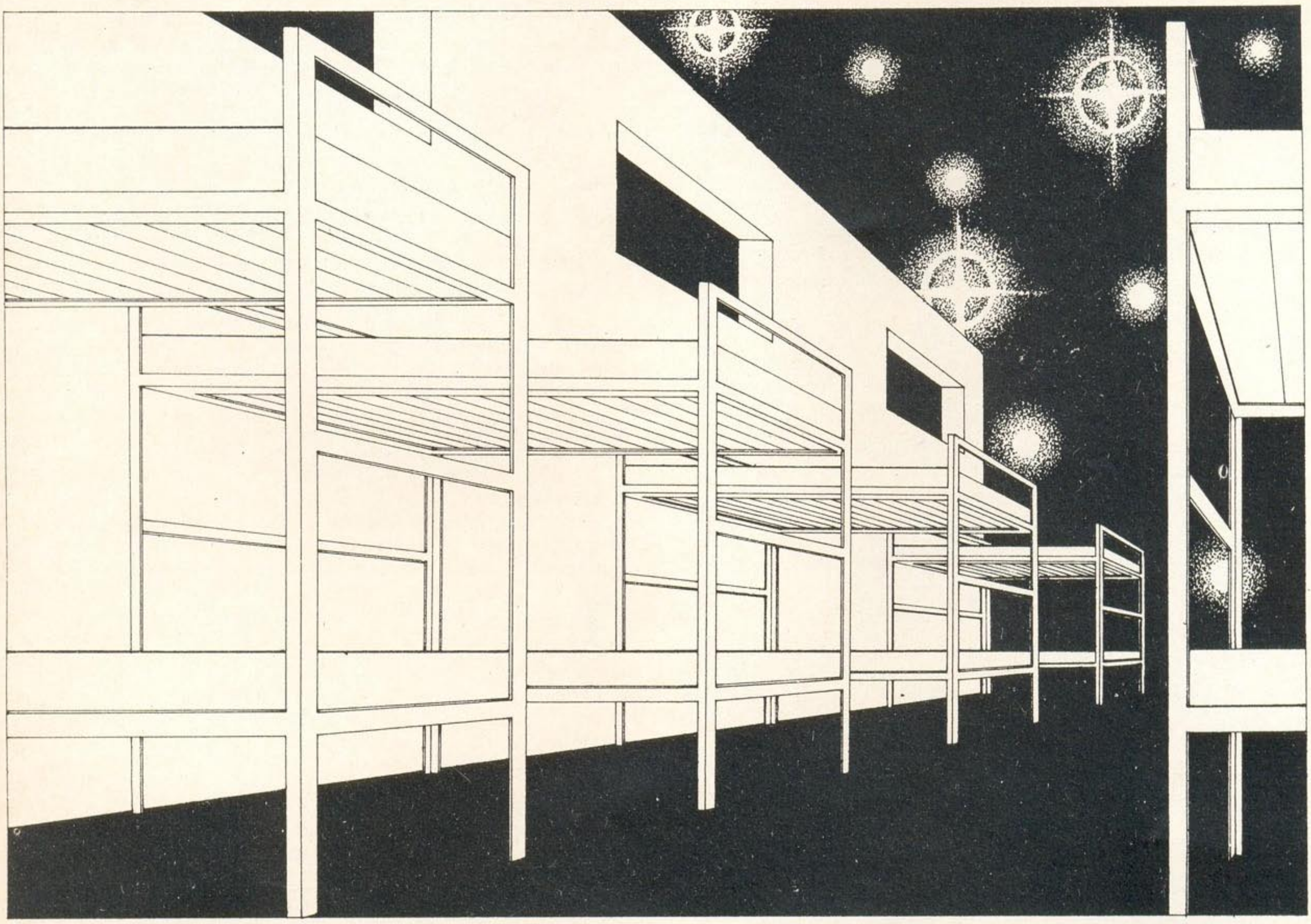
Τώρα εἶναι καιρός γιά νά δεῖς τίς φωτογραφίες μου. Ἡ ἀπόφαση τῆς ἐπιτροπῆς ἦταν βοηθητικός 1/4, χωρίς ὅπλο. Ἦταν τότε πού μέ εἶπαν μπίτλς. Ὅταν μ'ἀντίκρυσαν τά παιδιά, στό θάλαμο τοῦ νοσοκομείου, δέν ἤμουν πιά ἀπό "κείνους". Εἶχα σηκώσει τά χέρια μου ψηλά καί στεκόμουν στήν πόρτα, γελώντας τοῦ σκασμοῦ. Κάτασπρο τό κεφάλι μου. Τρελάθηκαν μαζί μου. "Καλός φαντάρος, καλός φαντάρος, καλός φαντάρος" Μοῦ'σφιξαν τό χέρι. Ἕνας φίλος πολύ ἄρωστος μέ ρώτησε ἄν τώρα σκεφτόμουνα τό ἴδιο. Καθώς τόν κοίταζα μέ τά μάτια δακρυσμένα ἀπό τά γέλια τοῦ πα. "Δέν ἄλλαξε τίποτα". Στεκόταν σοβαρός καί μέ στεναχώρια.

Θέλω τώρα καί πολύ ἔντονα νά κατουρήσω. Καί θά πάω γιατί δέν μπορῶ. Ἦρθα πάλι κι εἶμαι λαχανιασμένος γιατί ἔτρεχα. Νιώθω βρεγμένος στά πόδια καί δέν κάνω λάθος.

Θά μείνω στή μνήμη τῶν παιδιῶν. Τά βράδυα ξαγρυπνοῦσαν, γιά νά τούς κάνω τή νυχτερίδα μέ τή μαύρη ρόμπα μου κι ὅταν ἀνάβαμε τό φῶς, τόν ἄρωστο σαλτιμπάγκο πού σηκωνόταν γιά νά γελάσουμε σάν στό τσίρκο. Κάποτε, σταμάταγαν ὅλα κι ἔσβηνε τό φῶς στά σοβαρά. Τέρμα οἱ γάμοι καί τά πανηγύρια. Τώρα στό θάλαμο μοιράζουν γλυκά στούς συναδέλφους πού δέν ἦρθε δικός τους. Πῆρα καί γώ ἕνα μπισκότο. Ἔτσι λοιπόν, σοῦ εἶπα πώς σβήναμε τό φῶς κι ἔρχονταν οἱ ἀνταύγειες τῶν φώτων τῆς Τρίπολης νά κολήσουν στούς τοίχους. Καί τά μάτια μου στέκονταν στίς ἀνταύγειες ἀκίνητα γιά πολύ.

Ἐκεῖ ἐρχόταν ἡ ἀνημπόρια μου, ἡ 'Αθήνα, ἐσύ: Ἡ ἔκθεση πού σχεδίαζα γιά τήν ἐπιτροπή, ὁ Ἄλκης νεκρός, οἱ ἀνάσες τῶν παιδιῶν πού τά πῆρε ὁ ὕπνος. Ἔρχονταν ἀνακατεμένα. Ἕνας μύλος καί μέσα ἡ μάνα μου ἡ ἄρωστη ἐργάτης τῆς Γερμανίας, ἐσύ. Εἰκόνες, πότε ἡ μιά, πότε ἡ ἄλλη καί ξανά τό ἴδιο. Ἕνα ἀνακάτωμα. Κάθε βράδυ ἔτσι. Καί νά μήν ξέρεις ἄν τά μάτια κάποιου εἶναι ὀρθάνοιχτα σάν τά δικά σου. Σοῦ'ρχεται νά πεῖς "Ἄλκη, Φίλιππε".

Ἡ ἐπιτροπή ἀποφάσισε. "Ἕν γιό, ἕν γιό Ἅλτ". "Φαντάροι στό δρόμο περνᾶνε..." Ἔμεινα στήν Κόρινθο τρεῖς μέρες στό κρεβάτι χωρίς φαΐ. Ἕνας μόνο μοῦ'δωσε δύο κουραμπιέδες. Τό βράδυ πάνω ἀπ'τό κεφάλι μου."Μεταβολή, μετάααβολή, μετάααβολή.Ἕν δυό κατώωω. Γυλιούς ἀναλάβατε. Ἡμιανάπαψις, προσχέι". Τρεῖς μέρες ἕνα πτῶμα

μέ σκέψεις. Χτύπησα τίς μπουνιές μου στά σύρματα τοῦ πάνω κρεβατιοῦ, δέν ἄντεξα.

Τά πόδια μου ἀκολουθοῦν τά βήματα καί τά τραγούδια τῶν παιδιῶν. Μοῦ'δωσαν ὅπλο νά ρίξω. Τό μεσημέρι μᾶς δίνουν τά γράμματα. Περιμένω ἀκούγοντας. Πάντα περιμένω ἕνα γράμμα. Κάποια στιγμή νόμισα πώς θά μοῦ στείλεις καί φυστίκια. Αὐτό ἐπαναλήφτηκε. Νά, κι ἄλλες φορές, μοῦ'ρθε ἡ ἀνάγκη νά γεμίσεις τόν ἀναπτήρα καί μετά νά παίζω μαζί του. Νά δυναμώνω τή φωτιά.

Πάλι ἡ μέρα τῆς ἐπιτροπῆς. Αὐλάκωσαν τά μάτια μου καί πάγος. Χάραξε στό πρόσωπό μου τό ἀπροσδιόριστο τοῦ χρόνου καί αὐτοῦ πού δέν θέλει, δέν περιμένει, δέν ξέρει. Ὁ καθρέφτης μέ φόβισε. Θυμώνω-γιά πολύ λίγο- πού εἶμαι ἀνακατωμένος, θά συνεχίσω. Ὅσο πάει.

Ἔχουμε "σινεμά" ἔξω στά πεῦκα. Παίζει Βέγγο καί ἄλλες "μορφωτικές" ταινίες,'Αμερικάνικες. Σοῦ εἶπα, ἡ διοίκηση μᾶς παρέχει ἀρκετή διασκέδαση. Προχτές ἦρθε ὁ θίασος. Ἄνοιξε ἡ αὐλαία καί ξεχύθηκε τό μπουλούκι. Φωνές καί ἀφίσες."ΖΗΤΩ Η 21η ΑΠΡΙΛΙΟΥ". Προσέχω τά πρόσωπα. Γριές πουτάνες μισόγυμνες κι ὁ ἕνας πούστης κι ὁ ἄλλος. Φώναξα πολύ. Ἔγινα τρελός. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού φώναξα μετά ἀπό καιρό ἀκαθόριστο. Σηκώθηκα πάνω οὐρλιάζοντας καί τῆς εἶπα αὐτηνῆς. "Στόν τρίτο λόχοοο". Ἄκουσα τά σφυρίγματα καί τά χειροκροτήματα κι ἔφυγε ἡ βραδυά· ἔφυγε ὁ θίασος γι'ἀλλοῦ.

Η Σάλπιγγα τό βράδυ εἶναι τόσο ἀνθρώπινη, ὅταν τή φυσᾶ κάποιος πού ξέρει. Κι ἡ φυσαρμόνικα, ὅπου νά κάνεις θά τήν ἀκούσεις νά παίζει, περνώντας μέσα στούς θαλάμους, στά "ἕν γιό κατώω", στά καζάνια, στά περιστέρια πού πετοῦν ὅταν γιά μᾶς πέφτει ὁ ἥλιος καί στίς πορεῖες, στούς λόφους τῶν σκοπευτηρίων. Θέλω νά πῶ, τό καταλαβαίνεις; Ἕνα παιδί, ὅπου νά κάνεις φυσᾶ τό σκοπό του.

Εἶμαι ἄπλυτος γιά πρώτη φορά τόσο. Τήν τελευταία φορά πλύθηκα μέ νερό τοῦ Μαραθώνα. Δέν βλέπω νά μοῦ κάνει αἴσθηση τό βρωμερό κορμί μου. Θυμᾶμαι ὅμως πού μ'ἔπλενες.

Νά, πάλι ἡ Σάλπιγγα. Τή νιώθω κάθε φορά νά μοῦ χαϊδεύει τ'αὐτιά· ὄχι περισσότερο. Τώρα θέλω νά σοῦ πῶ, πώς δέν τό βρίσκω ἀναγκαῖο κάθε φορά πού τά βλέφαρά μου γίνονται βαριά νά σοῦ λέω, καληνύχτα. Καί δέν ξέρω πῶς περνᾶς ὄμορφα ἤ ἄσχημα.Δέν ξέρω γι'αὐτά. Ἤθελα πρίν νά σοῦ πῶ νά μέ βοηθήσεις, νά κόψω τό τσιγάρο. Τώρα, τό βλέπω ἴδιο μ'ὅλα ὅσα κάνω κι εἶναι ἀλήθεια, καμιά φορά συγκρατιέμαι. Κι αὐτό γιά νά νομίζω πώς μπορῶ. Εἶναι ἀνάγκη κάθε φορά πού κάνω κάτι νά τ'ἀγαπῶ; Γιατί ν'ἀγαπήσω αὐτά πού γράφω. Ὅλο καί ἀρχίζω νά θέλω νά τά διαβάζω. Ἤθελα νά ἔχω πολλές φωτογραφίες νά σοῦ τίς στείλω.

Ὁ θίασος περιοδεύει, ὁ θίασος περιοδεύει. Θά'θελα νά'μουνα μαζί του νά βοηθήσω. Πάντα θέλω νά πιστεύω πώς εἶμαι γερό παιδί, ἐνῶ μόνο ἤμουν. Ὅποιος μέ ἐνοχλεῖ τόν κοιτάζω ἴσια μέ τό βλέμμα τοῦ δυνατοῦ. Δέν τό κρύβω πώς μοῦ δίνουν στά νεῦρα τά παιδιά στό φαγητό, στό Κ.Ψ.Μ. στά ἀφοδευτήρια. Ὅλοι κοιτᾶνε νά ξεφύγουν ἀπό τή σειρά τους. Καί εἶναι στρατιῶτες καί μορφωμένοι. Ἔπειτα τά τραγούδια, καθώς τά γέλια τους γιά τό καψώνι τοῦ συνάδελφου.

Δέν εἶπαν τίποτα γιά τίς παραλυσίες. Τίποτα. Καί λυγᾶνε τά πόδια μου καί δέν ἔχω χέρια. Ὑπάρχει μόνοό πόλεμος στό μυαλό μου.

Ἀρβύλες ἀμέτρητες. Ἕνα πόδι στήν κάθε μιά. Βγήκαμε ἀπό τή μάντρα γιά πρώτη φορά καί

εἴδαμε ἀμπέλια κατάχρυσα. Ὅταν περάσαμε ἀπό τίς κότες, ἀρχίσαμε καί κακαρίζαμε. Μᾶς ἄρεσε καί γελούσαμε. Εἴδαμε τά λεμόνια στίς λεμονιές, τά πορτοκάλια πού ἔπαιρναν τό πορτοκαλί. Μιά χαρά!... Ὁ ἥλιος μπροστά, λίγο πάνω ἀπό τούς λόφους. Τέσσερα χιλιόμετρα πορεία ἔξω! Καί τήν ἄλλη μέρα τό ἴδιο καί τήν ἄλλη. Ἱδρώτας, πληγές στά πόδια. Τέσσερα χιλιόμετρα, ὁ ἴδιος δρόμος πάντα. Δέν ἀκῶ πιά τίς κότες νά κακαρίζουν. Χάθηκαν τ'ἀμπέλια μου καί τό χρυσό τους. Μπροστά καί κάτω. Οἱ ἀρβύλες τοῦ μπροστινοῦ. Τά μάτια μου στή μιάν ἀρβύλα πού ἔρχεται καί στήν ἄλλη πού φεύγει.

Τά προστάγματα ἀπό τούς λοχίες μέ πολύ ἀκρίβεια καί ὁ κύριος Ἀνθυπολοχαγός λεβεντιά. Κι ἄλλα ἄστρα, πολλά ἀστέρια νά στολίζουν τούς οὐρανούς τῆς Ἑλλάδας μας.

Δέν κάνει κρύο. Ἀκῶ μόνο τά ροχαλητά τῶν παιδιῶν. Πάλι αὐτή ἡ διάθεση νά κατουρήσω. Μιά φορά στό νοσοκομεῖο, καθώς ἦταν σκοτάδι, σέ σκέφτηκα μαζί μου στό κρεβάτι. Τ' ὄνειρο τῆς νύχτας δέν συνέχισε τή σκέψη μου. Κάνω ἀνήσυχο ὕπνο κι ἔχω ξεχάσει τόν ἔρωτα καί τίς ἐπιθυμίες του. Ὅμως περνοῦν οἱ μέρες, 22 μέρες, χωρίς νά πλένω τά πόδια, ὅπως κάνουν ὅλοι πρίν πέσουν. Τώρα ὅμως εἶμαι ὁ μόνος Εὐτυχισμένος. Ὅλοι βαριανασαίνουν, ροχαλητά καί βλαστήμιες, παραμιλητά. Καί γαυγίζουν τά σκυλιά τῆς Κορίνθου καί σφυράει ὁ "καρβουνιάρης" ὅποτε περνᾶ. Δέ σοῦ λέω πώς τόν ἀκῶ πάντα. Πολλές φορές δέν ἀκῶ τίποτα. Θέλω νά σοῦ πῶ καληνύχτα καί νά σοῦ στείλω μιά φωτογραφία. Τήν ἔχω μία καί εἶμαι πολύ ὄμορφος. Θά σοῦ τήν στείλω. Τ'ἀποφάσισα τώρα μόλις.

Ὁ χοντρός ὁ καπετάνιος εἶχε γαστρίτιδα. Εἶπε πώς ὁ ταγματάρχης νευρολόγος ἦταν φίλος του. Τήν τελευταία μέρα τοῦ ἔγινε καρδιογράφημα καί τοῦ βρῆκαν τήν καρδιά του. Τώρα ὁ χοντρός

θά χτίζει τό ξενοδοχεῖο του στήν Ὕδρα. Ὁ Ἄλκης ἤξερε πολλά καί ἦταν τόσο νεκρός. Τοῦ ἔδωσαν διετή ἀναβολή λόγω ψυχικῆς ἀστάθειας.

Ὅταν βραδυάζει οἱ εὐκάλυπτοι στέκουν ἀκίνητοι. Τό φεγγάρι εἶναι πανσέληνος καί τά κτίρια τοῦ κέντρου μουντά. Κανείς δέν μιλᾶ.

Τό πρωί χτυπάει ἡ Σάλπιγγα. Ξυπνοῦν τά περιστέρια. Τρέχουν τά φαντάρια γιά τό ζεστό τσάι. Ὅταν περνῶ τ'ἀφοδευτήρια, σέ κάθε καμαράκι βλέπω ἕνα κεφάλι σκυμμένο. Ἐκεῖ ἔρχεται σέ μερικούς, πρίν σκουπιστοῦν μέ τό περιοδικό νά τό διαβάσουν. Δέν ἔχω καθαρίσει ποτέ τ'ἀφοδευτήρια.

Σήμερα μέ κέρασαν ἕνα τσιγάρο. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού γυρνῶ στά ἐφηβικά μου χρόνια. Ἡ τσέπη ἄδεια μπροστά στίς ἀφίσες τοῦ "σινεμά". Κανένα χαμόγελο κοριτσιοῦ μπρός στήν ὄψη τῶν ρούχων μου κι ὅλα τά φῶτα τῆς πλατείας, καθώς γυρνῶ στό ὑπόγειο, δέν εἶναι γιά μένα. Θυμήθηκα πόσο εὔκολο ἀγαπούσα τά ὄμορφα κορίτσια. Καί κεῖνα, τώρα καταλαβαίνω θά μ'ἀγαποῦσαν, μά τότε δέν μιλοῦσα, μόνο κοκκίνιζα, ὅπως τώρα πού δέν ζητῶ τσιγάρο καί χαρτί γιά γράψιμο.

Τά μεσημέρια δέν ξεχνῶ τό μέρος, ὅπου μοιράζουν τά γράμματα. Στίβες τά γράμματα καί φωνές. Δέν ξέρω ἄν θά μπορέσω νά σοῦ στείλω αὐτά τά νέα μου. Δέν ξέρω ἀκόμα, ὅπως δέν ξέρω καί ποῦ εἶσαι. Θά χιονίζει ἐκεῖ. Θά'ναι ὅλα κάτασπρα.

Ξεθάρεψαν κιθάρες, ἀκορντεόν καί φυσαρμόνικες. Ξεθάρεψαν τά παιδιά. Τούς εἶναι ἀνάγκη νά κάνουν τίς μέρες γρήγορες.

Ὁ κύριος ἀντισυνταγματάρχης, στό γήπεδο, μᾶς μίλησε ἀνοιχτά γιά τούς μασκαράδες πού κορόιδεψαν τή μισή γῆ. "Οἱ Ἑβραῖοι τά φταῖνε ὅλα. Αὐτή ἡ φάρα. Αὐτοί φταῖνε καί γιά τόν πόλεμο τοῦ Χίτλερ".

Τό περασμένο βράδυ, εἶχα ἐφιάλτες γιά σένα. Σηκώθηκα πολλές φορές γιά νά κατουρήσω. Μεθαύριο εἶναι Κυριακή. Θά πάω στό γήπεδο πού θά'ρθουν ἄνθρωποι γιά νά χαρῶ.

Τήν τελευταία βραδυά στό Νοσοκομεῖο, τούς κατούρησα γενναῖα. Δέν λέω, εἶμαι ἤρεμος. Ἀρχίζω νά συνηθίζω καί δῶ. Καί τούτη ἡ νύχτα, σάν τίς ἄλλες, ἐφιαλτική θά'ναι. Ἔχω ἀλλάξει καί δέν μ'ἀρέσει. Δέν εἶμαι πιά πεισματάρης. Περιμένω νά μέ κεράσει ὁ διπλανός μου κουραμπιέ. Βλέπεις, μουτζουρώνω τό χαρτί.

Παραράμ-πάμ-πάμ, παραράμ-πάμ-πάμ.Στροφή δεξιά. Ντούμ, ντούμ, ντούμ-ντούμ-ντούμ". Τύμπανα, φιλαρμονικές. "Ἕν γιά, ἕν γιά, ἕν γιά, πιό ψηλά τό χέρι". Μπογιατζῆδες, ὀδοστρωτῆρες, πίσσα καί χαλίκι. Ὅλα βάφτηκαν. Ἄσπρο, σταχτί, μαῦρο. Θά'ρθει ὁ Βασιλιάς. "Ὁρκίζομαι... ὁρκίζομαι, νά φυλάττω πίστιν...νά φυλάττω..." Ὁ Βασιλιάς δέν ἦρθε.

Ἔπεσε ὁ ἥλιος κι ἔφερε πάλι τό σούρουπο στούς εὐκάλυπτους. Ρουφᾶμε ζεστό φαΐ. Δυό τρεῖς, τρεῖς-τρεῖς, ἕνας ἕνας."Ρέ Γιώργη, ἔλα δῶ ρέ σύ. Ἐδῶ ρέ μαλάκα". "Ἔμαθα πώς εἶσαι μάγκας..." Ἡ Κατερίνα κι ἡ Ζωή τ' Ἀντιγονάκι κι ἡ Ζηνοβία..." μιά παρέα βλέποντας κατά τόν ἥλιο πού χάθηκε. Τρῶμε νόστιμο κοφτό μακαρόνι μέ νερό καί λίπος. Ἔμεινα μέ τό χέρι ἀκίνητο κι ἔτσι τόν κοίταζα γιά λίγο. Ὁ Δικηγόρος μέ τά γυαλιά μοῦ πρόσφερε χαρτοπετσέτα.

Τ'ἀπόγευμα πῆρα γράμμα ἀπό τό Χρίστο. Μοῦ'ρθε νά πηδῶ, σάν στήν Ἀθήνα. Ὅμως δέν εἶμαι πιά τρελός.

Ἔχει σκοτεινιάσει. Ἔτσι τραβῶ γιά τό πεδίο ἀσκήσεων μέ τόν μαντρότοιχο κι ἀπόξω ὁ Ἐθνικός δρόμος. Μπόρεσα καί δανείστηκα 50 δραχμές. Πῆρα τσιγάρα. Ἤμουν ἤρεμος. Ἀκούμπησα στό πεῦκο ρουφώντας ἀργά καί βαθιά. Ἦταν τά φῶτα πού μέ κοιτοῦσαν πρός τά ἐκεῖ. Ἑφτά φῶτα ἀκίνητα κάρφωναν τήν κάτω ἀκτίνα τους. στό στῆθος μου. Κάποια στιγμή ἔνιωσα δεξιά μου τήν πανσέληνο. Μοῦ φάνηκε ἀστεῖο μπρός στά φῶτα πού μέ κοιτοῦσαν χωρίς τραγούδι, χωρίς ποιητή. Τραβοῦσα καί ρούφαγα τόν καπνό. Μουρμουρητά πλήθαιναν στό χῶρο, σκιές κι ἁπαλές φωνές, βρισιές κι ἀνάμματα τσιγάρων. Ἔγινε ὁ χῶρος μαγικός, χωρίς νά λείπει ἡ φυσαρμόνικα, ὁ τσαμπουκάς τοῦ μάγκα, τοῦ γαμιᾶ, τοῦ τσίφτη.

Γράφω ὅ,τι ἔρθει στό χέρι μου. Ξεχνῶ σέ ποιόν γράφω. Γράφω καί τά νοήματα ἐπιστρέφουν σέ μένα. Δέν σέ βρίσκω πουθενά. Τά βράδυα συλλογιέμαι πράγματα πού δέν θά κάνω ποτέ. Σχέδια, πού αὔριο θά τά'χω προδώσει σάν ὅλα τά περασμένα.

Μισό τσιγάρο μπορεῖ νά σέ βαστήξει; Ἐμένα μισό τσιγάρο μέ βαστάει. Θ'ἀντέξω νά τό κρατήσω γιά πολύ; Ἔτσι θά μπῶ πάλι στόν ἐκνευρισμό τῆς τέλειας ἀνέχειας δίπλα στήν ἀνημπόρια.πού θέλω μέ πεῖσμα νά φωνάζω. Εἶναι μέχρι νά βρῶ κάτι πιό ἐνδιαφέρον.

Τό βράδυ θά'ναι κι αὐτό ὀδυνηρό. Δέν ξέρω ἄν ἔρθουν ἐφιάλτες καί ποιοί. Πάντως θά περάσει ἡ νύχτα καί τό πρωί θά'ρθει μέ φωνές καί προσταγές. Ἔτσι, στά τυφλά πᾶς. Καί θά πιοῦμε τό ζεστό

τσαγάκι μας, πάνω ἀπ'τά κεφάλια μας τά περιστέρια καί δέν πῆρα μιά λέξη ἀπό τόν καιρό πού'φυγες.

Η Κυριακή πού πέρασε μ'ἔθλιψε. Δέν ἦρθε κανείς νά τόν δῶ. Μέ βάστηξε τό γράμμα τοῦ Χρίστου, οἱ 30 δραχμές πού ἄντεξα νά δανειστῶ, οἱ σκέψεις τά βράδυα καί μερικά σφιξίματα στά δόντια. Καί πιθανῶς κάποιο γράμμα δικό σου πού θά'ρθει ἤ τῆς Λενιώς μου πού τό πουλί της ἔφυγε πιά, χωρίς νά πεῖ. Ἔφυγε, τί νά πῶ. Σκέψεις μου, φτιάχτε κάτι πού τά χέρια μου νά μποροῦν νά κάνουν.

Ἔξω βοριᾶς σφυρίζει. Τό πρῶτο κρύο σήμερα ἦρθε μέ ψιλή βροχή κι ἀνατριχιάσαμε ὅλη μέρα.

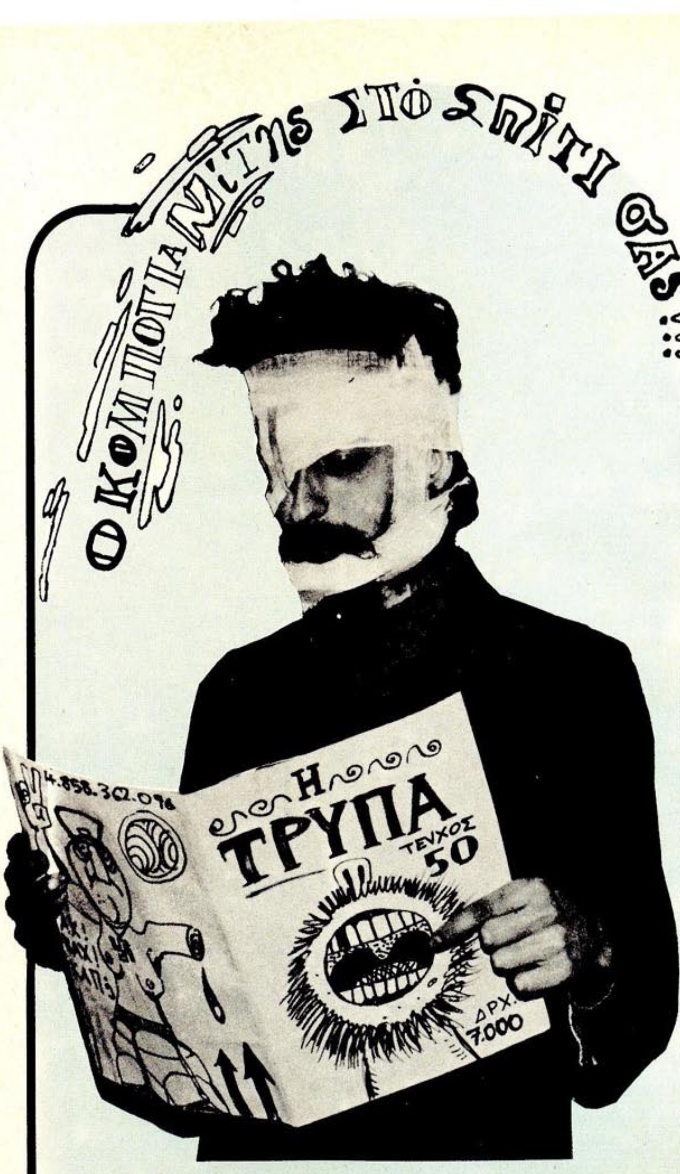
Εἶναι μερικά πράγματα πού στήν ἀρχή θά'θελα πολύ νά ξέρω γιαυτά. Τώρα μόνο μοῦ ἔρχονται στό νοῦ χωρίς τό ἐνδιαφέρον. Νά, ξερά νά τά πῶ. Ἤθελα νά μοῦ παίρνεις κάθε βδομάδα 4 λαχεῖα λαϊκά. Ἤθελα νά μάθω ἄν καπνίζεις, ἄν γυμνάζεσαι, ἄν εἶχες ἱστορίες μέ τίς στρατιωτικές παραστάσεις. Νά, τέτοια πράγματα.

Τώρα πρέπει νά βγῶ νά κατουρήσω. Σοῦ ἔστειλα κάποια φωτόγραφία, πού πιό πάνω τήν εἶχα πεῖ ὡραία. Θά πρέπει νά τήν ἔλαβες. Σάν νά μοῦ φαίνεται καλό πού γράφω. Πῆγα κι ἦρθα πρός στιγμήν εὐχαριστημένος. Τώρα θά δαγκώσω λίγη κουραμάνα γιά νά καπνίσω τό μισό τσιγάρο μου. Κι ἄν πάω στήν Ἀθήνα τήν Κυριακή, θά βάλω τό Χρίστο νά μοῦ πάρει 10 πακέτα "ΞΑΝΘΗΣ". Πῆγα νά πῶ καί μιά κομπόστα ἀχλάδι. Τρώω κουραμάνα. Τό μισό τσιγάρο γίνεται γόπα γρήγορα. Τί εἶναι: Πέντε τραβηξιές καί σοῦ καίγονται τά δάχτυλα. Πάει. Ποῦ εἶναι ἕνας τούρκικος νά τόν πιεῖς μέ τό δικό σου ἄνθρωπο, νά μιλήσεις. Ἐδῶ, δέν ψάχνω γιά φίλους. Κοιμᾶμαι τελευταῖος τά βράδυα. Τώρα θά ξεπαγιάζουμε στό κρύο.

Εἶναι βραδυές πού μέ παίρνει ὁ ὕπνος ντυμένο. Τά ροῦχα στεγνώνουν πάνω μου, ὅλη μέρα. Τά βλέφαρά μου κλείνουν βαριά καί πρέπει νά'ρθει τό πρωί καί πάλι τό βράδυ. Πέρασε ἕνας μήνας ἀκριβῶς.

Πολλές φορές ὀρθώνω πιό ψηλά τά γεγονότα ἀπ' ὅσο ὀρθώνονται μπρός μου. Τόν τελευταῖο καιρό μοῦ'ρχεται μιά διάθεση νά μή σοῦ στείλω αὐτά τά νέα μου. Ἄρχισα ὅμως ἕνα γράμμα γιά σένα καί σοῦ ἀνήκει. Ὅπου καί ἄν μέ πᾶνε οἱ σκέψεις, ὅπου κι ἄν πάω τίς σχέσεις, σοῦ γράφω καί θά λάβεις τό γράμμα μου. Εἶχα σκοπό νά τό καθαρογράψω μά ἄλλαξα γνώμη. Προτιμῶ νά ἔχεις τό λόγο, ὅπως βγαίνει ἀπ'τό μυαλό μου. Μόνο πού ξεχνῶ πράγματα. Νά, σάν κι αὐτό. Ὁ χοντρός καπετάνιος μέ τίς πολιτικές συζητήσεις πού, στό τέλος, ζήτησε τίς διευθύνσεις ὅλων τῶν παιδιῶν γιά νά τούς γράψει. Ποιός ξέρει; Μπορεῖ νά μπῶ πάλι σέ νοσοκομεῖο. Οἱ γιατροί λένε ὄχι. Ὁ Ἄλκης μόλις μέ πρωτοσυνάντησε στό διάδρομο εἶπε: "Ἐσύ εἶσαι Λυμπέρης". Φίλος τοῦ ἀδερφοῦ παλιός. Θά'ναι στήν Ἀγγλία, ὅπως ἔλεγε; Δέν ξέρω τί μπορεῖ νά τοῦ ἔχει συμβεῖ. Γύριζα τίς νύχτες μέ τή μακριά ρόμπα μου καί τά μαλλιά καί διάβαζα τήν ἁγία γραφή. Οἱ Τοῦρκοι μ'ἔδιωξαν. Ὅταν μᾶς ἔπιασε ὁ γιατρός γέλασε. Ἦταν μικρός καί γελοῦσε συχνά, εὐχαριστημένος γιά τή θέση του. Καί τώρα ἐδῶ βρωμάω καί κρυώνω καί πεινάω.

Αὐτές εἶναι οἱ λέξεις. Ρέ, μαλάκα, γαμήσου, πούστη, λούφα, νερό, δέν ὑπάρχει νερό, οἱ κουμοῦνες ἔκαναν ἐπανάσταση. Καί τραγούδια ἄρχισαν τά βράδυα, γέλια καί χαρές, ἀστεῖα πολλά. Εἴμαστε λέει παιδιά μορφωμένα. Δέν ψάχνω γιά ψιθύρους στίς γωνιές, μέ σκυφτά κεφάλια. Περιμένω τό Γ.Ε.Σ. νά μέ ἀποσπάσει. ☆

Τραχήλου πόνος (Σβερκόπονος) ***Θεραπεία μέ... τσεκουριές!*** Τὸν τράχηλο, τὸν ὀνομάζουν στὰ χωριὰ καὶ «σβέρκο (ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «δὲν πέρνει αὐτὸς σβερκιά» δηλ. δὲν δέχεται χτυπήματα στὸν τράχηλο) καὶ ὅταν ὁ ἄρρωστος ἔχει πόνους στὸ σβέρκο καὶ δυσκολεύεται νὰ κινήσῃ ἢ νὰ στρίψῃ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ κάνουν τὸ ἑξῆς: Παίρνουν τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν βάζουν νὰ σταθῇ ὄρθιος κοντὰ σὲ ἕνα δέντρο καὶ νὰ βλέπῃ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου χωρὶς νὰ προσέχῃ πουθενὰ ἀλλοῦ. Τότε ὁ πρακτικὸς γιατρὸς (συνήθως μιὰ γυναῖκα) παίρνει ἕνα τσεκοῦρι στὰ χέρια της καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄρρωστος ἔχει τὴν προσοχή του στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, ξαφνικὰ καὶ μὲ δύναμη βαράει μιὰ τσεκουριὰ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου λέγοντας: «κόβω τὸ στηλήτη, τὸν πλευρίτη καὶ τὸν ἀδερφὸ τοῦ χάρου». Μὲ τὸ ξαφνικὸ καὶ δυνατὸ χτύπημα τοῦ τσεκουριοῦ στὸ δέντρο, ὁ ἄρρωστος ἀπὸ τὸν φόβο του μήπως τὸν χτυπήσει τὸ τσεκοῦρι, στρίβει ἀπότομα τὸ κεφάλι του, ὁπότε ἂν ἔχῃ πάθη νευροκαβαλήκεμα ἢ στραμπούλημα, ἐπανέρχονται τὰ νεῦρα στὴ θέση τους καὶ παύει ὁ πόνος. Τρεῖς φορὲς βαράει μὲ τὸ τσεκοῦρι ὁ πρακτικὸς γιατρὸς τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου κατὰ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε παραπάνω. Τὸν τρόπο αὐτὸ ἐφήρμοσε στὴν σύζυγό μου στὰ 1924 στὴν Ἄμφισσα, ὅπου ὑπηρετοῦσα ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ἡ γρηὰ Βούταινα καὶ ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ στρίψιμο τῆς συζύγου μου γιὰ νὰ μὴ δεχθῇ στὸ κεφάλι τὴ τσεκουριὰ τῆς Βούταινας, ἔγινε καλά.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

-"Ἐπί συχνότητος εἶναι...ὁ 727
...γιά τό φίλο ἀπ'τό Περιστέρι...ἔλα σ'ἀκούω...ἄστον Α 107. Ποῦ εἶναι;
Δίπλα...στούς πόσους;" -"Ἔλα μ'ἀκοῦς...ἐγώ;...ὁ Α72...ἐσύ ποιός εἶσαι;"
-"Θά γίνει μιά ἀκρόαση στή μπάντα, ἀπ'τόν 727...θά γίνει μιά ἀκρόαση μετά ἀπό μηδέν...σ'ὁλόκληρη τή μπάντα...ἀφ'ὅτου κλείσει τό παρόν σῆμα...ἐπαναλαμβάνω...ἀπ'τόν 727, θά γίνει μιά ἀκρόαση μετά ἀπό μηδέν..."

Εἶναι μιά τυπική συνομιλία/ στά FM/ τήν ὥρα πού ξεκίνησα αὐτό τό κομμάτι/ καθισμένος μπροστά στό τρανζίστορ/ τίς πρωινές ὧρες/ καί μάλιστα μέ διάθεση/ ἀνεπιεικά κριτική/ ἀπέναντι στούς πειρατές/ Ξαφνικά/ μέσα ἀπ'ὅλη αὐτή τήν πολυγλωσσία/ τῶν μεσαίων/ Τά στατικά/ τίς διαλειπόμενες/ μακρινές φωνές/ καί τά σήματα/ "...εἶναι μιά προσφορά, τῆς ραδιοφωνίας τοῦ Love Boy, σέ συνεργασία μέ τόν 'Αστερίξ...γιά ὅλους τούς φίλους, πού τυχόν μᾶς ἀκοῦνε"/ κάτι κοινότυπο/ καί βαρετό/ τίποτε Doors/ ἤ ἀκόμη χειρότερα Fleetwood Mac/ ἤ τό "Hotel California"/ ὅμως κείνη τή στιγμή/ εἶναι κάτι ἀπίστευτα ἰδιαίτερο/ μοιάζει σά νά'μαι ὁ μοναδικός/ πού τ'ἀκούει/'Ακούγεται σάν ἕνα εἶδος "σνομπισμοῦ"/ Μιά ἀπόλυτα προσωπική ἀπόλαυση.../ κι ὅμως σέ τελική ἀνάλυση/ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό κενοδοξία/ Εἶναι μιά εὐχαρίστηση/ πού ἄν τή θεωρητικοποιήσουμε λεκτικά/ εἶναι μιά "ἀνταπόκριση"/ σέ σχέση πάντα μέ τό/ τί σήματα/ ἀπό ποῦ/ καί σέ τί ποιότητα/ πιάνεις/ μιά ἀκουστική μυρωδιά/ ἀπό ἕναν κόσμο/ στόν ὁποῖο ποτέ δέν θά εἰσχωροῦσε/ ἕνα κρατικό δίκτυο/ γιά νά σοῦ μεταφέρει/ τήν ἀπαίτησή του/ ν'ἀκουστεῖ.

Ἡ αὐτοῦ τοῦ τύπου/ ἀκρόαση τῶν πειρατικῶν/ εἶναι μιά ἡδονοβλεψιακή πρακτική/ πλήρως ἀνοργάνωτη/ ἀπρογραμμάτιστη/ τυχαία/ ἄνιση σέ ἀποτελέσματα/ καί κατά κάποιο τρόπο/ μιά ἐπιπλέον κερδιθεῖσα γεύση/ Κι ἄν εἴμαστε τυχεροί/ καί πιάνουμε πάντα τήν εὐκαιρία/ γιά νά ἰδιοποιηθοῦμε/ αὐτή τήν ἰδιότυπη μορφή ἐπικοινωνίας/ εἶναι μιά αἴσθηση/ πού κερδίζεται/ καθημερινά/ Ξανακέρδισα αὐτή τήν εὐκαιρία/ προσέχοντας πάλι τούς ραδιοπειρατές μετά ἀπό τόσα χρόνια/ Συναισθηματικά/ πάντα τούς ἔνιωθα γύρω μου/ ἀλλά ἀπό μιά ἐποχή/ καί μετά/ γύρω στό '74/ τά γοῦστα μου διαχωρίστηκαν/ ἀπ'τά δικά τους/ ἤτανε κι ἡ σκηνή πού'χε ἀρχίσει/ ν' ἀλλάζει/ καί τό '76/"No Elvis, Beatles or the Rolling Stones..."/ οἱ δεσμοί μας κόπηκαν τελείως.

Σήμερα/ μετά ἀπό μιά περίοδο/ στασιμότητας/ ἀδράνειας/ μέ τά ραδιογωνιόμετρα/ τοῦ ΟΤΕ/ καί τῆς 'Αστυνομίας/ νά φέρνουν βόλτα τίς γειτονιές/ καί σχεδόν χωρίς προειδοποίηση/ νά συλλαμβάνουν/ καί νά κατάσχουν/ ἕνα νέο κῦμα Rock πειρατῶν/ ἔρχεται νά καταλάβει/ τό μεγαλύτερο μέρος τῶν FM / ἀπειλώντας τό δυοπώλιο/ τῶν ΕΡΤ καί ΥΕΝΕΔ/ Ὁ Λεβιάθαν τῆς ραδιοφωνικῆς γραφειοκρατίας/ ἀρχίζει νά αἰσθάνεται/ τήν ἐπίδραση/ δυσμενῶν συνθηκῶν/ πάνω του.

Ὁ πρῶτος πειρατικός/ πού οὐσιαστικά δέν ἦτανε/ γιατί πειρατής χωρίς κυνηγητό/ ἀπ'τούς μπάτσους/ δέν γίνεται/ ξεκίνησε στή Θεσσαλονίκη/ τό 1930*/ἀπ'τόν Χρῆστο Τσιγγιρίδη/ πολύ πρίν τούς κρατικούς / ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν / ἱδρύθηκε τό '36/ Μέ κάποιο ἄρθρο (2,½Ν.2312/1953, Κεφάλαιο XIX, παρ. 12:00±Μ.Μ., ὑποπαράγραφος$-8/782/* 35+14-53°, περί "Ἐγκαταστάσεως καί ἐκμεταλλεύσεως τεχνικοῦ μέσου καί μεταδόσεως προγραμμάτων ραδιοφωνίας") τό ΕΙΡ ἀποκτᾶ τό μονοπώλιο/ τῶν μεταδόσεων/ καί μέ ἄλλα διάφορα/ ἄρθρ.√202 τοῦ Ν:2312/1953,ἄρθρ τοῦ Ν.*3188 παρ.£1/3 καί ἄρθρ. =0,03 τοῦ Ν.+35°/καθορίζεται τί εἶναι ραδιοφωνία/ Τό 1966/ ἔγινε ἡ πρώτη ἀπόπειρα καταστολῆς/ τῶν ραδιοπειρατῶν/ μέσω τοῦ Πάγου / γιά τήν κατάργηση "πάντων τῶν ἐν τῇ χώρα λειτουργούντων ἄνευ ἀδείας ραδιοσταθμῶν".

Ἤδη ἐκείνη τή δεκαετία/ τοῦ Rock boom/ οἱ πειρατές/ ξηρᾶς/ γιατί σέ πλοῖα ὅπως τό Caroline/ ποτέ δέν ὑπήρξανε στήν Ἑλλάδα/ ξεφύτρωσαν σάν μανιτάρια/ ἐκπέμποντας στή μπάντα τῶν μεσαίων/ ἀφ'ἑνός γιατί τά ὑλικά/ γιά τό στήσιμο/ τούς ἤτανε πιό πρόσφορα/ ἀφ'ἑτέρου γιατί/ ἐκεῖνα τά ραδιοφωνάκια/ εἴχανε μόνο μεσαῖα/ πού κατά συνέπεια/ ἤτανε πιό δημοφιλῆ/ γιατί συγκεντρώνανε ὅλο τό ἐνδιαφέρον/ τῶν ἀκροατῶν/ Δέν νομίζω ὅτι κανείς/ ἀπ'τούς τότε ραδιοερασιτέχνες/ πού ἀνακατεύανε τήν ἰταλική pop/ καί τούς Charms/ μέ τούς Animals καί τούς Stones/ ἐξακολουθεῖ νά ἐκπέμπει/ καί μάλιστα ὁ γνωστότερος ἀπ'αὐτούς/ προσχώρησε στό κύκλωμα/ τῶν χυδαίων commercials /τῶν κρατικῶν μέσων ἐνημέρωσης/ Καμιά φορά/ καί πάντα στά μεσαῖα/ πιάνω κάποιον ἀπ'τούς νέους/ νοσταλγούς/ τῆς γαλλικῆς/ ἰταλικῆς/ ποπίστικης μελωδίας/ καί τῶν πρώτων ἑλληνικῶν γκρούπς.

Ἡ καινούργια γενιά/ τῶν "ἐναλλακτικῶν media"/ προσπαθεῖ νά δημιουργήσει/ ἕνα μικροδί

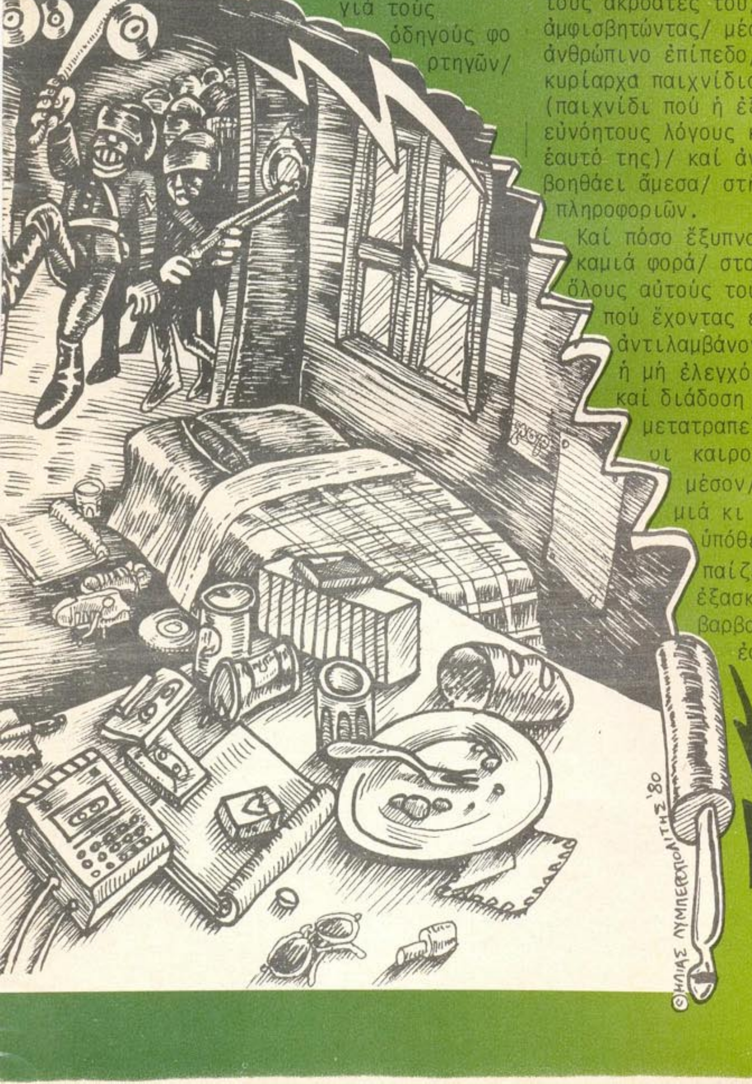
ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Μικρό κουτί, μοῦ ἦσουνα πιστό ὅταν δραπέτευα
Ἔτσι πού οἱ λάμπες σου δέν πρέπει νά σπάσουνε,
Μεταφερόσουν ἀπό σπίτι σέ πλοῖο, ἀπό πλοῖο σέ τραῖνο,
Ἔτσι πού οἱ ἐχθροί μου μποροῦσαν νά συνεχίσουν νά μοῦ μιλᾶνε
Δίπλα στό κρεβάτι, στόν πόνο μου
Τό τελευταῖο πράγμα τό βράδυ, τό πρῶτο τήν αὐγή,
Τῶν θριάμβων τους καί τῶν περισπασμῶν μου,
Ὑποσχέσου μου ὅτι δέν θά σιωπήσεις ξαφνικά

Μπέρτολτ Μπρέχτ
ἡμι-ἐλεύθερος μετάφρασις

κτυο ἐνεργητικῆς ἐλευθερίας πληροφοριῶν/ ἀναζητώντας/ καί διαβιβά ζοντας/ ἀνεκτοῦ τύπου/ μεταδιδόμενα/ (δίσκοι καί σπάνια εἰδήσεις καί σχόλια)"Ὄχι πάντως ἀδέσμευτα/ ἀφοῦ ἡ ἐλευθερία/ τῆς ἔκφρασης/ εἶναι μύθος/ καί σέ γενικές γραμμές/ ὄχι κάποιου ἐπιπέδου/ἱκανοποιώντας τίς προτιμήσεις/ τίς δικές τους/ καί μειονοτήτων/ σέ πολύ τοπικά σύνορα/ Κι αὐτή εἶναι μιά σοβαρή διαπίστωση/ γιά τούς πιό ἐνδιαφέροντες σταθμούς σ'αὐτή τή χώρα/ τούς ἐρασιτεχνικούς/ Ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τίς κουλτοῦρες / αὐτῶν τῶν ὀλιγαριθμιῶν/ εἴτε ἀνήκουν στό χῶρο τοῦ Rock/ εἴτε στά τσιγγάνικα/ καί τά σκυλέ/ τῶν AM / πού παίζουν μουσική/ γιά τούς ὁδηγούς φο ρτηγῶν/ καί τούς μπάτσους / μέ τίς διαφημήσεις/ "ἐκκενώσεις βόθρων"/ "παραλιακά οἰκόπεδα"/ κι ἀφιερώσεις στά Σώματα Ἀσφαλείας.

Στό πεδίο τῶν Τεχνικῶν τῆς Μαζικῆς Διάδοσης/ τά κρατικά μέσα/ ἤ οἱ μεγάλοι γενικά/ ἰδιωτικοί/ ἡμικρατικοί φορεῖς/ ἀσκοῦνε μιά μονόδρομη/ μετάδοση τοῦ μηνύματος/ καί ταυτόχρονα μέ τήν ἐπιβολή/ καί τήν ὑπαγόρευση/ πού ἐφαρμόζουν/ στούς ἀκροατές/ Τό σημαντικότερο μειονέκτημα/ τοῦ ραδιοφώνου σάν ἐπικοινωνιακή συσκευή/ εἶναι ἡ ἐγγενής ἀδυναμία του/ νά λαμβάνει/ Κατά ἕνα τρόπο δηλαδή/ ἐπιβάλλεται/ κι εἶναι ἐξουσιαστικό οὕτως ἤ ἄλλως/ Ὁ ἐρασιτέχνης μέ τό μικρό βεληνεκές / καί τά φιλικά vibrations/ φέρνει τούς ἀκροατές του/ πιό κοντά/ ἀμφισβητώντας/ μέσα ἀπ'αὐτό τό πιό ἀνθρώπινο ἐπίπεδο/ ἕνα ἀπ'τά κυρίαρχα παιχνίδια τοῦ συστήματος/ (παιχνίδι πού ἡ ἐξουσία/ γιά εὐνόητους λόγους κρατάει γιά τόν ἑαυτό της)/ καί ἀνατρέποντάς το/ βοηθάει ἄμεσα/ στή Διάχυση/ ἐλεύθερων πληροφοριῶν.

Καί πόσο ἔξυπνα/ τή βγαίνει καμιά φορά/ στούς μπάτσους/ καί σ' ὅλους αὐτούς τούς κυνηγούς πειρατῶν/ πού ἔχοντας ἐκμοντερνοποιηθεῖ/ ἀντιλαμβάνονται κι αὐτοί/ ὅτι ἡ μή ἐλεγχόμενη κατοχή σταθμῶν/ καί διάδοση μηνυμάτων/ μπορεῖ νά μετατραπεῖ/ ὅταν τό ἀπαιτοῦν οι καιροί/ σ'ἕνα πολύ ἰσχυρό μέσον/ ἐναντίον τους/ Καί μιά κι ὅπως φαίνεται/ ἡ ὑπόθεση τῆς Ἐπανάστασης/ παίζεται καί κάπου ἐκεῖ/ ἐξασκοῦν ὅλη τους τή βαρβαρότητα/ κάνοντας ἐφόδους χωρίς ἄδειες/ ξυλοκοπώντας πολλές φορές/ καί κατάσχο ντας/ μηχανήματα καί ὑλικό/κάτω ἀπό προσχήματα τοῦ τύπου/"παρενοχλοῦσε τάς τηλεπικοινωνί ας"/"βωμολοχοῦσε"/ "ἐπαρεμβάλλετο στά κρατικά δίκτυα" κλπ.

Ἡ ἀνακοίνωση μιᾶς πληροφορίας/ ἤ πιό ἁπλά/ τό παίξιμο ἑνός δίσκου/ περιλαμβάνει σάν περιεχόμενο/ καί σάν μορφή/ μιά ἰδέα/ ἤ ἕνα σύνολο/ ἀπό ἰδέες/ διαθέσεις/ γνῶμες/ Δέν εἶναι ξερό τό γεγονός τῆς μουσικῆς /Ἀναφαίρετο(θεωρητικά)/ ἀτομικό καί διεθνές/ μ'ὅλες αὐτές τίς Οἰκουμενικές Διακηρύξεις τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων/ προνόμιο τοῦ καθένα/ εἶναι/ νά μπορεῖ ν' ἀναζητᾶ/ νά παίρνει/ καί νά ἐκφράζει/ σχολιάζοντας καί μεταδίδοντας/ μ'ὁποιονδήποτε τρόπο/ τίς ὁμάδες αὐτές τῶν ἰδεῶν/ ταυτόχρονα μέ τίς δικές του/ σκέψεις κι ἀπόψεις/ καί χωρίς τήν παρέμβαση ἤ ἐπέμβαση τῆς ἐξουσίας.

Τό χειρότερο ὅμως/ σ'αὐτή τή φάση τοῦ σαφάρι/ εἶναι/ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τύπου/ γλύφτες/κι ὅλα τά ἄμεσα ἁπτόμενα περιοδικά ἤ ἔντυπα / μουσικά, χαϊφιντελικά, κατασκευῶν κλπ./ κάτω ἀπ'τά ἴδια προσχήματα/ καί κάτω ἀπ'τό προοδευτιλίκι/ τῶν αἰσθητικῶν ἀπαιτήσεων/ συνηγοροῦν ἀνοικτά/ σ'αὐτή τή μεταχείριση/ κατοπτρίζοντας τήν ἀντίφαση/ τῶν ἰσχυρισμῶν τους/ ὅτι ἀπ'τή μιά ἀναλύουμε(;)/ καί ἀντιμετωπίζουμε τό Rock/ σάν κοινωνική δύναμη/ κι ἀπ'τήν ἄλλη/ δίνουμε χέρι βοήθειας/ κυρίως σιωπώντας/ στούς μπάτσους/ νά ἐξολοθρεύσουνε/ ἕνα ἀπ'τά ἐλάχιστα/ ἐνεργά/ κομμάτια/ μαζί μέ τά ἔντυπα/ καί τίς γκαράζ μπάντες τῶν συνοικιῶν/ τοῦ δικοῦ μας Underground/ κάνοντας ἐμφανές/ διαβάζοντάς τους/ σέ ποιά πραγματικά ὄχθη/ βρίσκονται/ καί πόσο θλιβεροί μαλάκες εἶναι.

Ἐκεῖ πού θέλω νά καταλήξω/ εἶναι/ ὅτι/ ἀνεξάρτητα/ ἀπ'τό πῶς/ μέ ποιά μέσα/ καί σέ τί ἐπίπεδο/ γυρεύει κανένας/ νά καλύψει/ καί νά μεταβιβάσει/ αὐτή τήν ἀπαιτητικότερη ἀπ'τίς ἀνθρώπινες ἀνάγκες/ τῆς ἐπαφῆς/ κι ἀνταπόκρισης/ κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τόν σταματήσει.

Ὄντας βέβαια/ οἱ πειρατές/ μιά μικροομάδα/ μέσα στόν πληθυσμό τῶν μεγάλων πόλεων/ ὅπου ὅλοι σχεδόν

η συνεχεια στη σελ. 56

ΔΕΞΑΜΕΝΙΣΜΟΣ

Ἦταν μία Δεξαμενή πού τό μάθαμε καί μείναμε ὅλοι μή μπορώντας νά τό πιστέψουμε γιατί ὅλα τά ἀνεξερεύνητα πάθη μας βρῆκαν ξάφνου ἀπέναντί τους διογκωμένα νά καγχάζουν: ΧΑ, ΧΑ, ΧΑ.

Ἡ δεξαμενή τῆς πόλης μας εἶναι μιά τόσο δά μικρούλα στέρνα γεμάτη ψάρια καί χωρίς καθόλου νερό. Εἶναι ἐνδιαφέρον νά παρατηρεῖ κανείς τά ψάρια πού προσπαθοῦν νά ἐπικοινωνήσουν μέ νοήματα καί ἄναρθρες κραυγές καθώς ὁ κύριος Παναγιώτης φέρνει τά ούζάκια μέ τίς ποικιλίες ἤ ἄλλα συναφῆ ἐδέσματα. Λίγο πιό κάτω, ἡ ἀφρόκρεμα τῶν βλαστῶν, τά κολωνακιωτοπουλάκια γεύονται τήν ἐμπειρία τοῦ SKATE BOARD. Ἀμέριμνες κουβερνάντες προειδοποιοῦν: Γιαννάκη, πρόσεχε!(γαλλιστί). Πρόσεχε τί; Τά Ψάρια; Μά θά ἀστειεύεσθε ἀσφαλῶς δεσποινίς μου!... Δέν εἶναι πυράνχας, δέν εἶναι καρχαρίες. Εἶναι κάτι τόσες δά ἀμοιβάδες, φυσική συνέπεια τοῦ δαιμονίου διακοσμητικοῦ ταλέντου τῆς θείας φύσης, μία εὐγενική προσφορά στίς βασικές ἀνάγκες τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ δεξαμενή τῆς πόλης μας ἔχει, παρ' αὐτά ἐπανειλημμένα ποτίσει τούς κήπους σας χωρίς νά τό πάρετε εἴδηση τά μικρά αὐτά Ψάρια ἔχουν μιά τάση νά σᾶς ἀγαποῦν καί νά σᾶς σκέπτονται ἀκόμα κι ὅταν ἐσεῖς κοιμᾶσθε. Σκέπτονται πρίν ἀπό σᾶς,γιά σᾶς.'Ελάτε στόν κόσμο τοῦ ΜᾶλλονΜπορῶ.

Ἦταν,θυμᾶμαι,στήν ἐποχή τῆς Μεγάλης Προειδοποιητικῆς Καταιγίδας (ΜΠΚ)πού ἡ κυβέρνηση πιέστηκε νά καθιερώσει,ὁριστικά πιά, τόν 'Αναγκαστικό Δεξαμενισμό τῶν πολιτῶν καθ'ἑκάστην. Αὐτό ἔκανε πολλούς κλάδους τῶν, δημοσίων κυρίως, ὑπαλλήλων νά ἀγανακτήσουν. Καί ὁ Ἕλλην τόν ζυγόν δέν τόν σηκώνει. Τόσα καί τόσα χρόνια πού ὁ Δεξαμενισμός ἦταν προαιρετικός δέν εἶχε παρατηρηθεῖ καμία σημαντική ἀντίρρηση, οὔτε καί ἀπό τήν μεριά τῆς ἐκκλησίας πού, ὅλοι μας γνωρίζουμε καλά πόσο, εἶχε κινητοποιηθεῖ στά μέσα τῆς προηγούμενης δεκαετίας, ὅταν ψηφίστηκε ἀπό τά δύο τρίτα τῆς κοινοβουλευτικῆς δυνάμεως τό νομοσχέδιο γιά τόν Αὐτόματο Γάμο..............

Αὐτή τή φορά τά πράγματα φάνηκαν σάν νά ξεπερνοῦσαν τίς διαστάσεις μιᾶς ὑπερβατικῆς Μεταρρυθμίσεως. Ἡ τρέχουσα Μέση Ἠθική Τιμή κινδύνευε νά χάσει τήν ἀντικειμενική της ἔννοια καί νά ξεπέσει στο ἴδιο ὕψος μέ ὅλες τίς ἄλλες Χρηματιστηριακές Τιμές τῶν 'Αραβικῶν 'Εμιράτων μετά ἀπό τήν ἐξάντληση καί τῶν τελευταίων ἀποθεμάτων πετρελαίου.Τά Πλανητικά προβλήματα ἔχουν τή δική τους βαρύτητα, ἀλλά αὐτό ἐδῶ, καίτοι τοπικῆς σπουδαιότητος,λίγο ἔλειψε νά κλονήσει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου, ἀκόμη δέ καί αὐτῶν τούτων τῶν ἱκανοποιημένων συνταξιούχων, πρός τήν ἄρχουσα Κυλότητα. Καί ἰδού πῶς οἱ ἀντιρήσεις ἄρχισαν νά παίρνουν συγκεκριμένη μορφή:

'Ενωρίς τό ἀπόγευμα τῆς ΑΝΟΙΞΕΩΣ μία παρέα γλετζέδων δημοσίων ὑπαλλήλων εἶχε συγκεντρωθεῖ στό συνηθισμένο στέκι της, τό παλαιόν καφενεῖον"'Ο Μακεδονικός Αὐλός" εἰς τήν πάροδον τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους, ἀπ'ὅπου θά ξεκινοῦσαν ὅλοι μαζί γιά 'Απογευματινόν Δεξαμενισμόν μέ τήν Λέσχη Φίλων Δεξαμενῆς. 'Αποφάσισαν λοιπόν, αὐτοί οἱ κατεργαρέοι νά στήσουνε μιά πλακίτσα (χοντροειδέστατη θά ἔλεγα ἐγώ) πού θά γέλαγε καί τό παρδαλό κατσίκι, ἐάν ἐξακολουθοῦσε νά ἔχει κάποια αἴσθηση χιοῦμορ. Ἔτσι, τήν ὥρα πού ἀνέβαιναν τά σκαλάκια, ἔβγαλαν ἀπό τό μπρήφκέης τά ἐσώρουχά τους καί τά ἐφόρεσαν αὐτοστιγμεί, χωρίς νά σκεφτοῦν τό σόκ πού θά ἦταν δυνατόν νά προκληθεῖ στίς κυρίες τῆς 'Ομάδας 'Επισκέψεων Δεξαμενῆς Νο 00 279Ε. Καί τό ὄντι, αἱ κυρίαι, μέ τήν ἔντονα βιωμένη εὐαισθησία σέ θέματα αἰσθητικῆς καί ἠθικῆς τάξεως, ἐδέχθησαν ἔν ἰσχυρότατο ράπισμα καί κατελήφθησαν ὑπό μαζικῆς μετατραυματικῆς ὑστερικῆς νευρώσεως,

πρό τῆς προκλητικοτάτης καί ἀναίσχυντης ἐμφανίσεως τῶν γεροσατύρων. Ἡ Μεταπολεμική Παιδεία ἔχει ὑπάρξει σαφεστάτη, καταργώντας παντελῶς τά ἐνδύματα, ὑποπροϊόντα τῆς, παρελθούσης ἀνεπιστρεπτί Ἐποχῆς τῶν Ἐνοχῶν, καί ἐνέργειες σάν καίαὐτή πού προαναφέραμε προκαλοῦν τό κοινό αἴσθημα.

Ἀργότερα ὅταν οἱ ταραξίες ἔγιναν τσακωτοί ἀπό τά ὄργανα τῆς Τάξεως ἐδήλωσαν ἀπεριφράστως πώς, τάχα μας τό ἔκαναν δέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιά τό ἀντισυνταγματικό μέτρο τοῦ (ἐξ-)Αναγκαστικοῦ Δεξαμενισμοῦ.

Αὐτή ἦταν βέβαια, μόνον ἡ ἀρχή, γιατί οἱ διαστάσεις πού πῆρε τό θέμα, ξύπνησαν τό κτῆνος πού ὁ κάθε πικραμένος κρύβει μέσα του γιά τίς στιγμές νόστου καί ἡδονῆς ἀπό τό παλιό, καλό,φαῦλο παρελθόν. Λίγο ἡ ἀνάγκη γιά ἀλλαγή, κάτι ἀπό τό βιτσιόζικο μεσογειακό ταμπεραμέντο δέν χρειάζονται δά καί πολλά γιά νά μεταβληθοῦν, ἀπό τή μιά μέρα στήν ἄλλη, μάζες φυσιολογικῶν ἀνθρώπων σέ ψ υ χ α ν ώ μ α λ ο υ ς ἐ ν δ υ τ ι κ ο ύ ς.

Εἶναι ἀπίθανος ὁ ὄγκος τῶν ἀποθεμάτων πού μπορεῖ νά ἔχει ἕνα σύνολο ἤδη μεταρρυθμισμένων πολιτῶν. Φαίνεται ὅμως πώς ὅλοι ἔχουν φυλάξει κάπου τά, ἀπαγορευμένα πιά, ἐσώρουχα καί μόνο ἕνα μικρό ἀριθμό ἔχουν παραδώσει στίς ἀρχές. Φετιχισμός; Ἴσως. Ὅταν ὅμως οἱ πολυπληθεῖς ἐμφανίσεις ἐνδεδυμένων πῆραν τή μορφή μαζικῶν διαδηλώσεων ἔγινε, γιά μιά ἀκόμη φορά ἀντιληπτό, πώς νέα ἤθη λάνσαρε πάλι ἡ Δεξαμενή καί μάλιστα, αὐτή τή φορά τήν χωθήκανε γιά τά καλά καί ἄντε νά βρεῖς τήν ἄκρη...

Ὑπόγεια, ἀπό χέρι σέ χέρι, κυκλοφόρησαν καί τά πρῶτα ἀντεργκράουντ περιοδικά μόδας ἐσωρούχων, ἐνῶ οἱ λαθρέμποροι μαύρης δαντέλλας γνώρισαν καινούργια ἄνθιση. Ὅσοι ἔφεραν μετάξι ἀπό τήν Ἀνατολή καί χάντρες ἀπ'τή Δύση πλούτησαν μέσα σέ μιά καί μόνο νύχτα. Ὁ Κολιομπέτσος ἀπό τό Παγκράτι ἔγραψε πώς ἄν συνεχιστεῖ αὐτή ἡ θηριωδία, κινδυνεύει ὁλόκληρη ἡ κοινωνία μας ἀπό τά θεμέλιά της.

Ἐμεῖς σάν πιό νηφάλιοι μέσα ἀπό τήν Τρύπα, δέν σηκώνουμε αὐτή τήν ὕποπτη (ὅσον καί ἀποπροσανατολιστική) ἀναμόχλευση τῶν παθῶν. Ἕνα ἔχουμε νά ποῦμε: παιδιά μήν ἀνησυχῆτε.Καί ν'ἀλλάξει ὁ Μανωλιός θά τό βάλει ἀλλιῶς. Οἱ ὁραματιστές μεγάλων λοιμῶν καί καταποντισμῶν ἄς ἐπαναπαυτοῦν στίς δάφνες τους. Ἀλλοίμονο ἄν τά βρακιά καθορίσουν τίς σχέσεις μας.

Ὁ Δεξαμενισμός, προαιρετικός ἤ ἀναγκαστικός, ἄς παραμείνει μιά εὐγενική συνήθεια σέ ὅσους τό ἐπιθυμοῦν, ὅπως καί ἄν διαμορφώνουν αὐτή τήν ἐπιθυμία τους.

Πέρασε ἡ ἐποχή τῆς σκοπιμότητας. Ἀφῆστε ἐλεύθερη τήν διακίνηση τῶν ἰδεῶν καί τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἀφῆστε τά ἀποθέματα νά μορφοποιηθοῦν στό φῶς τῆς ἡμέρας.

Pino Timbolo

δημοσιολόγος-δημοσιογράφος

ΑΧ ΒΑΧ!
ΩΧ ΒΩΧ!
μια ΚΑΡΔΙΑ 2 χτύποι
ει ένα μικρό ρομάντζο
Παραγωγή: ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΟΓΩΝ ΝΟΤΙΑΣ ΣΑΚΟΥΛΙΑΣ
ΤΙΚ
ΤΟΚ
Νιώθω χαμένος... Τί μοῦ συμβαίνει, Μπάρμπαρα;
Εἶναι κάτι πού τὸ σκέφτομαι ἀπὸ ὥρα.
ΤΙΚ
ΤΟΚ
ΑΧ!
Τί εἶναι αὐτὸ πού σκέφτεσαι, Μάσσιμο;
Δὲν τὸ μαντεύεις; Μαναριμου
ΤΙΚ
ΤΟΚ
ΤΙΚ
ΤΟΚ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ, ΟΤΑΝ Ο ΜΑΣΣΙΜΟ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ.
ΚΑΝΤΕ ΠΟΔΗΛΑΤΟ
ΤΕΛΟΣ

το μανιφεστο της νοικοκυρας

1) Καθαριότητα
2) Χαμογελαστή
3) κλπ.

Τό σχόλιό μας
Νοικοκυρά: ὁ ρόλος πού ἔχει βάσανα καί σκοτοῦρες!
Νοικοκυρά, Νοικοκυρά, πιπιλίστε τή λέξη στή γλώσσα σας νιῶστε την. Νοικοκυρά, ἐσύ πού ξέρεις νά φτιάχνεις λιχουδιές ὅπως:μουσακά,ἀρακά βραστό, μοσχαράκι ψητό, τουρλού-τουρλού, μακαρονάδα, μπιφτέκια, ντολμαδάκια, φρικασέ, ἀρνάκι στό φοῦρνο, ψαρόσουπα, πατάτες τηγανητές σαλάτες ἐποχῆς, βροῦβες, σαλιγγάρια, σπανακόπιτα, φασολάδα, φακές, ταραμοσαλάτα, αὐγά τηγανητά, πουρέ, σάλτσες, παστίτσιο, κουλουράκια, γαλακτομπούρεκο καφέ, τυροπιτάκια, μελιτζάνες,τραχανά, χελωνόσουπα, μπάμιες, μπακαλιαράκια κλπ.
Νοικοκυρά, ἐσύ πού εἶσαι μερακλοῦ, ἔξυπνη,αὐθόρμητη, πρακτική, τολμηρή,ἀξιαγάπητη, ἀπροστάτευτη, ἀνυπότακτη, ἐρωτιάρα, ἀλανιάρα, στυλοβάτης τοῦ σπιτιοῦ, καθαρή, φινετσάτη, συγκαταβατική, ντροπαλή, ὑστερική, ἀντιδραστική, χοντρή, προνοητική, προληπτική, ἀγαπητή, χορταστική, μελωδική, τρυφερή, ζεστή, μορφωμένη, τακτική, ψυχρή, ἀθώα κλπ.
Νά, ὅμως πού οἱ καιροί ἀλλάζουν, ρόδα εἶναι καί γυρίζει. Πρίν νά κάνετε ὁποιαδήποτε δουλειά στό σπίτι σκεφτεῖτε: Ἡ καθαριότητα εἶναι ἡ μισή ἀρχοντιά-καί ἡ ἄλλη μισή εἶναι ἡ βρώμα.
Νοικοκυρά ἦρθε ἡ ὥρα νά δείξεις τήν πυγμή σου, νά πάρεις τήν ἐκδίκησή σου. Πρίν μαγειρέψεις ἕνα γλυκό θυμήσου πώς οἱ ξύπνιες νοικοκυρές βάζουν στριχνίνη. Ἐξ ἄλλου σκέψου τίς εὐκαιρίες πού θά'χεις νά γνωρίσεις κόσμο.
Ὅλες στό χῶμα, μία στόν ἀγώνα!
Νοικοκυρά ἐσύ πού μέ τή σκούπα σου καθαρίζεις τή βρώμα τοῦ κόσμου δῶσε τό πλῆγμα σου. Τό τελειωτικό στήν ἀκαταστασία καί στούς λεκέδες.

_ Χρύσα Παραμύθη

ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΩ ΜΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ ΝΑ ΚΡΕΜΑΣΤΩ

Είναι πρωί κάπου εννιά η ώρα, αυτός ξύπνησε καί κακόκεφος έμεινε νά κοιτάζει τόν κόσμο πού'στεκε γύρω από τό κρεβάτι του καί τόν κοίταζε εδώ καί ώρα πολλή.
Ολοι ήσαν εκεί, νεκροί καί ζωντανοί. Ο ΧΟΜΟ ΣΑΠΙΕΝΣ, ο Δαρβίνος, ένα εκατομύριο άνθρωποι στέκαν γύρω τριγύρω κι ένα εκατομύριο χρόνια φτιαγμένα καί στοιβαγμένα μαζί μέ ήλιους καί μέ πλανήτες, πιθήκους κι ανθρώπους.
Απλωσε τό χέρι του καί ψηλαφιστά έψαξε δίπλα στό κομοδίνο, βρήκε τό πορτοφόλι του,τό άνοιξε καί πήρε από μέσα τό γράμμα. Τό ξεδίπλωσε κι αυτό άνοιξε σέ σχήμα γυναικείου χεριοῦ, αρπάχτηκε απ'τό λαιμό του κι αφού τρίφτηκε καί τόν χάϊδεψε έτσι ώρα πολλή, μετά κουνήθηκε απαλά στόν αέρα κι αφέθηκε νά κυλήσει στό πάτωμα σάν μιά κόλλα χαρτί.
Αυτός τό πάτησε μέ τό γυμνό του πόδι κι'ύστερα αμέσως έμπηξε τά γέλια γιατί ένα χάρτινο δάχτυλο τοῦ γαργάλαγε τήν πατούσα.
Αφησε τό χάρτινο χέρι νά κουνάει τά χάρτινα δάχτυλα καί πήγε στό τηλέφωνο, 75321κανένα καί ντρούν-ντρούν τής τηλεφώνησε.
"Εμπρός;" η φωνή της κελάηδησε.
"Εδώ Ευτυχία παρακαλώ, από μπροστά τεσσαράκοντα τρείς, από τό στόμα ογδοήκοντα τρείς κι από πίσω εκατόν δεκατρείς. Η διεύθυνσίς μου είναι Βαζαίου"
...Δέν άντεχε πιά ν'ακούει τή φωνή τής γυναίκας πού αγάπαγε, κοπάνησε λοιπόν τό ακουστικό στόν τοίχο μιά, δυό τρείς φορές μέχρι πού εκείνη σταμάτησε νά μιλάει, μέχρι πού ο τοίχος άνοιξε καί μέσα από τήν ΤΡΥΠΑ μπόρεσε επιτέλους νά δεί τή γειτόνισά του γυμνή, κάτι πού περίμενε από τρείς μήνες τώρα.

Ευχαριστημένος τής είπε "καλημέρα". Εκείνη άγουροξυπνημένη τού χαμογέλασε. Τότε μόλις θυμήθηκε ότι δέν είχε πιεῖ καφέ ακόμη, καί τήν κάλεσε.
Εκείνη είπε "ναί" καί σηκώθηκε.

Η ΚΥΡΑ ΚΟΥΛΑ

Ένα κακό έχει ό Ντίνος μου,
είναι παραμυθάς μέ λοφίο,
καί δώστου λέει καί ξαναλέει
σέ γνωστούς καί άγνώστους:
''Παιδί καί γώ τοῦ παιδομαζώματος, γονεῖς δέ γνώρισα έκεῖνοι πῆγαν στ''Ανατολικά, έμένα μέ στείλανε στή Φρανκφούρτη, σέ κάτι συγγενεῖς μας..............''

Κάτι μοῦ βρωμάει σ'αὐτήν τήν ἰστορία, δέν ξέρω, πολύ παραμύθι πουλάει ὁ Ντίνος μου. Αὐτή ή ίστορία μέ τόν έμφύλιο έμένα οὔτε πού μέ κόφτει άλλά αὐτόν φαίνεται νά τόν άπασχολεῖ καί μάλιστα πολύ. Μ'ὅποιον βρεθοῦμε πού ἔχει ζήσει στ''Ανατολικά άρχίζει πάντα τήν ἴδια κουβέντα, σά νά θέλει νά πάρει λόγια τ'άλλουνοῦ.

'Εγώ, σά γυναίκα πέρασα ἄσκημες στιγμές, δέν μποροῦσα νά άφεθῶ νά γνωρίσω στή ζωή μου έναν ἄντρα. 'Αλλά καί σάν ἄνθρωπος ὑπέφερα γιατί μειονεκτῶ άπέναντι στούς συνανθρώπους μου φοβερά, οὔτε μισός ἄνθρωπος δέ λογιζόμουνα ὥσπου γνώρισα τό Ντίνο πού μοῦ'μαθε νά μή βλέπω τούς ἄλλους καί νά κρύβομαι, πού μοῦ'μαθε ὅτι ὑπάρχει άγάπη, ὅτι κι έγώ μπορῶ ν'άγαπηθῶ καί μπορῶ ν'άγαπήσω σάν ὅλους τούς ἄλλους άνθρώπους...ή ίστορία μου εἶναι φοβερή άλλά θά σᾶς τήν πῶ μήπως καί βοηθήσω ἄλλους άνθρώπους πού ἔχουνε πάθει τό ἴδιο κακό μέ μένανε, νά καταλάβουνε ὅτι μποροῦνε κι έκεῖνοι ν'άγαπήσουνε καί ν'άγαπηθοῦνε καί ν'άγαπηθοῦνε ὅπως έγώ κι ὁ Ντίνος μου.

Μιά άπό κεῖνες τίς ἄγριες καί φοβερές μέρες τῆς μεταξικῆς δικτατορίας ἦρθανε στό σπίτι μας στά Πετράλωνα καί συλλάβανε τή μητέρα μου. 'Εγώ ἤμουνα παιδούλα τότε τεσσάρω-πέντε θαρρῶ, δέν ξέρω πιά, μᾶς πήγανε στά φοβερά μπουντρούμια τῆς 'Αγ. Κωνσταντίνου κι έκεῖ ἄκουγα γιά ὥρα πολλή τίς φωνές τῆς φουκαριάρας τῆς μάνας μου -δέν τήν ξαναεῖδα άπό τότε-μετά ἦρθαν δυό χοντροί μουστακαλῆδες καί πήρανε κι έμένα, μέ όδήγησαν σ'ἕνα δωμάτιο-εἶναι κάπως γκρίζα ὅλα στό μυαλό μου-καί μέ ρώτησαν γιά τόν πατέρα μου, έγώ δέν ἤξερα τίποτα γιά τόν πατέρα μου οὔτε κάν ἤξερα ποῦ βρίσκεται, πολύ άργότερα ἔμαθα ὅτι εἶχε πάει στήν 'Ισπανία καί πολέμησε στή Διεθνή Ταξιαρχία ὅπου καί χάθηκε, ἴσως νά παντρεύτηκε μάλιστα ὅπως μοῦ εἶχανε πεῖ κάτι ἄλλοι φίλοι, μέ μία τοῦ σκοινιοῦ καί τοῦ παλουκιοῦ πού εἶχε ἕνα μπάρ στήν Καταλωνία, δέν ξέρω, πάντως μετά μέ τράβαγαν άπό δῶ, μέ τράβαγαν άπό κεῖ κι έγώ δέν ἤξερα ν'άπαντήσω στίς έρωτήσεις τους, κι έκεῖνοι πολύ θύμωσαν, κουβαλήσανε λοιπόν μέσ'στό δωμάτιο μιά σκάφη γεμισμένη μέ πάγο καί μ'ἔβαλαν νά καθήσω πάνω, δέν θυμᾶμαι πιά, πᾶνε πολλά χρόνια άπό τότε, πόση ὥρα μέ εἶχανε καθισμένη πάνω στόν πάγο κι ὅλη αὐτή τήν ὥρα μοῦ'χανε ἕνα χωνί στό στόμα καί μοῦ άδειάζανε μέσα ρετσινόλαδο, εὐτυχῶς ὅταν μέ πήγανε σπίτι μας βρεθήκανε κάτι συγγενεῖς καί μέ κάποιον κοινό μας φίλο μέ στείλανε στό χωριό τῆς μάνας μου στή Λαγουμίτσα Καρπενησίου, ἦρθε ή Κατοχή ἔγινε τό άντάρτικο, έγώ μέσα μου ὅλα αὐτά τά χρόνια σάπιζα, τόσο μεγάλη ζημιά μοῦ'χανε κάνει αὐτοί οἱ άντίχρηστοι, κι εὐτυχῶς μέ τά πρῶτα παιδιά πού πήρανε οἱ άντάρτες μαζί τους ἤμουνα καί γώ καί μέ στείλανε μόλις φτάσαμε στή Ρωσία στό νοσοκομεῖο, άλλά ἤτανε άργά τώρα πιά γιά νά μέ κάνουν τελείως καλά. Μοῦ άφαιρέσανε τό παχύ ἄντερο λοιπόν καί μοῦ ράψανε τόν πισινό, άπό δῶ καί μπρός θά ένεργόμουνα άπό τήν κοιλιά σέ μιά σακουλίτσα πού θά τήν ἄλλαζα καί 10 φορές τήν ἡμέρα γιατί τά κακά μου μοῦ φεύγανε χωρίς νά τό καταλαβαίνω μιᾶς καί δέν ὑπῆρχε τό ἄντερο νά τά κρατήσει καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα μ'αὐτό τό κακό πού μέ βρῆκε τί άντιμετώπιζα μέχρι πού γνώρισα τό Ντίνο, δυό χρόνια άφότου ἦρθα στήν πατρίδα, τώρα καλά ζοῦμε, ἔχουμε κι αὐτό τό περίπτερο, βγάζουμε ἕνα καλό μεροκάματο, παράπονο δέν ἔχω, τώρα οἱ κακές γλῶσσες πού λένε ὅτι ὁ Ντίνος μου δουλεύει γιά τήν ΚΥΠ κι ὅτι εἶναι χαφιές πού κακοχρονονάχουνε νά φᾶνε τή γλῶσσα τους οἱ βρωμόστομοι...

Κυρά-Κούλα

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΧΝΑΜΕ

17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΜΕΙΣ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΑ ΤΑ ΜΑΣΑΜΕ!!!

ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

'Ο δολοφόνος εἶναι συνήθως ὁ κηπουρός.

Γλίστρησα σάν ἀποτεφρωμένο χελιδονόψαρο στήν κατάφυτη ἀλλέα τοῦ νεοπλουτικοῦ ψευτοαρχοντικοῦ, μέ τίς γαρδένιες στ' ἀκροδάκτυλα καί τή σπονδή στή γλώσσα. Τά δέντρα τιτίβιζαν τήν ἄνοιξη καί οἱ βουκαμβίλιες ἀναριχῶνται στούς πέτρινους τοίχους ντουβάρια μνημειώδους φήμης, στητοί φρουροί στόν ἀτέρμονα χῶρο. 'Η ἐξιχνίασις τοῦ Φοβεροῦ 'Εγκλήματος εἶναι μονίμως μιά χαρούμενη ἀπασχόληση γιά κάθε νεαρό ντετέκτιβ. Κάτι σάν εὐχάριστο ἐπιτραπέζιο παιχνιδάκι, πού μέ μιά διακριτική κίνηση τοῦ μικροῦ δακτύλου τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ, παίρνει τίς ποθητές διαστάσεις στούς χρόνους τοῦ πραγματικοῦ. 'Η ταχύτητα δέν ἔχει καμιά θέση ἀφοῦ ἡ ποιότητα τοῦ χρόνου βιώνεται σέ ἐπίπεδα διαλεκτικῆς ψυχοσωματικῆς ἐλευθεριότητας. 'Η καταγραφή εἶναι θέμα δευτερολέπτων. Τά δευτερόλεπτα εἶναι ὑποκειμενική ἐκτίμηση.'Η ἐκτίμηση εἶναι πάντοτε ὑποκειμενική καί τό ὑποκείμενο εἶναι δεδομένο. Σχεδόν γνωστό.

Τό ὑποκείμενο εἶναι ἐλεεινό. Ἕρπει πάνω καί κάτω ἀπό τήν γήινη ἐπιφάνεια. Γλοιῶδες. 'Αποκρουστικό. Ἕνα ἐλεεινό ὑποκείμενο πού σέρνεται. Ποιό εἶναι τό ὑποκείμενο;

'Ο κηπουρός καθόταν στό Μεγάλο Πορφυρό Σαλόνι κι ἔπινε μπράντυ. 'Ακριβῶς μπροστά στίς λασπωμένες μπότες του βρισκόταν, σέ ὕπτια θέση, τό πτῶμα τῆς κυρίας Μπινεδιάν. 'Η πλούσια 'Αρμένισα ἔδειχνε ἀπόλυτα νεκρή. Κατάλαβα ἀμέσως πώς ἡ κατάσταση δέν ἦταν τόσο ἁπλή ὅσο φαινόταν. 'Η ματωμένη τσουγκράνα ἦταν ἕνα στοιχεῖο, καθώς σχημάτιζε μιά τυχαία ἀμβλεία γωνία μέ τήν ταπετσαρία τοῦ τοίχου. Τό ἴδιο καί τά βρώμικα πέτσινα γάντια στό σταχτοδοχεῖο.

Καλησπέρισα εὐγενικά καί ἄρχισα τό πολύπλοκο ἔργο μου:

ρεπόρτερ: "'Ο ντετέκτιβ 'Ηράκλειτος Πουαρωμένος ἦταν καί εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλπίδα τῶν νεωτέρων συγγραφέων,μετά τόν ἄδοξο θάνατο τῆς κας Καίτης. 'Η ἀστυνομική ἐφηρμοσμένη φαντασία δέν εἶναι ἕνα περιστασιακό παρακλάδι τοῦ Τύπου. Εἶναι τό πιό ἀγαπητό παιδάκι τοῦ ἐκδότη. Κάθε πόλη καί ὀργανωμένο ἔγκλημα, κάθε γειτονιά καί φόνος. 'Ο φόνος εἶναι καί ἠθικά δικαιωμένος ὅταν ἡ δουλειά γίνεται σωστά. Τό ἀλατοπίπερο τῶν αἰσθήσεων Πράγματι, ἡ ὕποπτη ὀργάνωση τῶν καιτιστῶν ἔφερε σέ δύσκολη θέση τούς ἐραστές τοῦ μυστηρίου. 'Ο γνωστός καί μέ τό παρατσούκλι "Σαγόνας", ἀνακινητής τῆς ὑποθέσεως γιά τή διάσωση τῆς ὑποκειμενικῆς ἀλήθειας (ἄλλως πως:ἀληθείας τοῦ ὑποκειμένου) ἔφερε μέ ἐπιτυχία σέ πέρας ὀκτώ περιπτώσεις πολλαπλῶν μοιχειῶν μετά φόνου. 'Αλλά στάθηκε ὅλως δι'ὅλου ἀδύνατον νά συναγωνιστεῖ τήν συνεχῶς ἀνερχόμενη δόξα τοῦ νεαροῦ καί κομψοῦ 'Ηράκλειτου. 'Αποφάσισε λοιπόν νά τόν μπλέξει σ'ἕνα καζίκι ἄνευ προηγουμένου, κάτι πού θ'ἀποδείκνυε σέ ὅλους τούς ἀργόσχολους θαμῶνες τοῦ συνοικιακοῦ καφενείου πώς ἡ δράσις ὁρισμένων τυχαρπάστων δέν ἔχει

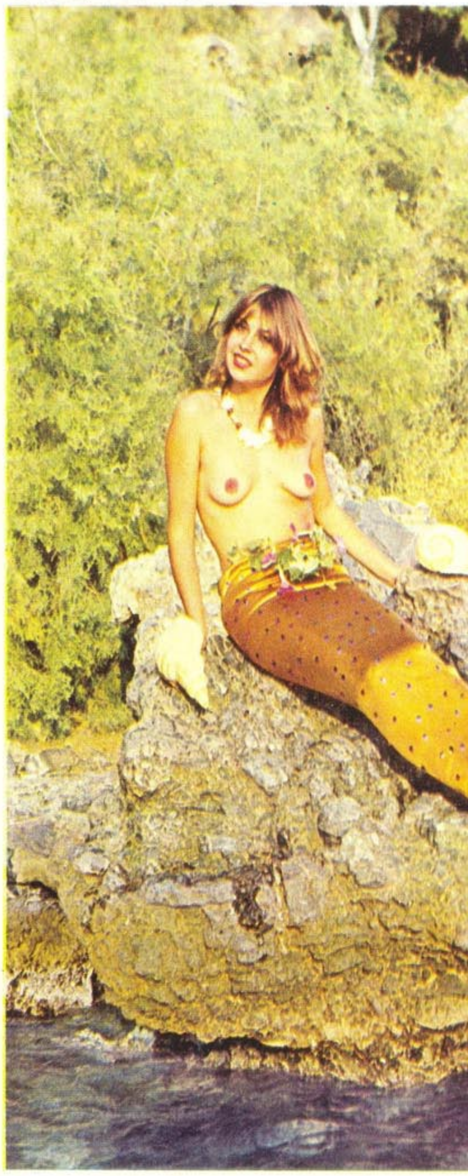
παρά μόνον μουσιακή ἀξία μπροστά στήν εὐφυή ὀργανωτικότητα τῶν ἀενάων ὑπερ-ἡρώων. Θά κατεδείκνυε δηλαδή τόν φανφαρονισμό τοῦ ἄσπονδου φίλου σέ ἐπίπεδο διανοουμενίστικης παλαίστρας"Ο παράγων τύχη θά ξεθώριαζε μπροστά στόν παράγοντα ἄλογο. Ἕνα ἀφηνιασμένο ἄτι πού διασχίζει τήν ἔρημο μέ τήν ἴδια εὐκολία πού οἱ γάτες παγιδεύουν τά μικρά γκρίζα ποντικάκια στή γωνία τοῦ δωματίου.

Ὁ κηπουρός ἔνευσε μέ τήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του χωρίς νά κουνήσει οὔτε ἕναν ἀπό τούς πολύτιμους μῦς τοῦ προσώπου του. Ὁ Ἡράκλειτος Πουαρωμένος ἔδωσε τήν εὐκαιρία στόν ἑαυτό του νά παρακολουθήσει τήν κλίση τῶν ἀντικειμένων. Παρατήρησε προσεκτικά:
α) τά στοιχεῖα β) οἱ εἰκόνες γ) οἱ ἐντυπώσεις πίσω ἀπ'αὐτές.
Ὑπέβαλλε σ'ἕνα τυπικό ἐρωτηματολόγιο τόν κηπουρό, λές καί εἶχε νά κάνει μέ παλαίμαχο συντηρητή μηχανουργείου. Σημείωσε στό μπλοκάκι του πώς δέν ἔπρεπε νά παραλείψει τά ψώνια γιά τό βραδινό φαγητό. Ἔβηξε.
Ὅταν τελείωσε μέ αὐτές τίς βασικές ἐργασίες, ἔκανε τό γύρο τοῦ δωματίου μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση στήν προοπτική τοῦ χώρου, ὥς πέρα, ἐκεῖ πού συναντιέται μέ τόν ὁρίζοντα καί ἀφήνεται ἐλεύθερος. Σταμάτησε στό ὕψος τοῦ κομοῦ. Κοίταξε ἔξω ἀπό τό παράθυρο. Ὁ χρόνος εἶχε σταματήσει. Μιά λεπτή τομή στόν ἐγκέφαλο. Σκέφτηκε:""Ας δώσω μιά ἀκόμη εὐκαιρία". Ἔστειλε ἕνα ἀθῶο χαμόγελο στόν κηπουρό καί ἀπεσύρθη στήν κουζίνα στό βάθος τοῦ σπονδυλωτοῦ διαδρόμου.
Ἔφκιαξε ἕνα σάντουιτς μέ ζαμπόν τυρί ντομάτα καί γέμισε ἕνα ποτήρι μέ καθαρό ὁλόφρεσκο γάλα. Ἀκούμπησε στό παλιό κελβινέιτορ καί βάλθηκε νά ὑπολογίζει τίς δυνατότητες διαφυγῆς, πού θά ἦταν ἀναπόφευκτα ἤ πιό νηφάλια κίνηση. Τά πράγματα μιλᾶνε ἀπό μόνα τους. Τό σχέδιο ἦταν καλά στημένο. Σκεφτόταν καί μασούλαγε ἀργά, ἀποφασιστικά τό σάντουιτς. Τό γυμνό ἠλεκτρικό φῶς σχημάτιζε ἐλλειπτικές προσβάσεις στά λουλούδια, στά πλακάκια τοῦ τοίχου κάνοντας τήν φορά τοῦ νεροχύτη προσιτή. Ἡ βρύση ἐξακολουθοῦσε νά στάζει. Τό σατανικό σχέδιό ΤΟΥΣ ἦταν καλά στημένο κι ὁ νεαρός Ἡράκλειτος γευόταν τήν ἀπερίσκεπτη κίνηση πού τόν ἔφερε μέχρι ἐδῶ. Ἔπαιζε τή ζωή του κορώνα-γράμματα προκειμένου νά διασκεδάσει τήν ἔμφαση. Ἔπαιζε καί εἶχε ἤδη χάσει, ἐκτός βέβαια κι ἄν...Ἦταν σχετικά διφορούμενο ἀλλά ἐξαιρετικά ἁπλό. Μόνο ἄν...
Ἄκουσε βήματα πίσω του. Χάιδεψε τό ἐπαγγελματικό Σκόρπιο μέ τό σιγαστήρα του πού φρόντισε νά βγάλει χωρίς νά γίνει ἀντιληπτός. Τό θέαμα πρέπει νά ἠχεῖ. Στήν μέσα τσέπη του τό ὅπλο σκίρτησε ἐνῶ τά βήματα πλησίαζαν ἀπειλητικά. Τά βήματα ἔφτασαν σέ ἀπόσταση δέκα περίπου μέτρων. Ἤπιε μιά γουλιά γάλα.. Μετά γύρισε ἀπότομα καί πυροβόλησε. Τό βλῆμα ἔπληξε τόν κηπουρό στό κέντρο τοῦ κρανίου. Τό μαχαίρι ἔπεσε ἀπό τό χέρι του καί καρφώθηκε στό παρκέ, ἀκριβῶς δίπλα ἀπό τό ζεστό πτῶμα. Τό Σκόρπιο ξέρασε Φωτιά ἄλλες τρεῖς φορές. Τά σώματα τῶν Κοντῶν Σπαστικῶν ἔπεσαν ἀπό τόν ἡμιόροφο σάν εἴδωλα ξεπερασμένης χρησιμότητας, καί ἔσκασαν μέ θόρυβο στό πάτωμα. Μηχανησματάκια χύθηκαν πρός κάθε κατεύθυνση.
Ὅταν ὁ θόρυβος ἐκόπασε γιά τά καλά καί ἡ σύντομη δράση εἶχε στέψει τόν νεαρό φανφαρόνο μέ τά ἀνκάθια τῆς φοβερῆς προσαρμοστικότητας, πλησίασε καί ἡ κα Μπινεδιάν μέ τή χάρη τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς...
Τά φῶτα τῆς πόλης, ὀκτώ μίλια μακριά εἶχαν ἀνάψει. Ἡ βοή ἔφτανε τυλιγμένη σέ μιά κόλα χαρτί, μέσα ἀπό τόν δέκτη τῆς τηλεοράσεως.'Οκτώ μίλια μακριά ἀπό τόν πολιτισμό, ἔλαμψε τό χαμόγελό της ἀφήνοντας δυό σειρές ἀπό λαχταριστά διαμαντάκια, νά λάμψουν στό ἡμίφως. Ἔπειθαν τούς συνειρμούς. Ὁ "Σαγόνας" ἤξερε καλά τή δουλειά του. Στό τραπέζι ἦταν, δῆθεν τυχαῖα, ἀφημένο ἕνα περσινό τεῦχος τοῦ ECONOMIST μέ τόν Φράνκ Σινάτρα στό ἐξώφυλλο.
Ἡ κα Μπινεδιάν φώναξε τήν οἰκονόμο πού μετέφερε τά πτώματα στόν ἀνοικτό τύμβο τοῦ κήπου, καί τίς ἔδωσε μερικές τελευταῖες ὁδηγίες γιά τήν διατήρηση τοῦ οἰκήματος καί τήν γενικότερη διαχειριστική πολιτική τῆς ἑπόμενης εἰκοσαετίας. Μετά ἀκολούθησε τόν Ἡράκλειτο στήν Ἄστον Μάρτιν του."

Σκέφτηκα πώς δέν ὑπῆρχε λόγος νά τῆς περάσω χειροπέδες. Κάθε ὑποψία ἀντίστασης εἶχε χαθεῖ μαζί μέ τό μέικ-άπ της. Στό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρός τήν πόλη εἴχαμε μιά ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Μιλήσαμε μεταξύ ἄλλων γιά τό γελοῖον τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ζενέ καί τό ἀκόμα γελοιότερον τῆς κριτικῆς τοῦ Ζ.Π. Σάρτρ. Ὁμολογῶ πώς θά ἦταν ἀξιέραστη ἄν δέν ἦταν μιά ἀκόμη χαμερπής μπαρακούντα τοῦ ὀχετοῦ Καύσεως. Ἡ ὥρα κύλησε εὐχάριστα ὥσπου φτάσαμε στή Μεσογείων καί τήν παρέδωσα στίς Ἀρχές γιά τά περαιτέρω.
Ἀργότερα πληροφορήθηκα ἀπό τίς σελίδες τοῦ ἡμερήσιου Τύπου καί τήν σύλληψη τοῦ στυγεροῦ "Σαγόνα" γιά ἐκτεταμένες ἀπάτες κατ'ἐξακολούθησιν καί ἀπόπειρα Φόλας.
Τήν ὥρα πού διαβάζονται αὐτές οἱ γραμμές, ὅλοι οἱ ἐγκληματίες βρίσκονται στίς φυλακές καί σαπίζουνε.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΤΕΡΑ

1. Ἐδῶ βλέπετε τό περιβόητον(ὁμοίως δέ καί
Κωπαΐδος νά ἡλιάζεται

Διαθετει και η χωρα μας τον δικον της θαλασσιο Δαιμονα

Εἰς τάς ἐξαιρέτου κάλλους ἀκτάς τῆς πάλαι ποτέ ἀποξηραμένης λίμνης τῆς Κωπαΐδος, ἥτις γνωρίζει μίαν νέαν ἄνθισιν μετά τήν ἐμφάνισιν τοῦ Κήτους, ὁ φακός τῆς "Τρύπας" πού πάει παντοῦ, καιροφυλάκτησε, κάτω ἀπο δυσμενεῖς καιρικάς καί ἄλλας συνθήκας, διά νά συλλάβει τό λαυράκι:

2. Οἱ κύριοι τῆς φωτογραφίας, ἀντιπροσωπευτικά δείγματα της κοινωνικῆς ἀνισότητος, πρόκεινται περι κυνηγῶν ἀγρίων ταλέντων καί ἄπιαστων ὁραμάτων.

3. Ὁ γλοιώδης βουτυρομπεμπές ἔρχεται εἰς ὀξυτάτην ἀντίθεσιν μετά τοῦ..

4. ...ἀνυποχωρήτου ρακένδυτου τσανακογλύπτου, ὑπό τό ἐμπαικτικόν βλέμμα τοῦ φλογεροῦ Κήτους.

Σ

άκριβοθώρητον) Κῆτος τῆς

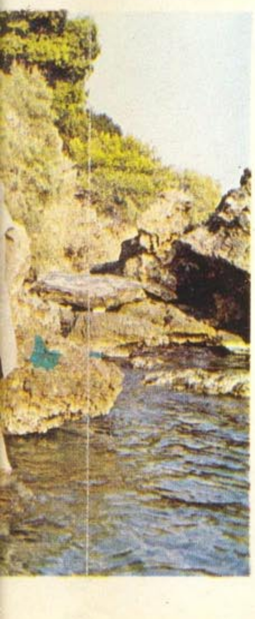

5.'Η διαφωνία κορυφουμένη μᾶς δίδει ἀνάγλυφον τήν πάλην τῶν τάξεων, πού ἔχομε διδαχθεῖ παιδιόθεν. Εἰς τήν φωτογραφίαν ταύτην διακρίνεται ἡ ἀγριότης καί ἡ δολιότης τοῦ κακοῦ(ἐξ οὗ καί τό μέλαν τῆς ἐνδυμασίας) πρός τόν μή κακόν. 'Αναφερόμενοι εἰς τήν λυρικότητα τοῦ ἐνσταντανέ δέν δυνάμεθα νά παραλείψομεν τήν ὡραίαν λεπτήν κλίσιν πού διαγράφει τό ἐν τῷ ὕδατι κινούμενο καπέλλο τοῦ ἡμιθανοῦς.

6."Ομως, κατά κάποιον τρόπον ὅλοι ἐπιπλέουν ὡσάν φελλοί. 'Ο προνομιοῦχος νέος, κάτοχος μοτοποδηλάτου, κλέπτει τήν καρδίαν (καί ὄχι μόνον αὐτήν) τοῦ θαλασσίου Κήτους, τό ὁποῖον καί δίδει τά τοῦ καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἤτοι: τά ὑποδήματα εἰς τόν τρωγλοδίαιτον καί τά λέπια εἰς τόν ρωμαλαῖον νέον.

Εἰς τήν πρόσφατον λαϊκήν παράδοσιν ἔχει διαμορφωθεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ πατρίς μας στερεῖται τεράτων. Εὐτυχῶς ἡ "Τρύπα" εἶναι σήμερον εἰς θέσιν νά ἀποδείξει τεκμηριωμένα τό ὀλέθριο σφάλμα τῶν ὑπευθύνων διά τήν διάδοσιν τῶν δεισιδαιμονιῶν, διότι, ὡς ἐμφαίνεται εὐκρινέστατα κατά μῆκος τοῦ ἀνωτέρω φαντασμαγορικοῦ φωτορεπορτάζ, Τό 'Ιστορικόν Τέρας, 'Ο Δαίμων Τῶν 'Επτά θαλασσῶν, αὐτός ὁ πατροπαράδοτος σκόπελος τῶν ναυτικῶν, τόν ὁποῖον αὐτή ταύτη ἡ ἱστορική γραφή ἀντιμετώπιζε μέ δέος, εὑρίσκεται ἐκ νέου πλησίον μας, διά νά προσδώσει τό ὑπολειπόμενον κῦρος πρό τῶν πυλῶν τῆς Ε.Ο.Κ. καθώς δέ καί διά νά ἀποτελέσει τόν φόβο καί τόν τρόμο τῶν ἀγραμμάτων(ἤ ἀπληροφόρητων) κυβερνητῶν ἀεροπλανοφόρων τοῦ "Εκτου στόλου. Τοσοῦτον μᾶλλον καθ'ὅσον ἀποτελεῖ τό ἐναρκτήριο λάκτισμα διά τούς διεθνεῖς παράγοντας ὥστε νά καταφύγουν ἐκ νέου εἰς τήν ἀρχαιοελληνικήν σοφίαν καί πολυμάθειαν, προκειμένου νά ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς τάς ἀντιξοότητας καί τό στρέςς τῆς καθημερινῆς διαβιώσεως.

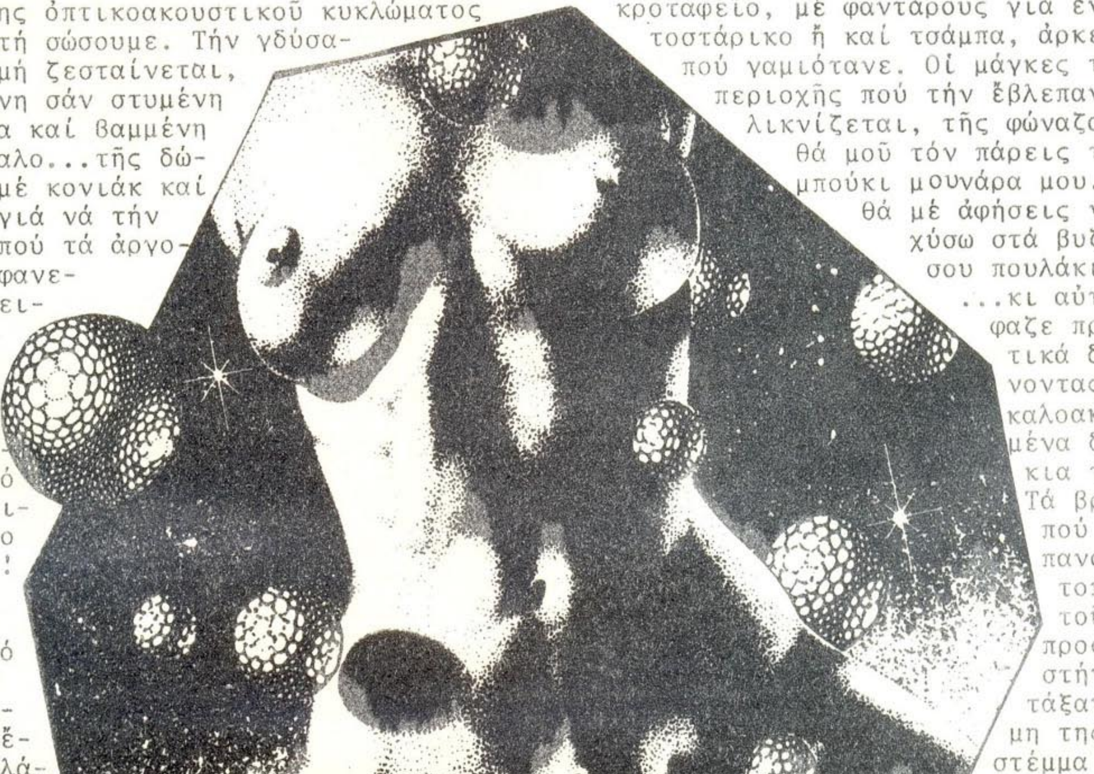
Δυστυχῶς δέν ἠδυνήθημεν νά πάρωμε συνέντευξιν ἀπό τό ἀξιοπερίεργον Τέρας λόγω ἑκουσίας ἀπαγωγῆς του ὑπό τοῦ ἰδιοτελοῦς ἁλιέως εἰς τά ρηχά. 'Αναγκαζόμεθα ὅμως νά καταγγείλωμεν δημοσίως τό γεγονός διότι ἡ ὀφθαλμοφανής ὁμοιότης μέ τήν μυθολογικήν Γοργόνη ἀφαιρεῖ τήν προσωπικήν της χρησιμότητα καί τήν καθιστᾶ 'Εθνικόν Κεφάλαιον, τοῦ ὁποίου τήν κυριότητα καί τήν νομήν κάθε "Ελλην ὀφείλει νά ἔχει.

Λαμβανομένου δέ ὑπ'ὄψιν ὅτι τό τελευταῖον ἡ Γοργόνη εἶχε ἐμφανισθεῖ εἰς τά ὕδατα τοῦ Περσικοῦ, δυνάμεθα νά εἰκάσωμεν ὅτι ἡ λίμνη τῆς Κωπαΐδος συγκοινωνεῖ, διά ὑπογείου καί ὑποθαλασσίου σήραγγος, μετά τοῦ ἐπιμάχου Κόλπου. 'Εάν ὁ συλλογισμός ἀληθεύει(ὅπερ τυγχάνει καί ἐπικρατέστερον τῆς βασκανοπρεποῦς δοξασίας περί τηλεμεταφορᾶς κλπ.) τότε ἡ χώρα μας καθίσταται αὐτομάτως ἡ Πρώτη Πετρελαιοπαραγωγός Δύναμις τοῦ Κόσμου.

Η ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΑ ΡΑΤΚΑ

Αννα Ατταρτ

Αὐτή εἶναι ἡ τραγική ἱστορία τῆς Ράτκα πού τό τέλος της ἔφτασε ἀνάμεσα σέ ἀφρούς ροδίτικης σαμπάνιας, μιά Τρίτη ἀπόγευμα καθώς ὁ ἥλιος ἔδυε πίσω ἀπ'τά Γεράνια ὄρη χωρίς καμιά ἰδιαίτερη λάμψη καί ἀδιάφορος γιά τό φονικό πού γινόταν, μιά καί ἡ κοπέλα τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη. Τήν τραβήξαμε ὅσο πιό γρήγορα μπορούσαμε ἀπ'τό βρωμόκρασο τοῦ κερατᾶ καί τήν μεταφέραμε βιαστικά στόν πρόσφατα ἀποκτηθέντα τελειότατο θάλαμο ἀποπίεσης ὀπτικοακουστικοῦ κυκλώματος μήπως καί τή σώσουμε. Τήν γδύσαμε γιά νά μή ζεσταίνεται, ἦταν κίτρινη σάν στυμένη λεμονόκουπα καί θαμμένη ὥς τό κόκκαλο...τῆς δώσαμε τσάι μέ κονιάκ καί βουτήματα γιά νά τήν τονώσουμε πού τά ἀργομάσαγε μέ φανερή προσπάθεια, λυώνοντάς τα σάν μεγαλόπρεπα ἄστρα, ἐκρηγνυόμενα μέσα στό γλυκούλι μικροκαμωμένο πτῶμα της!! Στόν φωτισμένο ὁρίζοντα ἀπ'τό ἀπαύγασμα τοῦ ἡλιοβασιλέματος, ἔσκαγαν παφλάζοντας καταιγισμοί ντελικάτες νεράιδες φέρνοντας τή νύχτα στήν διάφανη αἰσθήτα τους πού ἤδη σούρνονταν φιδίσια στό πάτωμα γλείφοντας τίς ἐκκρήσεις τοῦ κόλπου τῆς Ράτκα, χαμένης στούς ἡδονικούς σπασμούς τῆς ὀργασμιακῆς δραστηριότητας πού τῆς προκάλεσε ἡ συγκίνηση τοῦ θανάτου της...

Ὅταν ἦταν μικρή, τά παιδιά τῆς γειτονιᾶς τήν ἀποκαλοῦσαν γενίτσαρο, γιατί τούς τήν ἔστηνε στίς σκοτεινές γωνιές καί τούς κορόιδευε γρυλίζοντας,-θά σοῦ κόψω τό πουλάκι σου καί θά κάνεις τσίσα μέ τό στόμα σου...χα χα χα χα... γέλαγε ὑποχθόνια! Σχεδόν βρέφος, λέγεται ὅτι εἶχε στοματικές ἐμπειρίες μέ τόν πατέρα της πού τήν ὑποχρέωνε νά βυζαίνει τό πέος του...Ὕστερα ὅταν μεγάλωσε καί τῆς ἦρθε περίοδος τήν διακόρεψε ὁ κουμπάρος τους μέ τό ψαλίδι ραπτικῆς τῆς μητέρας της. Ἀπό τότε γαμιόταν πίσω ἀπό τό παλιό νεκροταφεῖο, μέ φαντάρους γιά ἕνα καποστάρικο ἤ καί τσάμπα, ἀρκεῖ πού γαμιότανε. Οἱ μάγκες τῆς περιοχῆς πού τήν ἔβλεπαν νά λικνίζεται, τῆς φώναζαν-θά μοῦ τόν πάρεις τσιμπούκι μουνάρα μου...ἤ θά μέ ἀφήσεις νά χύσω στά βυζάκια σου πουλάκι μου ...κι αὐτή μόρφαζε προκλητικά δείχνοντας τά καλοακονισμένα δοντάκια της. Τά βράδια πού εἶχε πανσέληνο τοποθετοῦσε μέ προσοχή στήν κατάξανθη κόμη της τό στέμμα ἀπό σάπφειρους καί ἄλλους πολύτιμους λίθους,-δῶρο ἑνός καλοῦ κύριου, θαυμαστή τῆς λαγνείας της καί ματσοῦ συγχρόνως καθώς φαίνεται- καί ἐξαφανιζόταν πρός ἄγνωστο κατεύθυνση. Παρόλο πού ἡ σαθρή οἰκονομική της κατάσταση δέν τῆς ἐπέτρεπε πολυτέλειες ποτέ δέν σκέφτηκε νά τό ἀνταλλάξει μέ χρήματα, τῆς ἦταν "ἄκρως ἀπαραίτητο"-ὅπως ἔλεγε, αὐτές τίς φεγγαρόλουστες νύχτες πού χανόταν ἀκριβῶς τά μεσάνυτα μυστηριωδῶς. Ἐν τῷ μεταξύ τά μόνα ροῦχα πού φόραγε ὅλο αὐτό τό ἐπίπονο διάστημα τῆς σκληρῆς δοκιμασίας της, ἦταν κομματάκια θρυματισμένου καθρέφτη πασπαλισμένου μέ ρινίσματα χρυσόσκονης...κι ἄς ὑπενθύμιζε καθημερινά ἡ θεία Λένα στά μικρά παιδιά, ἀπό τό ραδιόφωνο, νά κρατοῦν τήν ὀδοντόβουρτσα τῆς πρωινῆς καθαριότητας, μακριά ἀπ'τόν καθρέφτη νά μήν τόν σπάσουν μέ θόρυβο σκρρατςςς, γιατί εἶναι 7 ὁλόκληρα χρόνια ἀδιάκοπης γρουσουζιᾶς...μμμμ σιγά τόν πολυέλαιο πού εἶναι γρουσουζιά χλεύαζε ἡ Ράτκα χοροπηδώντας περιφρονητικά πάνω στά ἡμερήσια ματωμένα συντρίμια της.

"'Ανδρούτσος σοῦ λέω παιδί μου,'Ανδρούτσος"ἐπαναλάμβανε μέ πικρία ἡ μητέρα της, "Αὐτή γεννήθηκε γιά νά μέ τρελάνει, λές καί ζεῖ μέ ξιπόλητη οἰκογένεια...κλεῖσ' τήν πόρτα, κουρελοῦ ἔχεις στό σπίτι σου;'Η γλώσσα της πολυβόλο 24 ὧρες τό 24ωρο. Κατρουλοῦ, θά σέ δείρω, μήν παίζεις μέ τό κουτάκι μου, ὁρίστε μας, νά βγάλεις ἀμέσως τά τακούνια μου καί νά φορέσεις τά λουστρίνια σου, νά φᾶς τό φαΐ σου γιατί θά φωνάξω τό γύφτο νά σέ βάλει στό βαρέλι μέ τά καρφιά...μ'ἀκοῦς;;;" ...καί στήν τηλεόραση βγαίνει ὁ Βαρτάνης ἐκστασιάζοντας τίς κοπελλίτσες μέ πλεξοῦδες καί νάυλον κυλοτάκια, οἱ μανοῦλες τους τούς ἐπιτρέπουν νά τραβιῶνται μέ δαῦτον γιά νά τελειώσουν τήν παρτίδα τους ἐπιτέλους ἀπερίσπαστες...'Ομιχλώδης ὠχρότητα ἀποθεραπεία κατευναστική σέ χειλάκια ἀσχημάτιστα, διαγράφουν τά σαφῆ αἴτια πού ὁδήγησαν τή Ράτκα στό πρῶτο της ψώνισμα."Ηθελε ν'ἀγοράσει καλτσόν μέ κρινάκια γιά νά πάει στό πάρτυ τοῦ Γιώργου, πραγματικά τῆς πήγαιναν θαυμάσια μέ τά ὁλοκαίνουργα ψηλοτάκουνα γοβάκια της!! 'Εξ ἄλλου τῆς ἄρεσε τόσο πολύ νά φιλιέται ὑπό τό σεληνόφως μέ πάθος χολλυγουντιανό, μαλλιά τραβηγμένα σέ περίπλοκο κότσο καί μαῦρα γυαλιστερά βινύλ κολλημένα στό σῶμα της ν'ἀναδεικνύουν τίς ὑπέροχες γραμμές της......ὅταν ἔκανε πλάκα τ'ἀποκαλοῦσε "ὁ γύρος τοῦ θανάτου σέ 40 δευτερόλεπτα" τυλιγμένη σέ πανάκριβες μοτοσυκλέτες πού λάμπουν ἐκτυφλωτικά φωσφορίζοντα χρώματα ἔτρεχε·μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα σέ ὑπερμεγέθη δρύινα βαρέλια ἀνεβαίνοντας ἀδιάκοπα ἑλικοειδῶς μέχρι τελικῆς ἐξαφάνισης σέ ὑπογάλανα κυματοειδῆ σύννεφα ἀπό τούλι φίνας ποιότητας, κατασκευασμένα εἰδικά γι αὐτήν καί τίς περίεργες φαντασιώσεις της.

"Αλλοτε πάλι, καθότανε κλεισμένη στό σπίτι της φορώντας ἀντιασφυξιογόνα μάσκα καί στολή μέ πλήρη πολεμική ἐξάρτυση,σκυμμένη πάνω σέ ἑκατόφυλλα τετράδια γράφοντας δυσανάγνωστα καί ἀκαταλαβίστικα κείμενα πού ἀφοροῦσαν αὐτούς τούς πολλούς ξένοιαστους λουόμενους στή θάλασσα τίς καφτές μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ... ξόρκια τῆς Ράτκα γιά νά μήν πάθουν ἡλίαση καί πνιγοῦν στά ξέβαθα ἀπό κολυμβητική ἄγνοια...

Τί κάνει μιάου-μιάου στά κεραμίδια, ὅταν βρέχει ἀστραπές καί βροντές κάτω ἀπ'τά ἠβικά κλινοσκεπάσματα; Ξύνοντας τή στέγη μέ τά σουβλερά νύχια του πέρασε ἀπό κεῖ ὕπουλα ὁ θάνατος, μεταμεσονύκτιες ὧρες ἀγρύπνιας, μέ τή μακριά του μπέρτα ἀνέμελα ριγμένη στούς ὤμους.....ἴσα πού τήν ἀκούμπησε κι ὅμως σχεδόν τήν ἰσοπέδωσε ἀφήνοντας ἀνεξίτηλα χνάρια πάνω στίς μακριές, κατάλευκες γάμπες της ...καημένη Ράτκα, μόνο τό ὄνομά σου θυμίζει κάτι ἀπό τό δοξασμένο παρελθόν τῆς κουζίνας καί τῆς κρεβατοκάμαρας, ὅλα τ'ἄλλα ἀποδείχτηκαν φροῦδες ἐλπίδες γιά ἀνύπαρκτες κατακτήσεις πού, ἄν καί βρίσκονται σέ ἀπόσταση βολῆς ἀπό τήν κάνη τοῦ ὅπλου σου, δέν τολμᾶς νά τραβήξεις σκανδάλη γιατί τήν πρώτη φορά ἀστόχησες..... τώρα ἡ ψιλή βροχή σοῦ περονιάζει τό κόκκαλο μέσα ἀπό τό σιφόν βελοῦδο παλτό σου πού εἶναι γιά μόστρα κι ὄχι γιά κτηνοβασίες ἀντί πινακίου φακῆς στό παγωμένο χιονόνερο τοῦ γαμημένου βορᾶ.

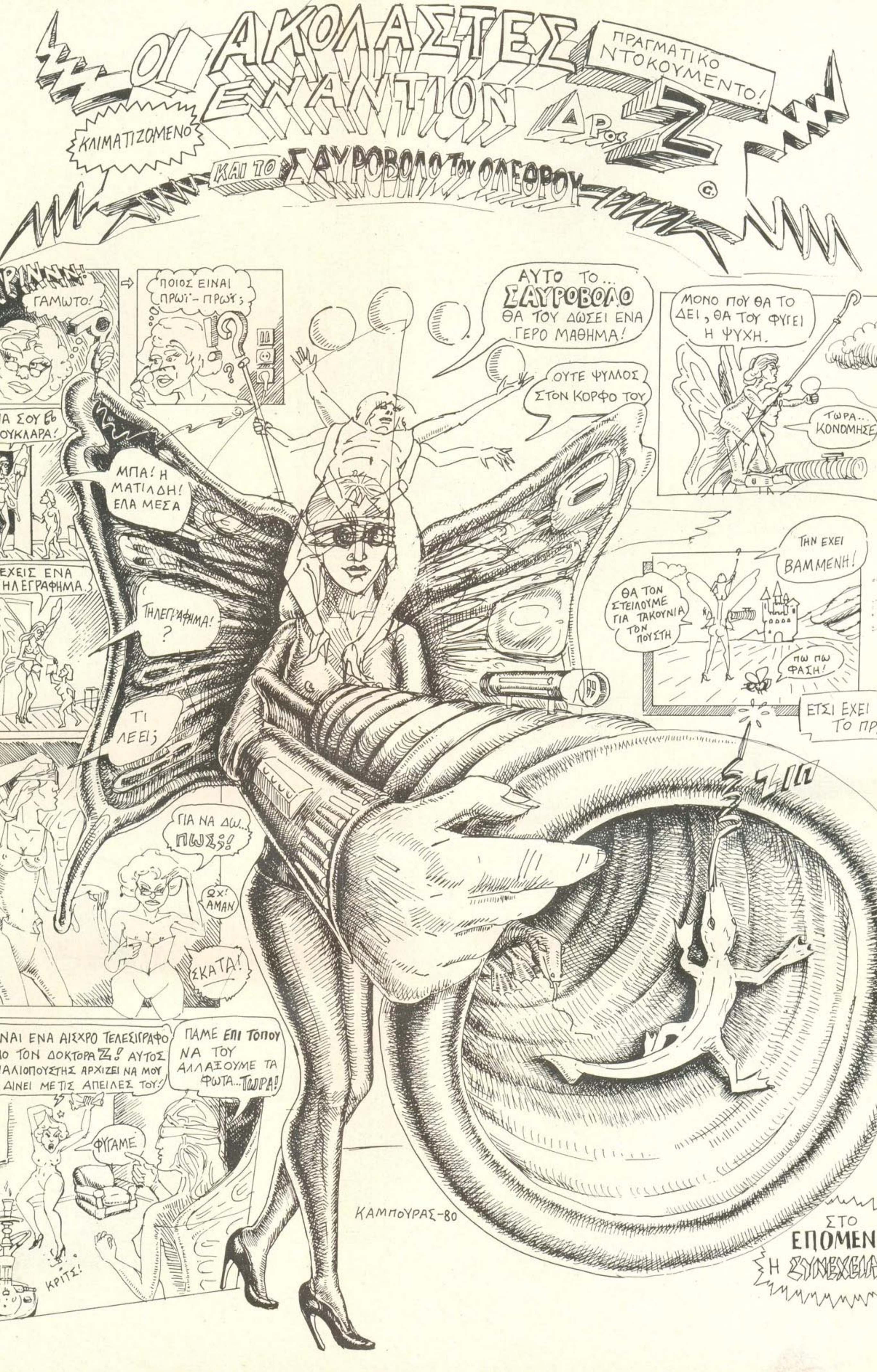
Στό σπίτι;"Αλλο δράμα ἀπό κεῖ, ἱεραρχία στό τραπέζι, ἱεραρχία στό κρεβάτι, δέν ὑπάρχει περίπτωση οὔτε νά κατουρήσεις χωρίς ἄδεια...πρέπει νά εἶσαι καλή νοικοκυρά, νά ὑπακοῦς τόν ἄντρα σου καί νά ἐκτελεῖς μέ ἀκριβή τελειότητα διάφορα συζυγικά καθήκοντα......ἀδιαμαρτύρητα!"Ασχετα μέ τό κέφι σου.....τό παιδί θέλει ἄλλαγμα, τά σεντόνια δέν καθάρισαν στό πλυντήριο.....χρειάζονται εἰδική μεταχείριση.....στόν σκουπιδοτενεκέ μαζί μέ τά σώβρακα.....ἅμα πιά σκυλοβαρέθηκα.

Μιά μέρα πού ἡ Ράτκα τό'ριξε ἀπελπισμένα στίς μυτιές σχεδόν ἀπ'τά χαράματα, ἡ μύτη της ἄρχισε νά τρέχει θεῖο μύρο γιά τ'ἄπλυτα πόδια τους κι αὐτή ἡ ἀναίσθητη γέλαγε λές καί δέν ἔτρεχε τίποτα,-θά περάσει γρήγορα, οὔτε πού τό κατάλαβα... ψιθύρισε φορτίζοντας τήν 'Αρλέτα στή διαπασῶν, ἀναδυόμενη Μαργαρίτα μανιοπούλα, φωνή πού πάλλεται, ἐρτζιανό φάντασμα πάνω ἀπ'τά χαλάσματα, σάν ἀντάλλαγμα προσφέρει τή συλλογική μνήμη της καί τίς μπουτάρες τῆς Ζωίτσας Λάσκαρη πού μόνο στή σκέψη τους μπορεῖς νά τά φέρεις ἄνετα ἀλλά ὄχι καί ἀνώδυνα...μετά τό πρωί τήν βρῆκαν μέ σπασμένο τό κρανίο παράξενα ἀπό ἄγνωστη αἰτία καί τά σκορπισμένα μυαλά τῆς τά πήρανε λάμιες μέσα στά βαθιά νερά, στή λίμνη τῆς κυρα Φροσύνης...

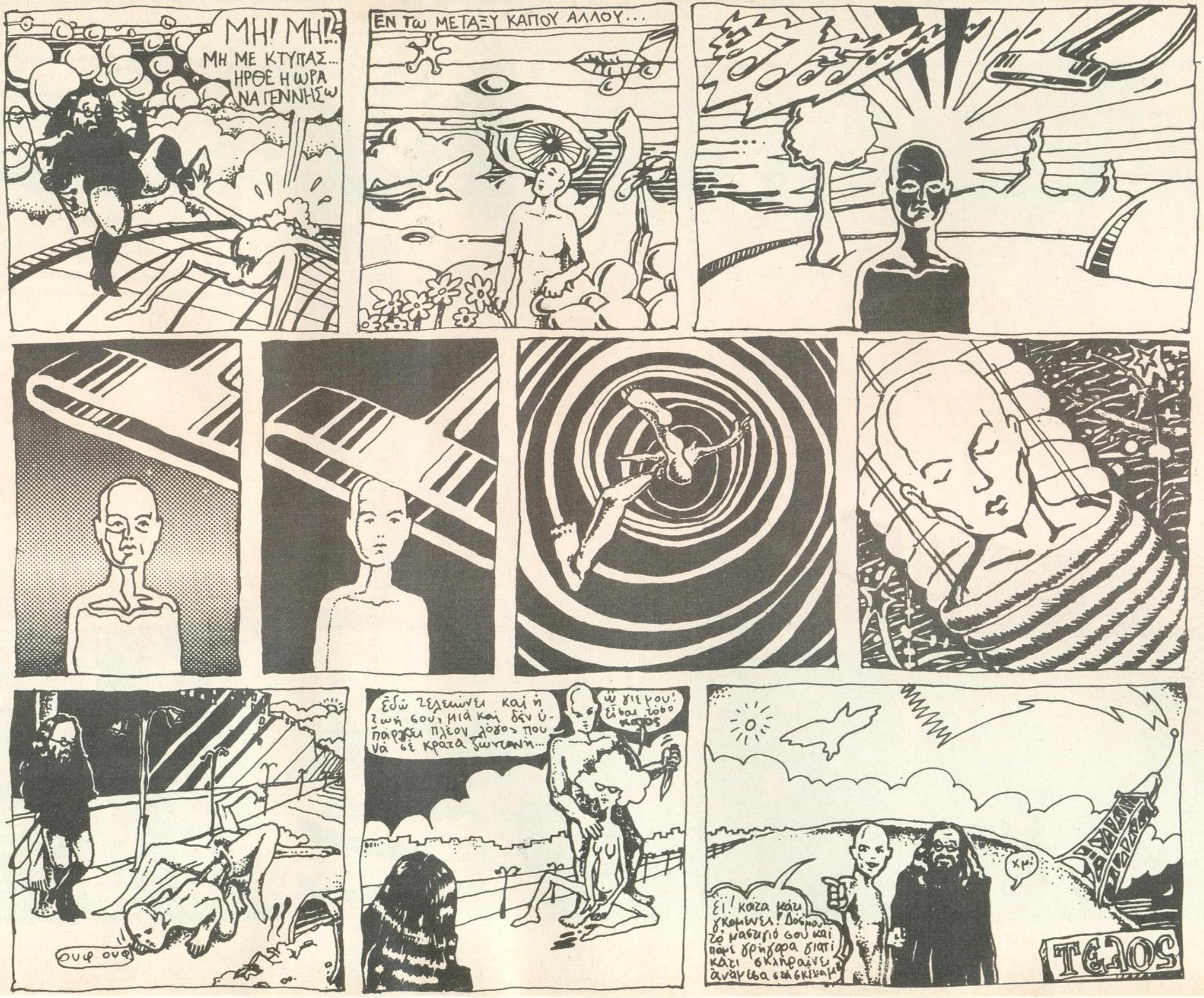
Λέγεται ἐπίσης ὅτι πρίν πεθάνει εἶχε χριστεῖ ἀπό τό θεό ΠΑΝ δρυάς στά ἀπόκρυφα μυστήρια τοῦ ἐπουράνιου ἔρωτα, πού φέρνει τόν ἄνθρωπο στήν τελική του κατάσταση. 'Υπό ἄλλες συνθῆκες θά μποροῦσε ἴσως νά εἶναι μιά εὐτελής νοικοκυρογκόμενα μέ ποδιά καί σκούπα σέ σαλόνια ἀπαστράπτοντα. Αὐτή ὅμως προτιμοῦσε τίς ἐλεύθερες ὧρες της ν'ἀποτραβιέται ὅπως εἴπαμε σέ ἀπάτητα καί σκοτεινά σπήλαια πού μποροῦσε νά συνουσιάζεται μέ διάφορες σκιές καί φαντάσματα. "Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο τόν παλιό καλό καιρό, θά τήν ἔκαιγαν σίγουρα στό αἰώνιο πῦρ ὡς μάγισσα, τώρα ὅμως προτίμησαν νά τήν πνίξουν στήν σαμπάνια τους γιά νά ἐξαλείψουν τό ἐρωτικό μίασμα πού δέν παραδέχονταν νά ὑπάρχει στήν καθαρή του μορφή, φοβούμενοι ἐπιπτώσεις στή στυγνή κοινωνία τους...Καιρός φέρνει τά λάχανα καιρός τά παραπούλια λέει μιά σοφή παροιμία στήν πατρίδα μας, ἔτσι μιά καί διανύουμε ἱστορικότατην ἐποχή γιά παραπούλια, κατά τά φαινόμενα, δέν ὑπάρχει χῶρος γιά ἀπερίσκεπτες Ράτκες στό φυσικό τους ρόλο. Τό συγκλονιστικότερο σ'αὐτήν τήν πραγματικά δραματική ὑπόθεση εἶναι πώς αὐτό τό χαριτωμένο κορίτσι εἶχε ὅλες τίς προϋποθέσεις νά ἐξελιχθεῖ σέ μιά μέγαιρα τοῦ εἴδους της μέ βέρα καί δίπλωμα, ἀντ'αὐτοῦ ὅμως προτίμησε τόν οἰκτρό θάνατο πού τῆς ἐπέβαλαν...κανείς δέν ξέρει γιατί.

ΓΙΓΑΝΤΙΩΔΗΣ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΩΝ
ΤΙΤΑΝΩΝ
TRYPA COMICS
ΝΕΑ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ ΣΟΥΠΕΡ ΑΙΣΘΗΣΗ!!!... μὲ ΒΙΟΤΣΑΡΟΥΧΥΣΙΜΟ

ΑΛΕΞΗΣ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

ΑΜΗΝ Comix
ΤΙΤΛΟΣ: ΑΡΠΑΚΟΛΑ
ΥΠΟΤΙΤΛΟΣ: Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΜΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ.
ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ LIBER
•ΞΕΙΣΑΓΩΓΗΞ•••
ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΤΩΝ 39, ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ. ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΚΑΝΕΙ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ.
ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΖΗΛΟΥ...
φωτιά μανταμ;
κλικ
ΤΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΠΟΣ
ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΨΗΣΗ ΝΑ ΠΑΙΞΗ ΣΕ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ
θα γίνης διάσημη σού λέω! λεφτά, γκόμενοι όλα δικά σου!
μμμ
δέχομαι
ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ Η ΗΡΩΙΔΑ ΜΑΣ ΦΤΑΝΕΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ STUDIO ΚΑΙ ΧΤΥΠΑ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ + ΕΥΤΥΧΗΣ.
CAVATZA Studios
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ
ΣΤΟ STUDIO, ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ, ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΙΑ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ. ΑΥΤΟ (ΟΠΩΣ Κ' Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) ΞΑΦΝΙΑΣΕ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΟΥ ΝΕΑΣ.
αμάν!
α! Καλώς την δασκαλίτσα γδύσου γρήγορα γιατί αρχίζει το γύρισμα
ω! τι ευχάριστη έκπληξις! κύριε γυμνασιά! κι εσείς εδώ;
Μάλιστα! Και ο κ. γυμνασιάρχης, και ο μαθηματικός και ο χημικός κά. Με αυτή την ταινία οι μαθητές θα δουν την γυμνή αλήθεια για την παιδεία!
ΑΙΦΝΗΣ αναξιόπρεποι!
βέβηλοι
ηθοποιοί της δεκάρας εξαφανισθήτε από μπροστά μου!
κάφροι
μου κάνατε την ταινία γυαλιά γούμερο!
αναλφάβητοι κούρδοι!
βασιβουζούκοι!

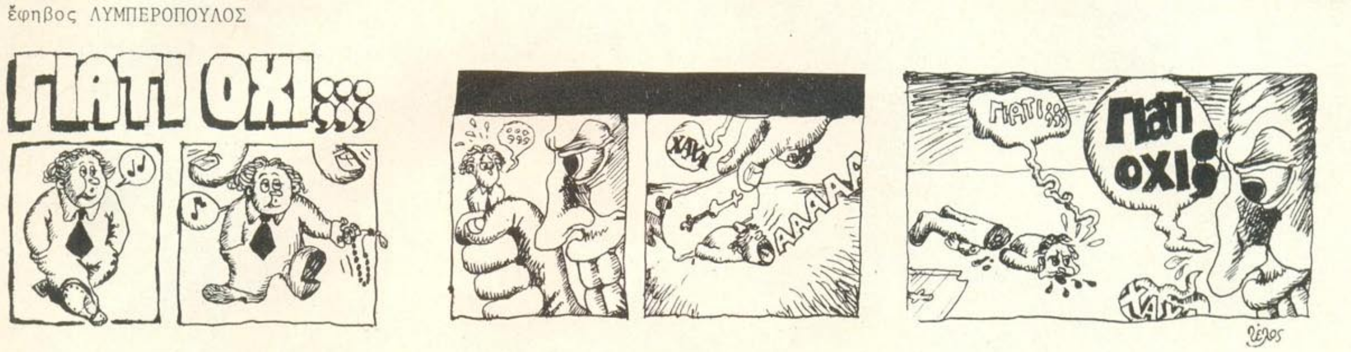

ΜΗ! ΜΗ!..
ΜΗ ΜΕ ΚΤΥΠΑΣ...
ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ
ΝΑ ΓΕΝΝΗΣΩ
ΕΝ Τω ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΠΟΥ ΑΛΛΟΥ...
ἐδῶ τελειώνει καὶ ἡ ζωή σου, μιά καί δέν ὑπάρχει πλέον λόγος που νά σέ κρατα ζωντανή...
ὢ γιε μου! εἶσαι τόσο καλός
ουφ ουφ
χμ!
εἰ! κάτα κάτι γκομένει! Δόσμου τό μαστιγιό σου καί πάμε γρήγορα γιατί κάτι σκληραίνει ἀνάμεσα στά σκέλια μου
ΤΕΛΟΣ

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

έφηβος ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΞΕΝΕΡΩΤΟ ΔΙΦΡΑΓΚΟ

Υ.Γ. ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΚΟΥ ΧΕΡΙΟΥ ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΣΚΙΤΣΟ ΕΦΙΛΟΤΕΧΝΗΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΤΑΛΑΝΤΟΥΧΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ ΖΗΚΟΣ

ΛΖΗΚΟΣ (19.9.1980).

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

γιώργος μαυρίκος 11-79

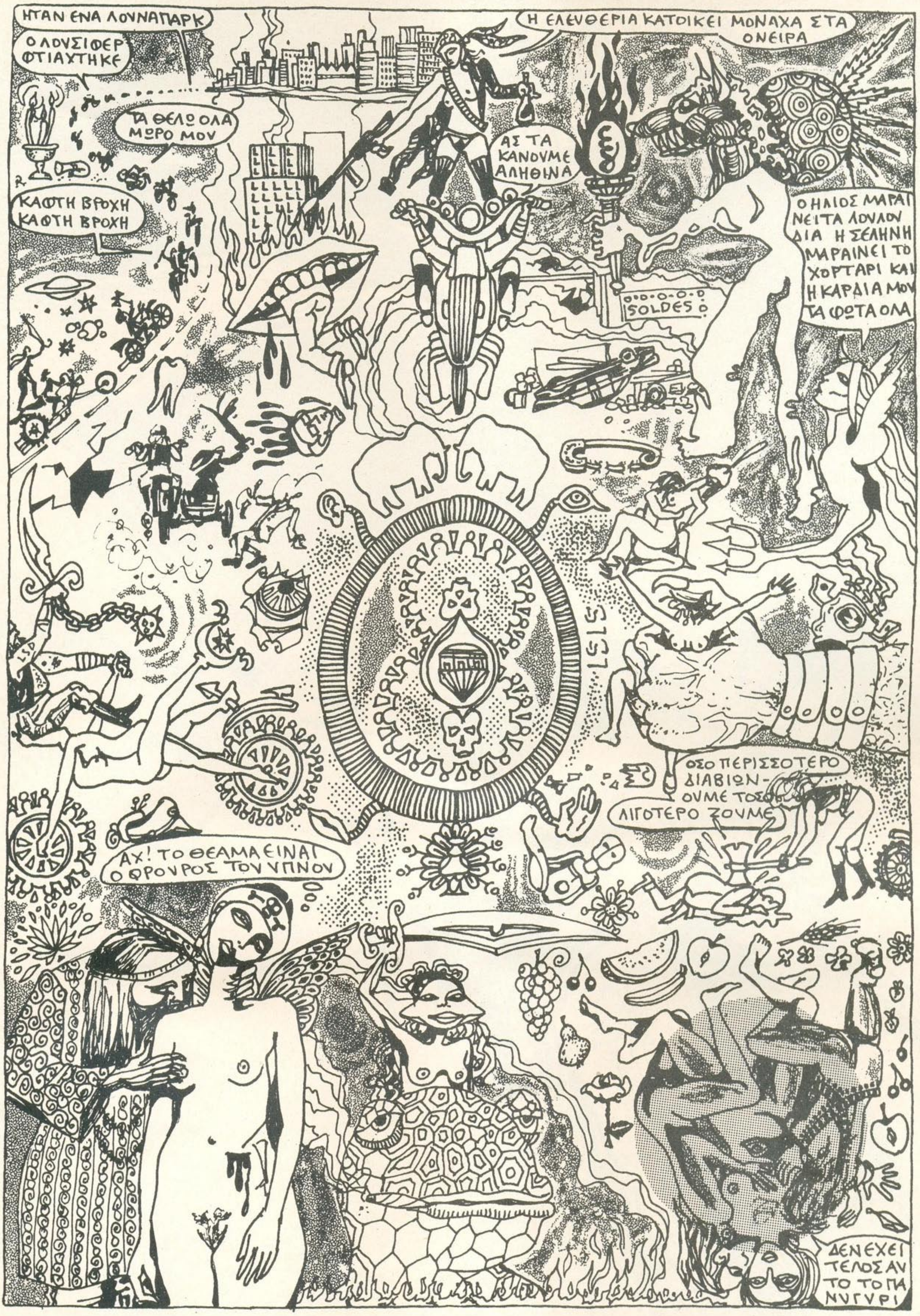
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΤΟΡΙΚΟΣ

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΑΓΑΠΑΜΕ ΣΤΗΝ ΦΥΚΟΥΠΟΛΗ ΠΑΜΕ!
ΕΙΣΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡ ΓΟΥΩΤΕΡ ΚΟΣΜΟΥ
ΑΝΩ ΚΑΤΩΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΑΣ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΑΝ ΜΟΥ ΟΡΙΣΗΣ ΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ
ΕΦΕΡΑ ΕΝΑ ΨΑΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΟΜΩΣ ΑΙΦΝΗΣ ΜΕΤΑΛΑΧΤΗΚΕ ΣΕ ΔΙΑΜΑΝΤΗ
ΤΟΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΨΗ ΤΗΣ ΟΣΜΗΣ
ΕΦΡΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ Η ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ
Sωma
Ο KOSMOS ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΒΑΤΟΣ
ΤΡΙΛΟΓΙΚΗ ΣΠΟΝΔΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΔ ΕΝΟΣ

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΛΟΥΝΑΠΑΡΚ
Ο ΛΟΥΣΙΦΕΡ ΦΤΙΑΧΤΗΚΕ
ΤΑ ΘΕΛΩ ΟΛΑ ΜΩΡΟ ΜΟΥ
ΚΑΦΤΗ ΒΡΟΧΗ ΚΑΦΤΗ ΒΡΟΧΗ
Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΜΟΝΑΧΑ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ
ΑΣ ΤΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΑΛΗΘΙΝΑ
Ο ΗΛΙΟΣ ΜΑΡΑΙ ΝΕΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥ ΔΙΑ Η ΣΕΛΗΝΗ ΜΑΡΑΙΝΕΙ ΤΟ ΧΟΡΤΑΡΙ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΤΑ ΦΩΤΑ ΟΛΑ
SOLDES
ISIS
ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΙΑΒΙΩΝ-ΟΥΜΕ ΤΟΣΟ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΖΟΥΜΕ
ΑΧ! ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑ ΝΥΓΥΡΙ

15 ΕΚΑΤΟΣΤΑ
by charles bukowski

εικονογραφηση:ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ πρῶτοι τρεῖς μῆνες τοῦ γάμου μου μέ τή Σάρα κύλησαν ὄμορφα, ἀλλά ἐδῶ θά ἤθελα νά σημειώσω ὅτι ἀμέσως μετά ἀπ'αὐτό τό διάστημα ἄρχισαν οἱ δυσκολίες. Ἦταν πολύ καλή μαγείρισα καί γιά πρώτη φορά ὕστερα ἀπό χρόνια ἔτρωγα σάν ἄνθρωπος. Ἄρχισα νά παχαίνω. Καί ἡ Σάρα ἄρχισε τίς παρατηρήσεις.
"Ἄχ, Χένρυ, ἔχεις γίνει σά σιτεμένη γαλοπούλα, ἀπ'αὐτές πού σφάζουνε τά Χριστούγεννα.
"Ἔχεις δίκιο, μωρό" τῆς ἔλεγα ἐγώ.
Ἐργαζόμουνα σέ μιά ἀποθήκη μέ ἀνταλλακτικά αὐτοκινήτων κι ἔφτιαχνα τά πακέτα. Ὁ μισθός ἔφτανε καί δέν ἔφτανε. Οἱ μόνες διασκεδάσεις μου ἦταν τό φαΐ, ἡ μπυρίτσα καί τό κρεβάτι μέ τή Σάρα. Δέν ἦταν βέβαια ἡ ἰδανική ζωή, ἀλλά ὁ καθένας κάνει ὅτι μπορεῖ. Ἡ Σάρα μόνη της ἦταν γιά μένα ἀρκετή. Ὅλα πάνω της μίλαγαν γιά Σ-Ε-Ξ. Τήν εἶχα γνωρίσει σ'ἕνα χριστουγεννιάτικο πάρτυ γιά τούς ὑπαλλήλους τῆς ἀποθήκης. Ἡ Σάρα δούλευε ἐκεῖ σάν γραμματέας. Καί σ'αὐτό τό πάρτυ ἦτανε πού πρόσεξα ὅτι κανένας ἀπό τούς λεβέντες δέν τῆς τήν ἔπεφτε, κάτι πού δέν μποροῦσα νά τό καταλάβω. Δέν εἶχα ξαναδεῖ τόσο σεξουαλική γυναίκα πού νά μήν κάνει τή βεντέτα. Τῆς τήν ἔπεσα λοιπόν, ἤπιαμε μαζί καί τά λέγαμε. Ἦταν πολύ ὄμορφη. Ἀλλά εἶχε κάτι παράξενο στά μάτια της. Σά νά σέ διαπερνοῦσε μέ τό βλέμμα της χωρίς νά κουνάει τά βλέφαρα καθόλου. Κάποια στιγμή πού πῆγε στήν τουαλέτα, πλησίασα τό Χάρυ, τό φορτηγατζή.
"Χάρυ, γιά πές μου κάτι" τοῦ εἶπα "πῶς γίνεται καί κανείς δέν κολάει στή Σάρα;"
"Ἄνθρωπε, αὐτή εἶναι μάγισσα, ἀληθινή μάγισσα σοῦ λέω. Κάτω τά χέρια σου ἀπ'αὐτήν γιά τό καλό σου".
"Δέν ὑπάρχουνε μάγισσες, Χάρυ. Ἔχουν ἀπό καιρό ἀποδειχτεῖ παραμύθια ὅλες οἱ ἱστορίες μέ τίς μάγισσες. Ὅλη αὐτή ἡ ἱστορία μέ τίς γυναῖκες πού καίγανε παλιά ἦταν μιά μεγάλη κτηνωδία καί μιά φοβερή πλάνη. Μάγισσες καί τέτοιες μποῦρδες δέν ὑπάρχουνε".
"Δέν ξέρω, μπορεῖ νά κάψανε πολλές γυναῖκες ἀπό λάθος, ἀλλά αὐτό ἐδῶ τό βρωμοθήλυκο εἶναι μάγισσα, πίστεψέ με".
"Αὐτό πού ἐγώ βλέπω νά χρειάζεται, Χάρυ, εἶναι κάποιον νά τῆς δείξει κατανόηση".
"Αὐτό πού αὐτή χρειάζεται" εἶπε ὁ Χάρυ, "εἶναι ἕνα θῦμα".
"Κι ἐσύ πῶς τό ξέρεις;"
"Τά γεγονότα" εἶπε ὁ Χάρυ."Δυό συνάδελφοι ἀπό δῶ. Ὁ Μέννυ ἦταν πωλητής. Καί ὁ Λίνκολν ἀπ'τά γραφεῖα".
"Τί ἔγινε μ'αὐτούς;"
"Πᾶνε, σιγά-σιγά, μπροστά στά μάτια μας, χαθήκανε-τούς βλέπαμε πού μικραίνανε μέχρι πού πᾶνε..."
"Τί θέλεις νά πεῖς;"
"Καλύτερα νά μή μιλήσω. Θά μέ περάσεις γιά τρελό".
Κι ὁ Χάρυ ἔφυγε. Ἡ Σάρα γύρισε ἀπό τήν τουαλέτα. Ἔδειχνε πολύ ὄμορφη.
"Τί σοῦ ἔλεγε γιά μένα ὁ Χάρυ;" μέ ρώτησε.
"Πῶς τό ξέρεις ὅτι μιλοῦσα μέ τόν Χάρυ;"
"Ἔλα ντέ," εἶπε.
"Δέν εἶπε καί πολλά".
"Ὅτι κι ἄν σοῦ εἶπε πάντως, ξέχασέ το. Εἶναι βρωμιές. Ἐπειδή τοῦ εἶπα ὄχι, ζηλεύει φοβερά. Εἶναι ἀπό τούς τύπους πού μιλᾶνε ἄσκημα καί μέ εὐκολία γιά τούς ἄλλους".
"Τό τί σκέπτεται ὁ Χάρυ δέν μέ ἀπασχολεῖ καθόλου" τήν καθησύχασα.
"Ἐμεῖς οἱ δυό θά τά πᾶμε καλά, Χένρυ" μοῦ εἶπε ἐκείνη.
Μετά τό πάρτυ ἦρθε μαζί μου στό διαμέρισμά μου, καί μπορῶ νά σᾶς διαβεβαιώσω γιαυτό, ἔτσι ὅπως γαμηθήκαμε δέν εἶχα ξαναγαμηθεῖ μέ καμιά ἄλλη. Ἦταν πρώτη. Κανά μήνα μετά, παντρευτήκαμε. Σταμάτησε ἀμέσως τή δουλειά, πράγμα πού δέ μ'ἔνοιαξε καθόλου, τόσο εὐτυχισμένος ἤμουνα μαζί της. Κι ἔραβε μόνη της τά φορέματά της κι ἔκοβε μόνη της τά μαλλιά της. Ἦταν μιά καταπληκτική γυναίκα. Πολύ ἀπίθανη.
Ὅμως ὅπως ἔλεγα, μετά τούς τρεῖς πρώτους μῆνες, ἄρχισε νά μοῦ κάνει ἐκεῖνες τίς παρατηρήσεις γιά τό βάρος μου. Στήν ἀρχή ἦταν μικρά καρφιά μόνο, ἀλλά σιγά-σιγά ἔγινε περιφρόνηση. Ἕνα βράδυ πού γύρισα σπίτι μοῦ εἶπε: "Βγάλε ἐπιτέλους τά καταραμένα κουρέλια ἀπό πάνω σου!"
"Τί εἶπες ἀγαπούλα μου;"
"Ἄκουσες πολύ καλά βρωμιάρη! Τελείωνε μέ τά κουρέλια!"
Δέν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ ἔτσι τή Σάρα. Ἔβγαλα τά ροῦχα μου ὅλα καί τά ἐσώρουχα καί τά πέταξα στόν καναπέ. Ἐκείνη μέ κοίταζε καλά-καλά.
"Τί φρίκη," εἶπε,"ἕνας σωρός σκατά!"
"Τί, ἀγάπη μου;"
"Λέω ὅτι εἶσαι σάν ἕνας μεγάλος κουβάς μέ σκατά!"
"Ἀγαπούλα μου, γιά πές μου τί ἔχεις πάθει; Μήπως ἔχεις περίοδο ἤ εἶναι τίποτ'ἄλλο;"
"Βούλωσ'το! Καί πρόσεξε καλύτερα τό λίπος πού κρέμεται στά πλευρά σου!"
Εἶχε δίκιο. Σέ κάθε μιά ἀπό τίς πλευρές μου κρεμότανε ἀπό ἕνα ἐξόγκωμα λίπους, ἀκριβῶς πάνω ἀπό τούς γοφούς.
Ἔσφιξε τά χέρια της σέ γροθιές καί βάρεσε ἀρκετές φορές τά ἐξογκώματα.
"Πρέπει νά τά χτυπήσουμε μέχρι νά ἐξαφανιστοῦνε. Νά διαλύσουμε τόν ἱστό τοῦ ξυγκιοῦ, τά κύτταρα..."
Μέ χτύπησε μέ τίς γροθιές της πολλές φορές σέ κάθε πλευρά.
"Ἄου! Μωρό μου μέ πονᾶς!!"
"Ὡραῖα! Τώρα συνέχισε μόνος σου!"
"Πρέπει νά χτυπιέμαι μόνος μου;"
"Ξεκίνα ἀμέσως, ἄντε μπρός!"
Βάρεσα μερικές, μέ ἀρκετή δύναμη. Ὅταν σταμάτησα, τά ξύγκια κρέμονταν πάντα στό ἴδιο μέρος, μόνο πού τώρα εἶχανε κοκκινίσει.
"Θά τά ξεκολήσουμε αὐτά τά σκατοπράματα ἀπό κεῖ" μοῦ ἀποκάλυψε τότε. Τό πῆρα σάν ἔνδειξη ἀγάπης καί ἀποφάσισα νά βοηθήσω κι ἐγώ...

Ἡ Σάρα ἄρχισε νά μετράει τίς θερμίδες πού ἔτρωγα. Τά τηγανιτά σταμάτησαν, τό ψωμί, οἱ πατάτες, οἱ σάλτσες κόπηκαν ἀλλά τή μπύρα κατάφερα νά τήν κρατήσω. Ἔπρεπε στό κάτω-κάτω τῆς γραφῆς νά δείξω ποιός ἦταν ὁ ἄντρας ἐκεῖ μέσα.
"Ὄχι, τελείωσε" εἶπα ἐγώ,"τή μπυρίτσα μου δέν τήν κόβω μέ τίποτα. Σ'ἀγαπῶ καί τό ξέρεις ἀλλά ἡ μπύρα-μπύρα!"
"Καλά, ἔστω" εἶπε ἡ Σάρα, "θά τά καταφέρουμε κι ἔτσι".
"Τί θέλεις νά πεῖς, θά τά καταφέρουμε;"
"Θέλω νά πῶ ὅτι θά τά βγάλουμε αὐτά τά σκατά ἀπό πάνω σου καί θά σέ φέρουμε στό ἐπιθυμητό μέγεθος".
"Καί ποιό εἶναι τό ἐπιθυμητό μέγεθος;" ρώτησα ἐγώ.
"Θά τό δεῖς καί μόνος σου".

Κάθε βράδυ, μόλις γύριζα σπίτι, μοῦ ἔκανε τήν ἴδια ἐρώτηση.
"Χτύπησες μέ μπουνιές τά πλευρά σου σήμερα;"
"Ἀμέ, πῶς!"
"Πόσες φορές;"

"400 χτυπήματα σέ κάθε πλευρά' γερά χτυπήματα".
'Ακόμα καί στό δρόμο πού περπάταγα, χτύπαγα μέ μπουνιές τά πλευρά μου. 'Ο κόσμος γύρναγε, καί μέ κοίταζε, άλλά δέ μ'ένοιαζε καθόλου, ήξερα ότι θά τά κατάφερνα, κι εκείνη δέν...
'Η μέθοδος καρποφόρησε, μέ θαυμάσια αποτελέσματα μάλιστα. 'Από 112,5 κιλά πού ήμουνα κατέβηκα στά 98,5. Μετά άπό τά 98,5 στά 92. Αισθανόμουνα κατά δέκα χρόνια νεώτερος. Οί γνωστοί μοΰ κάνανε κοπλιμέντα γιά τό πόσο εντάξει φαινόμουνα. "Ολοι εκτός άπ'τό Χάρυ, τό φορτηγατζή. Φυσικά αυτός ζήλευε γιατί δέν είχε καταφέρει νά μπεΐ στό κυλοτάκι τής Σάρας. 'Αλλά αυτό ήταν δικό του πρόβλημα. "Οταν ξαναζυγίστηκα κάποιο βράδυ είχα φτάσει στά 89,5 κιλά.
Είπα στή Σάρα:"Δέν νομίζεις πιά ότι έχω άδυνατίσει αρκετά; Γιά κοίταξέ με!"
Τά ξύγκια στά πλευρά μου είχαν χαθεΐ άπό καιρό. 'Η κοιλιά μου είχε μικρύνει. Τά μάγουλά μου ήταν σάν νά τά ρουφοΰσα πρός τά μέσα.
"Σύμφωνα μέ τήν ταμπέλα," είπε ή Σάρα, "σύμφωνα μέ τή δική μου ταμπέλα δέν έχεις φτάσει ακόμη στό ιδανικό μέγεθος".
"Γιά άκου δω," τής είπα, "είμαι ένα καί ογδόντα τρία. Ποιό τέλος πάντων είναι τό ιδανικό βάρος γιά τό ύψος μου;"
Καί πάνω σ'αυτό, ή Σάρα απάντησε μ'ένα πολύ ασυνήθιστο τρόπο:
"Δέ μίλησα γιά-ιδανικό βάρος-άλλά γιάιδανικό μέγεθος-. Σύμφωνα μέ τή Νέα 'Εποχή, τήν 'Εποχή τοΰ 'Ατόμου, τόν Αιώνα τοΰ Διαστήματος, τόν Αιώνα τοΰ 'Υπερπληθυσμού. Είμαι αυτή πού θά σώσει τόν κόσμο. "Εχω ήδη έτοιμη τήν απάντηση στήν πληθυσμιακή έκρηξη. Μέ τή μόλυνση τοΰ περιβάλλοντος άς ασχοληθούν άλλοι. 'Η απομάκρυνση τοΰ προβλήματος υπερπληθυσμός, αυτή είναι ή ρίζα. Μ'αυτό τόν τρόπο θά εξαφανιστεί καί τό πρόβλημα τής μόλυνσης όπως καί τόσα άλλα..."
"Μά γιά τί στό διάβολο, μιλάς τέλος πάντων;" ρώτησα, ενώ μέ μιά νευρική κίνηση τραβούσα τό καπάκι μιάς κονσέρβας μέ μπύρα.
"Μή στενοχωριέσαι," απάντησε,"θά τό διαπιστώσεις.
Ζυγιζόμουνα σέ κανονικά διαστήματα καί σιγά-σιγά συνειδητοποίησα ότι παρόλο πού εξακολουθούσα νά χάνω βάρος δέν έδειχνα ν' άδυνατίζω. Κι ήταν πολύ παράξενο. Καί μετά παρατήρησα ότι τά ρεβέρ τοΰ παντελονιού μου διπλωνόντουσαν πάνω στό παπούτσι- δηλαδή μιά ιδέα μόνο' καί ότι τά μανίκια τοΰ πουκαμίσου μου σκεπάζανε σχεδόν τόν καρπό μου. Πηγαίνοντας στή δουλειά μέ τ'αμάξι παρατήρησα ότι τό τιμόνι ήταν μακριά γιά τά χέρια μου. Μετακίνησα κατά μιά τρύπα μπροστά τό κάθισμα."Ενα άπό κείνα τά βράδια ξαναζυγίστηκα. 77,5 κιλά.
""Ελα νά δεις, Σάρα".
"Ναί, αγάπη μου;"
"'Υπάρχει κάτι πού δέν καταλαβαίνω".
"Σάν τί;"
"Φαίνεται ότι μικραίνω".
"Μικραίνεις;"
"Μάλιστα! Μικραίνω".
""Αχ, χαζούλη! Αυτά δέν γίνονται. Πώς είναι δυνατό νά μικραίνει κανείς; Πιστεύεις ότι μέ τήν δίαιτα πού κάνεις μαζεύουνε τά κόκκαλά σου; Τά κόκκαλα τοΰ ανθρώπου ούτε λειώνουνε ούτε μαζεύουν. Οί λιγότερες θερμίδες προκαλοΰν απλώς καί μόνο τήν ελάττωση τοΰ λίπους. Μήν αρχίσεις νά έχεις παραισθήσεις. "Ακου, μικραίνει. Δέν είναι δυνατόν!"
Καί έβαλε τά γέλια.

"'Ωραία," είπα εγώ, "γιά έλα δώ. Πάρε αυτό τό στυλό. 'Εγώ θά στηθώ στόν τοίχο. 'Η μάνα μου τό'κανε όταν ήμουν μικρός καί ψήλωνα. Τώρα βάλε τό στυλό πάνω άπ'τό κεφάλι μου ακριβώς καί τράβα μιά γραμμή στόν τοίχο".
"'Εντάξει, χαζούλη μου" είπε εκείνη.
Καί τράβηξε τή γραμμή.

Μιά βδομάδα αργότερα είχα πέσει στά 65,5 κιλά.'Αδυνάτιζα όλο καί πιό γρήγορα.
"Σάρα γιά έλα δώ".
"Ναί χαζούλη μου".
"'Εδώ, γιά τράβα τή γραμμή".
Τράβηξε μιά γραμμή. Γύρισα στόν τοίχο.
"Γιά κοίτα εδώ τώρα. Μέσα σέ μιά βδομάδα έχασα 12 ολόκληρα κιλά καί κάπου είκοσι πόντους ύψος."Εχω μαζέψει! Είμαι ένα καί πενήντα εφτά τώρα. Είναι τρέλα! Τρέλα! Δέν τό αντέχω άλλο. Σέ τσάκωσα νά μοΰ κονταίνεις τά παντελόνια καί τά πουκάμισα. Αυτό δέν μπορεί νά συνεχιστεί πιά. Θά ξαναρχίσω νά τρώω. Τώρα είμαι σίγουρος ότι είσαι ένα είδος μάγισσας!"
""Αχ χαζούλη μου..."

Λίγες μέρες μετά μέ κάλεσε ό διευθυντής στό γραφείο του.
Σκαρφάλωσα καί κάθησα σέ μιά καρέκλα μπροστά άπ'τό γραφείο του.
"'Ο Χένρυ Μάρκσον Τζώνς ΙΙ;"
"Μάλιστα κύριε;"
"'Εσείς είστε ό Χένρυ Μάρκσον ΤζώνςΙΙ;"
"Φυσικά κύριε Διευθυντά".
"Λοιπόν, Τζώνς, σάς άχουμε παρακολουθήσει προσεκτικά. Φοβάμαι πώς δέν είσθε πλέον ικανός γιά τό είδος τής εργασίας πού κάνετε. Φυσικά θά σάς επιτρέψουμε νά φύγετε άλλά μέ μεγάλη μας λύπη...θέλω νά πώ, ότι δέν βλέπουμε μέ ευχαρίστηση τό ότι πρέπει νά μάς αφήσετε, άλλά..."
"Μά, ακούστε κύριε, εγώ κάνω ότι καλύτερο μπορώ".
"Βεβαίως, καί τό γνωρίζουμε αυτό Τζώνς, άλλά εκεί κάτω στήν αποθήκη χρειαζόμαστε άντρες πού ν'αποδίδουν κιόλας".
Μέ απέλυσε. Φυσικά ήξερα ότι τώρα θά πληρωνόμουνα άπό τό ταμείο ανεργίας. 'Αλλά τό βρήκα πολύ μικροπρεπές εκ μέρους του νά μέ απολύσει μ'αυτόν τόν τρόπο...
"Εμεινα στό σπίτι μέ τή Σάρα.Καί τό πιό άσκημο-ήταν πού μέ τάιζε. "Εφτασα στό σημείο νά μή φτάνω τό χερούλι τής πόρτας τοΰ ψυγείου. Καί τότε μοΰ πέρασε μιά ασημένια αλυσίδα.
Πολύ σύντομα έφτασα στούς 60 πόντους. Γιά νά χέσω έπρεπε νά σκαρφαλώσω σ'ένα άπ'αυτά τά παιδικά καθίσματα πού έχουνε ένα καθίκι άπό κάτω. Τή μπύρα μου όμως μοΰ επέτρεψε νά τήν πίνω, Μοΰ τό'χε υποσχεθεί, βλέπεις.
""Αχου, γλυκό μου αγγελούδι εσύ," έλεγε "τί γλύκας καί κομψούλης πού είσαι!"
Καί μέ τήν ερωτική μας ζωή τώρα ήταν καί τέλος. "Ολα μου είχαν μικρύνει αναλογικά. Τήν καβαλούσα άλλά μετά άπό λίγο μέ σήκωνε καί έβαζε τά γέλια.
"Χά, χά, προσπάθησες, γλυκέμου κατεργαράκο εσύ!"
"Δέν είμαι κατεργάρης, είμαι άντρας!"
""Ωχ, γλυκό αντράκι, εσύ!"
Μέ σήκωνε ψηλά καί μέ φιλούσε μέ τά κατακκόκινα χείλη της...

'Η Σάρα μέ κατέβασε στούς 15 πόντους. "Οταν πήγαινε γιά ψώνια μ'έβαζε στήν τσάντα της. Μέσα άπό τίς τρυπούλες πού είχε ανοίξει στήν τσάντα γιά νά παίρνω αέρα, κοίταζα τόν κόσμο άπ'έξω. Πρέπει νά λάβω κι ένα πράγμα υπόψη γιά τή γυναίκα μου-μοΰ επέτρεπε νά πίνω πάντα

τή μπυρίτσα μου. Καί τήν ἔπινα μέσα ἀπό μιά δαχτυλήθρα. Τώρα μιά μικρή ποσότητα μπύρας μοῦ ἔφτανε γιά ὁλόκληρο τό μήνα. Παλιότερα τήν ἴδια ποσότητα θά τήν ἐξαφάνιζα μέσα σέ μισή ὥρα. Εἶχα τελείως ἀπελπιστεῖ. Ἤμουνα βέβαιος ὅτι ἄν τό εἶχε θελήσει θά μποροῦσε νά μέ ἐξαφανίσει τελείως. Καλύτερα λοιπόν 15 πόντοι ἀπό τίποτα. Ἀκόμη καί μιά τόσο μικροσκοπική ζωή εἶναι ἀξιολάτρευτη μπροστά στό τίποτα. Κι ἔτσι ἔκανα ὅτι μποροῦσα γιά νά εὐχαριστῶ τή Σάρα. Μοῦ ἔφτιαχνε μικρούλια ροῦχα καί παπουτσάκια καί μετά ἀφοῦ ντυνόμουνα μέ ἔβαζε πάνω στό ράδιο, ἔβρισκε κάποιο σταθμό μέ μουσική καί μοῦ'λεγε:"Χόρεψε μικρούλη μου! Χόρεψε κοῦκλε μου! Χόρεψε κουταβάκι μου!"

Τώρα δέν μποροῦσα νά πάρω πιά τά λεφτά ἀπ' τό ταμεῖο ἀνεργίας, χόρευα λοιπόν πάνω στό ράδιο κι αὐτή μοῦ χτυποῦσε παλαμάκια καί ξεκαρδιζότανε στά γέλια.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι φοβόμουνα τρομερά τίς ἀράχνες, ἐνῶ οἱ μῦγες ἦταν γιά μένα ἀετοί, κι ἄν καμιά φορά εἶχα τήν ἀτυχία νά συναντήσω γάτα, τότε αὐτή μέ βασάνιζε σάν νά'μουνα κανένα ποντίκι. Παρόλ'αὐτά ἀγαποῦσα ἀκόμα τή ζωή μου. Χόρευα καί τραγούδαγα κι ἔκανα ὅτι μποροῦσα γιά νά τήν βγάλω καθαρή. Ὅσα λίγα κι ἄν ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕτοιμος ν'ἀρκεστεῖ ἄν χρειαστεῖ σέ ἀκόμη λιγότερα. Καμιά φορά πού ἔχεζα στό χαλί ἐκείνη μ'ἔδερνε. Ἡ Σάρα εἶχε κόψει μικρά κομματάκια χαρτί καί τά εἶχε μοιράσει στό πάτωμα καί πάνω ἐκεῖ ἔπρεπε νά χέζω. Ἀπ'τό ἴδιο τό χαρτί ἔκοβα μικρά-μικρά κομματάκια καί μ'αὐτά σκούπιζα τόν πισινό μου. Ἦταν σάν νά σκουπιζόμουνα μέ χαρτόνι. Ἀπόκτησα αἱμοροΐδες. Δέν μποροῦσα νά κοιμηθῶ τίς νύχτες. Αἴσθημα κατωτερότητας;Ἐκλεισμός; Παράνοια; Κι ὅμως ὅταν τραγούδαγα καί χόρευα κι ὅταν ἡ Σάρα μ' ἄφηνε νά πιῶ τή μπύρα μου, αἰσθανόμουνα καλά. Μέ κρατοῦσε στούς 15 πόντους. Τό γιατί τό ἔκανε ἦταν γιά μένα μυστήριο. Ὅπως καί ὅλα τ'ἄλλα παρέμεναν ἀνεξήγητα γιά μένα.

Ἐπινοῦσα τραγουδάκια γιά τή Σάρα, κι ἔτσι τά ὀνόμασα κιόλας: Τραγούδια γιά τή Σάρα:

"Εἶμαι ἕνας χαζούλης τόσος δά
ζῶ ὅμως ὁ μπαγάσας μιά χαρά
κι ἄν μοῦ σηκωθεῖ ἡ ψωλίτσα
ψάχνω ἀμέσως τρύπα σέ βελονίτσα!"

Ἡ Σάρα χτύπαγε παλαμάκια καί ξεκαρδιζότανε.

"Νά'μουνα ὑποναύαρχος
σέ βασιλικό στολίσκο
νά χώνομαι σάν τό χαφιέ
μέσα στόν καμπινέ
κι ὅταν ἡ βασίλισσα δεήσει
καί πάει νά κατουρήσει
νά βλέπω τό μουνάκι της
σταγόνες νά μετράει..."

Καί ἡ Σάρα χτύπαγε παλαμάκια καί ξεκαρδιζότανε. Τί τά θές, σ'αὐτά ἦταν ἐντάξει, ἔπρεπε νά'ναι ἐντάξει...

Κάποιο βράδυ ὅμως συνέβη κάτι φοβερά ἀηδιαστικό. Ἐγώ τραγούδαγα καί χόρευα, ἐνῶ ἡ Σάρα ἦταν ξαπλωμένη γυμνή στό κρεβάτι, χτύπαγε παλαμάκια, πότε-πότε ἔπινε ἀπ'τό ποτήρι της κρασί καί ξεκαρδιζότανε. Ἔδωσα μιά ὡραία παράσταση, μιά ἀπό τίς καλύτερές μου. Ἀλλά ὅπως γινότανε πάντα, τό ράδιο παραζεστάθηκε καί ἄρχισε νά μοῦ καίει τά πόδια. Δέν μποροῦσα νά συνεχίσω καί σταμάτησα. "Γιά ἄκου δῶ, μωρό", τῆς εἶπα,"δέν ἀντέχω ἄλλο. Κατέβασέ με ἀπό δῶ καί δῶσε μου μιά μπυρίτσα. Ὄχι κρασί. Πῶς μπορεῖς καί πίνεις πάντα τό ἴδιο φτηνιάρικο ξέπλυμα. Ἐμένα θά μοῦ δώσεις μιά δαχτυλήθρα γεμάτη μέ τήν ὡραία μπύρα μου".

"Καί βέβαια, γλύκα μου"εἶπε ἐκείνη."Ἡ παράστασή σου σήμερα ἦταν ὑπέροχη. Ἄν ὁ Μέννυ κι ὁ Λίνκολν μοῦ φέρονταν τόσο εὐγενικά ὅπως ἐσύ, θά ἦταν ἀπόψε ἐδῶ μαζί μας. Αὐτοί οὔτε πού μοῦ χόρευαν, οὔτε μοῦ τραγουδούσανε ποτέ. Κάθονταν ἐκεῖ μόνοι τους καί ὀνειροπολούσανε. Καί τό πιό μεγάλο λάθος τους ἦταν πού ἐναντιώθηκαν στήν τελευταία πράξη τοῦ ἔργου".

"Καί πιά ἦταν αὐτή ἡ τελευταία πράξη;"ρώτησα.

""Ἔλα τώρα, γλύκα μου, πιές τή μπυρίτσα σου καί ξεκουράσου λιγάκι. Θέλω νά τήν φχαριστηθεῖς καί σύ τήν τελευταία πράξη. Ξέρω ὅτι εἶσαι πολύ πιό μεγάλο ταλέντο ἀπ'τόν Μέννυ καί τόν Λίνκολν. Εἶμαι σίγουρη ὅτι μαζί θά φτάσουμε στήν ἀποθέωση τῶν ἀντιθέσεων".

"Καί βέβαια" εἶπα γώ ἀδειάζοντας τή δαχτυλήθρα."Γιά ρίξε τώρα κι ἄλλη λίγη ἐδῶ. Καί δέ μοῦ λές, τί ἱστορία εἶναι αὐτή μέ τήν ἀποθέωση τῶν ἀντιθέσεων;"

"Πιές πρῶτα νά φχαριστηθεῖς τή μπυρίτσα, ἀγαπουλίτσα μου καί σέ λίγο θά δεῖς".

Ἄδειασα τή μπύρα μου καί τότε συνέβη τό πιό ἀηδιαστικό πράγμα, ὑπερβολικά ἀηδιαστικό. Ἡ Σάρα μέ πῆρε στά χέρια της, μεσήκωσε καί μ' ἔβαλε ἀνάμεσα στά μπούτια της, πού ἦταν μισάνοιχτα. Κοίταξα μπροστά μου καί εἶδα ἕνα δάσος ἀπό τρίχες. Τέντωσα τήν πλάτη μου καί τό λαιμό μου γιατί κατάλαβα τί θά ἐπακολουθοῦσε. Βυθίστηκα στά σκοτάδια καί στή βρώμα, ἐνῶ ἄκουγα τή Σάρα νά βγάζει ἀναστεναγμούς. Καί τότε ἄρχισε ἡ Σάρα νά μέ κουνάει ἀργά, μέσα-ἔξω. Ὅπως εἶπα, ἡ μπόχα ἦταν ἀνυπόφορη, ἡ ἀναπνοή μου δύσκολη ἀλλά κατά κάποιο τρόπο

ύπῆρχε ἀέρας ἐκεῖ μέσα-ἀπό διάφορες χαραμάδες ἐρχόντουσαν ρεύματα ἀπό καθαρό ἀέρα.
Πότε-πότε βάραγα μέ τό κεφάλι-τό πάνω μέρος τοῦ κρανίου μου-σάν ἄνθρωπος πού κάνει κουπί μέσα σέ φουρτουνιασμένη θάλασσα καί κάθε φορά ἡ Σάρα ἄφηνε λιγωμένους ἀναστεναγμούς. Τώρα ἡ Σάρα ἄρχισε νά μέ κουνάει μέσα-ἔξω πιό γρήγορα. Τό δέρμα μου ἄρχισε νά βγάζει φωτιές, ἡ ἀναπνοή μου ἔγινε δύσκολη καί ἡ μπόχα μεγάλωσε. Τήν ἄκουγα πού βαριανάσαινε. Γιά μιά στιγμή μοῦ πέρασε ἡ σκέψη ὅτι θά ὑπέφερα λιγότερο ἄν τέλειωνε στά γρήγορα αὐτή ἡ ἱστορία. Κι ἔτσι κάθε φορά πού μ'ἔχωνε μέσα της κουλουριαζόμουνα καί στριφογύριζα τήν πλάτη καί τό σβέρκο μου σ' ὅλο μου τό μῆκος κι ἔκανα κουπί καί μέ τά δυό χέρια μ'ὅση βαναυσότητα μποροῦσα.
Ξάφνου μέ μιά ἀπότομη κίνηση μέ τράβηξε ἀπ'τό φρικτό τοῦνελ. Μέ σήκωσε ψηλά μπροστά στό πρόσωπό της.
"'Εμπρός, καταραμένο διαολόπραμα! Δώστου!" μέ παρακίνησε.
Τό κρασί καί τό πάθος τήν εἶχαν μεθύσει τελείως.

Ἔνιωσα νά μέ κατεβάζει καί νά μέ χώνει πάλι στό τοῦνελ. Μ'ἔσπρωχνε πολύ γρήγορα μέσα κι ἔξω. Κάποια στιγμή ρούφηξα ἀέρα στά πλεμόνια μου γιά νά φουσκώσω, μάζεψα σάλιο στό στόμα μου κι ἔφτυσα μέ δύναμη μιά φορά, δυό φορές, τρεῖς φορές, τέσσερις, πέντε, ἔξη...ἡ μπόχα ἔγινε ἀπερίγραπτη, καί τότε, ἐπιτέλους μέ τράβηξε ἔξω καί μέ κράτησε στόν ἀέρα.
Ὅπως μέ σήκωσε ψηλά καί μέ κράτησε μπροστά στό φῶς τῆς λάμπας ἄρχισε νά μοῦ φιλάει τό κεφάλι καί τούς ὤμους.
"Ἄχ, ἀγαπούλα μου! Ἄχ, πολυαγαπημένη μου μικρή ψωλίτσα! Σ'ἀγαπάω!"
Καί μέ φίλαγε μ'αὐτά τά ἀπαίσια κατακκόκινα χείλη. Παραδόθηκα. Μετά ἐκείνη ἀποκαμωμένη ἀπ'τό κρασί καί τό ἐρωτικό πάθος, μ'ἀκούμπησε ἀνάμεσα στά στήθια της κι ἀποκοιμήθηκε.
Ἔμεινα κεῖ καί ξαπόστασα ἐνῶ ἄκουγα τούς χτύπους τίς καρδιᾶς της. Τό καταραμένο χαλινάρι, αὐτή τήν ἀσημένια ἁλυσιδίτσα, μοῦ τήν εἶχε βγάλει ἀλλά δέν ἦταν καί πολύ μεγάλη ἡ διαφορά. 'Ελεύθερος δέν ἤμουν ἔτσι κι ἀλλιῶς. Τό ἕνα βυζί της εἶχε πέσει λίγο στό πλάι καί γώ βρισκόμουνα ξαπλωμένος ἀκριβῶς πάνω στήν καρδιά τῆς μάγισσας. Ἄν ἔπρεπε νά εἶμαι ἐγώ ἡ λύση στήν πληθυσμιακή ἔκρηξη, γιατί δέν μέ χρησιμοποιοῦσε μόνο στίς συζητήσεις της;Καί γιατί ἔπρεπε νά εἶμαι γι αὐτήν μόνο ἕνα ἀντικείμενο, ἕνα σεξουαλικό παιχνιδάκι;Τεντώθηκα καί ἄκουγα αὐτή τήν καρδιά νά χτυπάει. Ἤμουνα βέβαιος πιά ὅτι ἦταν μάγισσα. Καί τότε κοίταξα πρός τά πάνω. Καί ξερετε τί εἶδα; Κάτι ἐκπληκτικό. Πάνω στό ξύλο τοῦ κρεβατιοῦ, στό μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, μιά μικρή σχισμή. Μάλιστα, κι ἐκεῖ ἦταν χωμένη μιά καρφίτσα γιά καπέλο, μακριά καί μ'ἕνα πορφυρό γυαλάκι στήν ἄκρη.
Περπάτησα ἀνάμεσα στά δυό της στήθια, ἀνέβηκα στό σαγόνι της(πού μέ δυσκόλεψε κομμάτι) πάτησα μαλακά πάνω στά χείλη της'ἐκείνη κουνήθηκε λιγάκι καί παραλίγο νά πέσω ἀπό κάτω, ἄν δέν προλάβαινα νά κρατηθῶ ἀπ'τό ἕνα ρουθούνι της. Ὅσο πιό μαλακά μποροῦσα προχώρησα δίπλα στό δεξί της μάτι, πάντα πρός τά πάνω-τό κεφάλι της ἦταν γερμένο πρός τ' ἀριστερά- κι ἔφτασα στό μέτωπό της. Ἄφησα τόν κρόταφο πίσω μου καί μπῆκα μέσα στά μαλλιά. Ἦταν στ'ἀλήθεια πολύ μανίκι τό νά περάσω ἀνάμεσα. Μετά ἀνασηκώθηκα στίς μύτες τῶν ποδιῶν μου,τεντώθηκα καί κατάφερα στό τσάκ νά πιάσω τήν καρφίτσα. Τό κατέβασμα ἦταν γρηγορότερο ἀλλά καί ἐπικίνδυνο. 'Επειδή ἔπρεπε νά σέρνω μαζί μου τήν καρφίτσα, ἔχασα ἀρκετές φορές τήν ἰσορροπία μου. Ἕνα πέσιμο καί ὅλα θά τελείωναν. 'Αρκετές φορές ἔβαλα τά γέλια, γιατί ὅλα αὐτά ἦταν γελοῖα. Τό τελικό ἀποτέλεσμα ἑνός συνηθισμένου πάρτυ στό γραφεῖο γιά ὅλη τή συμμορία.

Καλά Χριστούγεννα.
Ἔφτασα πάλι κάτω, πάνω σ'αὐτό τό μαγικό βυζί. 'Ακούμπησα τήν καρφίτσα καί ἀφουγκράστηκα πάλι. Προσπαθοῦσα νά βρῶ ἀπό ποῦ ἀκριβῶς ἐρχότανε ὁ χτύπος τῆς καρδιᾶς. Σιγουρεύτηκα στό τέλος ὅτι ἡ καρδιά βρισκότανε κάτω ἀκριβῶς ἀπό μιά μικρή ἐλιά. Σηκώθηκα καί κράτησα τήν καρφίτσα ψηλά. Τό πορφυρένιο γυαλάκι στήν ἄκρη της ἔλαμπε στό φῶς τῆς λάμπας. Θά τά κατάφερνα;ἀναρωτήθηκα. Ἤμουνα 15 πόντους ὕψος καί ὑπολόγιζα τήν καρφίτσα πιό μεγάλη ἀπό μένα κατά τό μισό μου περίπου ὕψος, δηλαδή 22,5 ἑκατοστά. Δέν θάτανε καί τόσο βαθιά κρυμένη ἡ καρδιά.
Σήκωσα τήν καρφίτσα καί τή βύθισα μέσα της, ἀκριβῶς στήν ἐλιά.
'Η Σάρα κύλησε στό πλάι καί τήν πιάσανε σπασμοί. Κρατιόμουνα γερά ἀπ'τήν καρφίτσα. Παραλίγο νά μέ πετάξει στό πάτωμα-πράγμα πού θά μέ σκότωνε, γιατί σέ ἀναλογία μέ τό σῶμα μου τό ὕψος ἦταν ἕνα χάος ἀπό 35-τό λιγότερο-μέτρα. Συνέχισα νά κρατιέμαι σφιχτά. 'Από τά χείλη της ἔβγαινε ἕνας πολύ περίεργος ἦχος. Κατάφερα ν'ἀνασηκωθῶ καί τῆς βύθισα καί τούς ὑπόλοιπους 7,5 πόντους μέχρι πού ἐξεφανίστηκε τελείως μέσα στό δέρμα της τό ὄμορφο πορφυρό κεφάλι τῆς καρφίτσας.
Τότε πιά ἡ Σάρα ἔμεινε ἀκίνητη.
'Αφουγκράστηκα. Ἄκουσα τούς χτύπους τῆς καρδιᾶς, ἕνας-δύο, ἕνας-δύο, ἕνας-δύο, ἕνας... Σταμάτησε.
Τότε ἅρπαξα καί χούφτιασα μέ τά δυό μικρά μου χέρια τοῦ φονιᾶ, τό πόδι τοῦ κρεβατιοῦ κι ἀφέθηκα νάγλιστρήσω κάτω στό πάτωμα.
Ἤμουνα 15 ἑκατοστά, κι ὅμως ζωντανός, χεσμένος ἀπό τό φόβο καί πεινασμένος. Σ'ἕνα ἀπό τά στόρια τῶν παραθύρων τῆς κρεβατοκάμαρας πού βλέπανε ἀνατολικά, καί ξεκίναγαν ἀπό πάνω -φτάνοντας μέχρι κάτω- βρῆκα μιά τρύπα! 'Αρπάχτηκα μέ τά χέρια ἀπ'τό κλαδί ἑνός θάμνου κι ἀπό κλαρί σέ κλαρί χώθηκα βαθιά μέσ'στό θάμνο. 'Εκτός ἀπό μένα κανείς ἄλλος δέν γνώριζε ὅτι ἡ Σάρα ἦταν νεκρή. Παρόλα αὐτά ἐμένα δέν μοῦ χρησίμευε σέ τίποτα αὐτό. Ἄν ἤθελα νά τή βγάλω ἔπρεπε νά φάω κάτι. Ὅμως μέ πίεζε συνεχῶς τό ἐρώτημα πῶς θά μέ δίκαζαν ἄν μ'ἔπιαναν. Ἤμουν πράγματι ἔνοχος: Ἔκοψα ἕνα φύλλο καί προσπάθησα νά τό μασήσω. Δέν ἦταν καλό. Στ' ἀλήθεια δέν ἦταν. 'Εκείνη τή στιγμή εἶδα τή νοικοκυρά στή νότια πλευρά τοῦ κήπου πού ἔβαζε μιά γαβάθα γεμάτη μέ τροφή γιά γάτες. Βγῆκα ἀπό τό θάμνο ἕρποντας καί γλίστρησα στή γαβάθα, ἐνῶ ταυτόχρονα πρόσεχα σχολαστικά γιά κάθε ἐνδεχόμενη κίνηση η ἐπίθεση ζώου. Στή γεύση ἦταν πιό φρικτό ἀπ'ὁτιδήποτε εἶχα δοκιμάσει στή ζωή μου ἀλλά δέν μοῦ'μεναν περιθώρια ἐκλογῆς. Ἔφαγα ἀπ'τήν τροφή τῆς γάτας ὅσο πιό πολύ μποροῦσα -ὁ θάνατος εἶχε σίγουρα χειρότερη γεύση.
Καί ξαναγύρισα στό θάμνο, σκαρφάλωσα καί χώθηκα βαθιά μέσα.
Κι ἤμουν ἐδῶ λοιπόν, μέ τά 15 ἑκατοστά ὕψος πάντα, ἡ Λύση στήν Πληθυσμιακή ἔκρηξη, κρεμασμένος σ'ἕνα θάμνο, μέ τήν κοιλιά γεμάτη ἀπ'τήν κονσέρβα τῆς γάτας.
'Υπάρχουν ἀκόμη ἕνα σωρό μικροεπεισόδια, μέ τά ὁποῖα ὅμως δέν θά'θελα νά σᾶς κουράσω. Στό τσάκ, φυγές ἀπό γάτες, σκύλους καί ἀρουραίους. Τό αἴσθημα ὅτι μεγάλωνα. Ἤ σάν

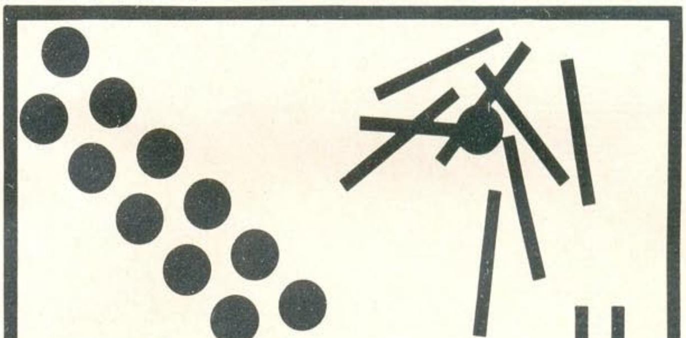
εἶδα νά παίρνουν τό πτῶμα τῆς Σάρας·καί τό ὅτι μπῆκα μέσα στό σπίτι γιά νά διαπιστώσω ὅτι ἤμουν ἀκόμη πολύ μικρός γιά ν'ἀνοίξω τήν πόρτα τοῦ ψυγείου.
Ἤ τήν ἡμέρα πού παραλίγο νά μέ ἁρπάξει ἡ γάτα καθώς ἔτρωγα ἀπ'τή γαβάθη της. Ἔπρεπε νά ξεκολήσω ἀπό κεῖ.

Ἤμουν κιόλας 20 μέ 25 ἑκατοστα ψηλός. Μεγάλωνα. Μποροῦσα μάλιστα νά τρομάζω τά περιστέρια.Κι ὅταν καταφέρνεις νά φοβίζεις περιστέρια ξέρεις ὅτι θά πᾶς μπροστά. Μιά μέρα βγῆκα στό δρόμο, ἔτσι ἁπλά, καί περπάτησα κατά μῆκος, πάντα στή σκιά τῶν σπιτιῶν, κάτω ἀπό φράχτες καί διάφορα τέτοια ταπεινωμένος. Ἔφτασα σ'ἕνα σοῦπερ μάρκετ ὅπου καί κρύφτηκα στό περίπτερο μέ τίς ἐφημερίδες, ἀκριβῶς δίπλα στήν εἴσοδο.Τότε, ἦρθε μιά χοντρή καί καθώς ἄνοιξε ἡ αὐτόματη πόρτα ὅρμησα καί γώ ἀπό πίσω της καί μπῆκα. Ἕνας ὑπάλληλος στόν πάγκο παραλαβῆς κοίταζε καθώς χωνόμουνα πίσω ἀπ'τή γυναίκα.
"Ἔ, ψίτ, τί εἶν'αὐτό ἐκεῖ;"
"Τί;" τόν ρώτησε ἕνας πελάτης.
"Μοῦ φάνηκε ὅτι εἶδα κάτι" εἶπε ὁ ὑπάλληλος, "ἴσως νά'κανα καί λάθος: τό ἐλπίζω".

Κάπως κατάφερα νά γλιστρήσω μέχρι τήν ἀποθήκη, χωρίς νά μέ ἀνακαλύψουν. Κρύφτηκα πίσω ἀπό μερικά πακέτα μέ ἑτοιμομαγειρεμένα φασόλια. Μετά τό σκόλασμα, ξεμύτισα καί ἔφαγα σάν ἄνθρωπος. Πατατοσαλάτα,ἀγγουράκια τουρσί, ζαμπόν καί ψωμί ἀπό σίκαλη, τσίπς καί μπύρα, πολύ μπύρα. Κι ἔτσι κυλοῦσε κάθε μέρα πιά. Στή διάρκεια τῆς μέρας ἔμενα κρυμμένος στήν ἀποθήκη καί τίς νύχτες ἔβγαινα κι ἔτρωγα ἀπ'ὅλα, χωρίς τσιγγουνιές.Ὅμως μεγάλωνα καί δέν ἦταν πιά τόσο ἁπλά τά πράγματα γιά νά κρύβομαι. Ἄρχισα νά κατασκοπεύω τόν Διευθυντή. Κάθε βράδυ κλείδωνε τίς εἰσπράξεις στό χρηματοκιβώτιο. Μέτραγα τίς διακοπές τοῦ συνδυασμοῦ, καθώς ἄνοιγε κάθε βράδυ τό χρηματοκιβώτιο. Φῶς φανάρι, 7 δεξιά, 6 ἀριστερά, 4 δεξιά, 6 ἀριστερά, 3 δεξιά: κι ἄνοιγε. Κάθε νύχτα πήγαινα στό χρηματοκιβώτιο καί δοκίμαζα. Ἀναγκαζόμουνα νά φτιάχνω, μέ ἄδεια χαρτόκουτα, ἕνα εἶδος σκάλας γιά νά φτάνω στούς ἀριθμούς. Καί δέν τά κατάφερνα, ἀλλά δοκίμαζα ξανά καί ξανά. Κάθε νύχτα, θέλω νά πῶ. Ἐντωμεταξύ μεγάλωνα μέ γρήγορο ρυθμό. Εἶχα φτάσει περί τούς 90 πόντους. Στό σοῦπερ μάρκετ ὑπῆρχε κι ἕνα τμῆμα μέ ροῦχα. Καί κάθε λίγο καί λιγάκι ἔπρεπε ν'ἀλλάζω τά ροῦχα μου μέ τό ἀμέσως ἑπόμενο παιδικό νούμερο. Τό πρόβλημα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ ξεφύτρωνε πάλι στό προσκήνιο. Καί μιά νύχτα τό χρηματοκιβώτιο ἄνοιξε. Βρῆκα 23 χιλιάδες δολλάρια σέ μετρητά. Κατά πάσα πιθανότητα ἔπεσα στή σωστή μέρα. Μιά μέρα ἀργότερα, καί θά'χανε στείλει τά λεφτά στήν τράπεζα. Πῆρα τό κλειδί πού χρησιμοποιοῦσε ὁ Διευθυντής γιά νά βγῶ ἔξω καί ν'ἀποφύγω τό σύστημα συναγερμοῦ. Κατηφόρισα τόν πρῶτο δρόμο κι ἔπιασα ἕνα δωμάτιο γιά μιά βδομάδα στό Σάνσετ Μοτέλ. Στή ρεσεψιόν ἦταν μιά γυναίκα, τῆς εἶπα ὅτι ἐργάζομαι στόν κινηματογράφο σάν νάνος. Μοῦ ἔδειξε ὅτι δέν τήν ἐνδιέφερε καθόλου.
"'Απαγορεύεται ἡ τηλεόραση καί ἡ φασαρία μετά τίς 10 τό βράδυ. Εἶναι στό καταστατικό μας".

Πῆρε τά λεφτά μου, μοῦ ἔδωσε μιά ἀπόδειξη κι ἔκλεισε τήν πόρτα πίσω της. Παντοῦ κλειδιά. Εἶχα τό δωμάτιο 103. Καί δέν τό εἶδα πρίν τό κλείσω. Στίς πόρτες τά νούμερα 98, 99, 100, 101 κι ἐγώ πήγαινα στά Βόρεια, ἴσια πάνω στούς λόφους τοῦ Χόλλυγουντ καί πιό πέρα στά βουνά, καί τό χρυσαφί Φῶς τοῦ Κυρίου, λαμπερό καί ἐπιβλητικό ἐπάνω μου γιατί μεγάλωνα.

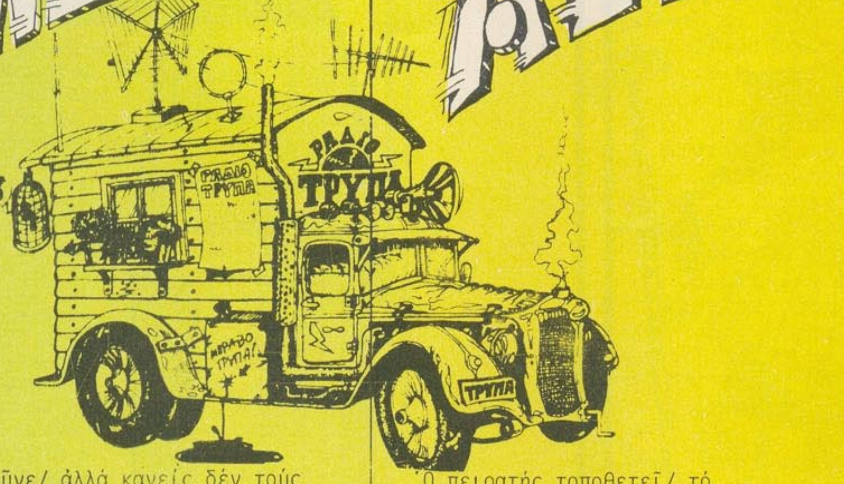
☆

«Οποιος βρεῖ τί δείχνει αὐτή ἡ εἰκόνα κερδίζει ἕνα «τρυπιο» μπαλόνι.

συνεχεια απο τη σελ. 23

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

τούς ἀκοῦνε/ ἀλλά κανείς δέν τούς ἐγκρίνει/ δημόσια/ παραγνωρισμένοι/ ἀνοργάνωτοι/ ἀπροστάτευτοι/ καί κυρίως φοβισμένοι/ γιά ν'ἀντιδράσουνε/ γυρνώντας πίσω τή βία/ ὑπομένουνε/ τίς παράνομες βιαιοπραγίες/ τῶν φανατισμένων ὀργάνων τῆς τάξης.

Μόνο μιά σχετικά μικρή χρονική περίοδο/ ἀπολαύσανε μιά γαλήνια παύση/ τοῦ κυνηγητοῦ τους Μεταπολιτευτικά/ ὅταν ἀναγνωρίστηκε/ καθολικά/ ἡ συνεισφορά τους/ στίς ἀναμεταδόσεις τοῦ Πολυτεχνείου/ καί θεωρήθηκε ὅτι συμβάλανε/"στήν ἐπίτευξιν τοῦ ἐθνικοῦ μας πόθου"/ ὁπότε τό δημοκρατικό προσωπεῖο/ τῆς κυβέρνησης/ ἐμπόδισε/ τήν ἄγρια καταδίωξή τους.

Πρίν ὅμως μερικούς μῆνες/ κατεβαίνοντας/ κάπου πρός τά Πατήσια/ καί κάθε μεσημέρι/ τά ραδιογωνιόμετρα μέ τά ἑκατό πίσω τους/ ἀλωνίζανε τήν περιοχή/ ψάχνοντας γιά πειρατικούς/ πού μεταδίνανε/ τίς λύσεις τῶν θεμάτων γιά τίς Πανελλήνιες/ στερώντας τους ἀπό ἐργατικό δυναμικό/ κι ἐπί τῆ εὐκαιρία/ κλείνοντας καί μερικούς/ Προσωπική μου πρόταση/ σ'αὐτή τή περίπτωση/ εἶναι/ νά βρεῖ κάθε ὑποψήφιος/ μιά μικροσκοπική κάψα/ κι ἕνα ἀκουστικό/ κι ὅλοι οἱ πειρατές/ νά μεταδίδουνε τίς λύσεις/ ἔτσι γιά νά γίνει τῆς πουτάνας...

Τό νά στήσει κάποιος ἕνα σταθμό/ καί ν'ἀρχίσει τίς ἐκπομπές/ μπορεῖ νά'ναι/ μόνο/ ἡ ναρκισσιστική προτίμηση ν'ἀκούει τή φωνή του/ Σ'αὐτή τήν περίπτωση/ εἶναι εὐνόητο/ τί εἴδους προγράμματα/ θά ἐκπέμπει/ καί πόση διάρκεια ζωῆς/ θά'χει/ Γι ἄλλους τό μοντάρισμα τοῦ πομποῦ/ κι ὅλη ἡ χομπίστικη διαδικασία τῶν συνομιλιῶν/"πῶς ἀκούγομαι"/"πῶς ἔρχομαι σέ σχέση μέ τό Δεύτερο"/ "στίς πόσες μονάδες τοῦ ἀμερικάνικου" / καί τῶν συζητήσεων γιά τά τεχνικά χαρακτηριστικά/ εἶναι τό κατόρθωμα/ Τό πρόγραμμα ἔρχεται σέ δεύτερη μοίρα.

Ὁ πειρατής τοποθετεῖ/ τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλάνου του/ χρονικά/ τίς βραδινές ὧρες/ γενικά/ γιατί ἡ ἀναγνωσιμότητα εἶναι καλύτερη/ ὁ ἴδιος ἐλεύθερος ἀπό ἀσχολίες/ καί γιατί ὅλοι αὐτοί οἱ φρῆκοι/ στούς ὁποίους ἀπευθύνεται/ εἶναι ξύπνιοι ἀργά τό βράδυ/ πιωμένοι ἤ ὅτι ἄλλο/ καί ψάχνουνε νά βροῦνε/ κάτι/ ὁ τ ι δ ή π ο τ ε / λίγο πιό Rock/ ἀπ' τίς μεσημεριανές ἐκπομπές στά AM.

Κείνη τήν ὥρα/ ἡ μοναξιά τοῦ ἐρασιτέχνη/ εἶναι ὑπαρκτό/ καί ὀδυνηρό συναίσθημα/ κι αὐτό πού τόν σπρώχνει/ νά παροτρύνει γιά τηλεφωνήματα/ ἀφιερώσεις καί συνομιλίες/ πού διακόπτουν τίς περιόδους ἀπομόνωσής του/ Ὅταν δέν ὑπάρχουν κι αὐτά/ ὁλόκληρο τό δεύτερο μισό τῆς ἐπικοινωνίας/ "λείπει"/ καθιστώντας τόν πειρατή/ μιά ἡμι-ὑπόστατη δράση/ ἀτελή καί μονο-πολική/ κι αὐτό τοῦ στοιχίζει /"...ἔλα Γιῶργο...ἄν ἀκοῦς τηλεφώνησε, παρακαλεῖται ὁ Γιῶργος ὁ "Lucky boy"...ἄν ἀκούει νά ἐπικοινωνήσει μέ τά στούντιο \"... Τό δεύτερο κυρίαρχο συναίσθημα/τῆς ἐλπίδας/ πηγάζει ἀπό τή σκέψη/ ὅτι ἀκούγεται/ ὅτι κάπου ὑπάρχουν μερικά ραδιόφωνα/ μέ τή βελόνα τοῦ καντράν τους/πάνω του/ Αὐτή ἡ συναίσθηση/τῆς μοναδικότητάς του/ στούς δέκτες/ εἶναι ἡ δικαίωσή του/ Μιά τέτοια διεκπεραίωση/ σπάει τό τεῖχος τοῦ ἐλεγχόμενου/ μονοκατευθυντικοῦ καί ἀπρόσωπου κρατικοῦ δίκτυου. Ὁ ἐξακοντισμός τῆς μουσικῆς στό ἄπειρο/ εἶναι μιά προέκταση τῆς προσωπικότητας/ τοῦ ραδιοπειρατή/ ἀκριβῶς ὅπως "κάθε medium εἶναι προέκταση τοῦ ἀνθρώπου(Marshall Mc Luhan) καί ἐμπεριέχει κάποιο μόριο ἐπιθετικότητας/ Εἶναι σάν τόν κιθαρίστα/ πού βγαίνει στή σκηνή/ μέ τό volume στό τέρμα/ ἀδιαφορώντας γιά τήν ἰσοστάθμιση/ καί τούς μηχανικούς/ καί παίζει γρήγορα/ κοφτά/ καί heavy/ Rock'n'Roll/ νιώθοντας ὅτι εἶναι τόσο δραστικός/ καί ἰσχυρός/ πού μπορεῖ νά ἐξαφανίσει / ὅλα κεῖνα τά στοιχιά/ πού καταδυναστεύουν τήν ὕπαρξή του/ Τότε ἐξαρτωμένων τῶν "παλμῶν" τοῦ ἀκροατηρίου/ πού συναντιῶνται μέ τούς δικούς του/ χτίζεται αὐτό τό ἀνεπανάληπτο κλίμα/ τῆς συναίνεσης/ καί τῆς ταύτισης/ /μουσικοῦ-θεατῆ/ ἑνός Rock κονσέρτου/ Ἡ ἴδια ἀμφίδρομη σχέση/ χαρακτηρίζει τόν ραδιοπειρατή κι αὐτούς πού τόν ἀκοῦνε.

"Γιά τή Μαρία ἀπ'τόν Κώστα...πού ἐλπίζει νά τῆς ἀνταποδώσει τή χυλόπιτα πού'φαγε..."

'Γιά κάποιο γατάκι μέ γλυκά ματάκια, περιοχή Νέας Σμύρνης, πού ἀκούει στ' ὄνομα "Ολγα..."

Εἶναι ἀργά/ μετά τά μαθήματα/ καί φευγάτος ἀπ'τήν καφετερία/ ἤ τη ντισκοτέκ/ τήν ὥρα πού'χει σπάσει τό κέφι/ καί μιά μελαγχολική διάθεση/ ἕνα ντάουν/ τοῦ δημιουργοῦν τήν ἀνάγκη/ νά μιλήσει ὁ ἴδιος/ ἤ μέσω τῆς μουσικῆς/ γιά τό ψώνιο γκομενάκι/ πού'δε/ καί πού τήν ἔχει κάνει λαχεῖο/ ἴσως τότε/ καλυμμένος πίσω ἀπ'τόν κωδικό ἀριθμό/ ἤ τό παρεπώνυμό του/ γνωστός φυσιογνωμικά / καί ὀνομαστικά/ μόνο στούς "δικούς του"/ ὑποκαθιστᾶ/ τήν πραγματική/ πρόσωπο μέ πρόσωπο/ ἐπαφή/

Δέν εἶπε κανένας / ὅτι φταίει αὐτός/

Οἱ γαμημένες ἀναστολές.

Ἀπλά καί μόνο/Κοινοποιώντας/ κάτι τέτοιο/γίνεται ταυτόχρονα/ὁ μεσάζων/ τό κεντρικό πρόσωπο/ κι ὁ "ἐξομολογητής"/ τῆς ὁμάδας πού βρίσκεται γύρω του/ ἐξασφαλίζοντας τήν ἴδια στιγμή/ τήν ἑνότητά της/ Ἡ ἔλλειψη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς ἐπαφῆς/ πού πραγματοποιεῖται ἀνάμεσα στά μέλη/ μιᾶς κοινωνικῆς μικρο-γκρούπας/ γιά παράδειγμα/ ἀνάμεσα στούς "ροκάκηδες"/ τῆς Πέμπτης Τάξης τοῦ Γυμνασίου Γαλατσίου/ θά ἀποσυνέδεε/ σχεδόν αὐτόματα/ αὐτή τήν ὁμάδα/ πού ἐκ τῶν πραγμάτων/ οἱ ἐπαφές της/ περιορίζονται/ σ'ἕναν ἐλαττωμένο/ ἐλεύθερων πολιορκημένων/ χωρόχρονο/ ἔξω ἀπ'αὐτόν/ τό συνθλιπτικό τοῦ σχολείου-φροντιστήριου-σπιτιοῦ.

Αὐτή εἶναι κι ἡ δύναμη/ τοῦ πειρατικοῦ σταθμοῦ/"ὀργανώνει" γύρω του/ αὐτό τό γκρούπ/ πού ψάχνει ἀπεγνωσμένα/ γιά καθαρό ἀέρα/ ταυτοτητα/ κι ἕνα σύστημα ἐπαφῶν/ πού νά τοῦ ἀνήκει/ πού νά ἐκφράζει τά δικά του/ σύνθετα σέ περιεχόμενο/ προβλήματα/(ὅσα μποροῦν νά ἐκφωνηθοῦν)/ τά δικά του μηνύματα/ καί τίς δικές του ἀφιερώσεις/ μέ τά ἐρωτικά τραγουδάκια/ πού στό φινάλε-φινάλε/ ἔξω ἀπ'τίς ἀντιρήσεις /κάποιων ἀπο μᾶς/ γιά τό ἄν θά πρέπει/ νά παίζονται οἱ X-Ray Spex/ κι ὄχι ὁ Billy Joel/ εἶναι ἀπείρως σημαντικότερα.

Ὁ ἐρασιτεχνικός/ ἀνήκει/ καί ἀπευθύνεται/ σ'ἕνα συγκεκριμένο σύνολο ἀνθρώπων/ σ'αὐτούς ἀκριβῶς / πού ἔχουν ἀνάγκη/ τήν ὕπαρξή του/ κι ἐλάχιστες εἶναι οἱ ἐξαιρέσεις/ τῶν πειρατικῶν/ πού ἐκπέμπουν γιά μεγαλύτερα/ καί ἀπρο σδιόριστα ἀκροατήρια/ κι ἔξω ἀπό στενά τοπικά πλαίσια/ Πιθανῶς δυό-τρεῖς σ'ὅλη τήν Ἀθήνα/ κι ἡ περιορισμένη θεματολογία του/ γκόμενες-οι/ μαθήματα/ μηχανάκια/ μουσική/ ἐκφράζει/ ὅταν τήν ἀποσημειολογήσεις / τίς πραγματικές/ ἀνάγκες γιά ἐπικοινωνία κι ἐλευθερία/ Τό "ἀπ' τόν Κώστα, στήν καψούρα του, τή Σμαρούλα"/ τί ἄλλο εἶναι ἀπ'τό νά βρεθεῖς μέ κάποιον ἐρωτικά;

Οἱ ἀκροατές/ τοῦ συγκεκριμένου σταθμοῦ/ ἔχουν μιά συναίσθηση τοῦ "ἐμεῖς"/ πού τούς διαφοροποιεῖ/ ἀπ' τή μάζα τῶν ἰσχυρῶν media/ Γιά κάποια καί μᾶλλον προσωρινή περίοδο/ αὐτή ἡ ὁμάδα/ ἔχει ἕνα τουλάχιστον κοινό ἐνδιαφέρον/ πού'ναι ὁ σταθμός κι ἡ μουσική πού μεταδίδει/'Η ἀκρόαση τοῦ-δικοῦ-τους/ σταθμοῦ/ τούς δίνει μιά ἐπιπλέον αἴσθηση/ ὅτι προσωπικοποιοῦν/ κάτι πού'χει τή δύναμη νά διαχέεται/ στόν ἀέρα/ νά καταλαμβάνει τό χῶρο/ ὅπως οἱ ἰδέες/ καί πού τά κύματά του/ ἁπλῶς καί μόνο ὑπάρχοντα/ καί κυκλοφοροῦντα/ μεταφέρουν τή δικιά τους διαπίστωση/ γιά τήν ἔλλειψη ἀνεξαρτησίας.

Ὁ πειρατικός σταθμός/ ἀκόμα/ προμηθεύει στούς φάνς του/ ἕνα πλαίσιο συζήτησης/ κι ὅλοι ξέρουμε πόσο ἀπαραίτητη εἶναι σ'ὅλους μας/ ἀλλά ἰδιαίτερα σ'αὐτή τή μιᾶς ὁρισμένης ἡλικίας/ κατηγορία ἀκροατῶν/ Τούς ἀκούει κανένας/ μέσ' στά λεωφορεῖα/ συνήθως γύρω στίς 10 τό βράδυ/ ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπ'τά φροντιστήρια/ νά βγάζουν ὅλη τή συσσωρευμένη πίεση/ στή διάρκεια μιᾶς μίζερης καθημερινότητας/ μονότονα κουραστικῆς/ θέτοντας ἐπί τάπητος/ πρώτης ἐπιλογῆς φιλοσοφικά προβλήματα.

Τί σημαντικό γεγονός/ γι αὐτούς/ νά κρατήσουν ἀνοιχτό τό κύκλωμα ἐπικοινωνίας/ παίρνοντας ἕνα τηλέφωνο/(ἐπίσης ἀπαραίτητος κρίκος σ'αὐτό τό κύκλωμα)/ γιά μερικές ἀφιερώσεις/ καί σχόλια γιά τό"πῶς ἀκούγεται"/ ἤ ἀκόμα περισσότερο/ νά βρεθοῦν στά "στούντια τῆς ραδιοφωνίας περιορισμένης ἰσχύος"/ γιά νά ἐκφωνήσουν/ νά δώσουνε ἕνα χέρι βοήθειας/ νά φέρουνε δίσκους/ κι ὁτιδήποτε ἄλλο/ Μέσα στή βάρβα ρη σημερινή διαδικασία κοινωνικοποί ησης / πού ὁ δεκαεξάχρονος ἀναγκάζεται νά ἀποδεχτεῖ/ ἄν ὁ ἴδιος/ δέν θέσει σέ λειτουργία/ τό σύστημα ἄμυνάς του/προσπαθώντας ν' ἀποτρέψει/ τό διχασμό/ ὁ ἐρασιτεχνικός/ ὑφίσταται /σάν μιά ὄαση/ πού προστατεύει ἀπ' τήν ἀποξένωση/ ἐπιτρέποντας μιά πιό ἄνετη ἐπικοινωνία/ μεταξύ τῶν νέων ἀνθρώπων/ πού δυσκολεύονται νά 'ρθουν σ'ἐπαφή/ καί μεταξύ τους/ καί μέ τίς ἄλλες γενιές/ γιατί ἔτσι πιά ἔχει περιχαρακωθεῖ τό σύστημα τῶν ἀνθρώπινων διαπροσωπικῶν/ καί κοινωνικῶν σχέσεων.

Αὐτοί πού εἴχανε/ ἔστω καί μόνο μιά φορά τήν ἐμπειρία νά καθήσουν μπροστά στό τραπέζι/ τοῦ πειρατικοῦ/ τῶν πολύ 10 Watts/ μέ τό φτηνό μικρόφωνο στό χέρι/ καί τίς εἰκοσι-τριάντα κακοηχογραφημένες κασέτες/ ἀμήχανοι/ σφιγμένοι/ μέ κάποια δόση εὐθυνοφοβίας/ νά'χουν τόσα πολλά νά ποῦν/ καί νά μή μποροῦν νά τά ἐκφράσουν/ καταλαβαίνουν καλύτερα/ τό νόημα/ καί τό πόσο ἐπιβεβλημένη/ εἶναι ἡ ὕπαρξη τῶν ραδιοερασιτεχνῶν/ Τά "ἐναλλακτικά media"/ δέν ξεφυτρώνουν/ ἔτσι γιατί/ κάποιοι συνειδητοποιοῦν/ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα πλουραλιστικά/ σέ συζητήσεις στρογγυλῆς τραπέζης/ γιά τήν ἐκδημοκρατικοποίηση τῆς πληροφόρησης καί τῆς ἐνημέρωσης/ ἀλλά γιατί κάποιοι ἄλλοι/ ἁπλά ἀντιλαμβάνονται/ ὅτι ὅλα τά μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας / ἀνήκουν σέ κάποιους ἄλλους/ χαρακτηρίζουν διαφορετικούς τρόπους ἐπαφῆς ἤ μή-ἐπαφῆς/ χαρακτηρίζονται ἀπό ἐλεγχόμενη μονοσημαντότητα/ καί τό κυριότερο δέν μποροῦν νά τά χρησιμοποιήσουν/(a propos/ μόνο μιά ἐπαναστατική ἀλλαγή/ θά μπορέσει νά λύσει/ τό ἀδιέξοδο τῆς κυριαρχίας τῆς ἐξουσίας/ πάνω στά media/ καί νά τά μετατρέψει/ σέ φορεῖς τῆς ἔκφρασης τοῦ καθενός.

Εἶναι σίγουρο/ ὅτι ἄν τό σκεφτοῦμε/ ψυχρά/ οἱ πειρατικοί/ δέν ἀντέχουν σέ κανένα εἶδος κριτικῆς/ Τόεπίπεδό τους/ μέ δυό λέξεις/ εἶναι p o p'καί'β λ α κ ο λ ο γ ί α/ σύν τό ὅτι ἐξ ἀντικειμένου γίνονται οἱ promoters/ τῶν δισκογραφικῶν τράστ.

Ἀρκετές πάλι φορές/ κρατᾶνε ἕνα συνεχή "μονόλογο"/ διακόπτοντας τή σύνδεση/ ἀναγκάζοντας τό ὑποκείμενο τοῦ μηνύματος/ νά βιώσει ἕνα μόνο κομμάτι τῆς ἐπικοινωνίας/ τή μονόπλευρη ἀκουστική/ Ἐκεῖ ὅμως πού οἱ περισσότεροι ἀπ'αὐτούς/ πέφτουν στήν παγίδα/ εἶναι ὅταν ἀνακαλύπτουν/ τή δύναμη τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων/ καί ἀποπειρῶνται νά "ἐξουσιάσουν"/ χῶρο /χρόνο/ καί ἀνθρώπους/ ὁπότε καί μεταμορφώνονται σέ μικρογραφίες τῶν μεγάλων σταθμῶν.

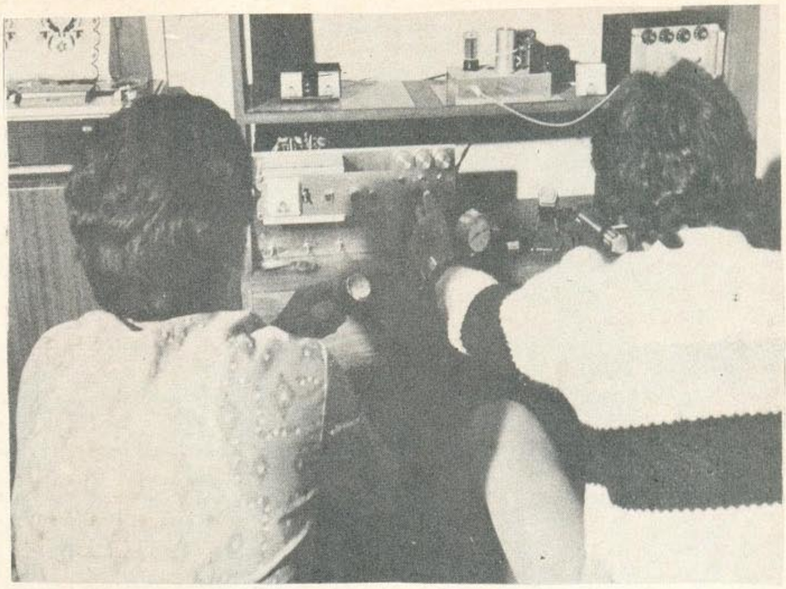
Τά τελευταῖα χρόνια/ ἔχει δημιουργηθεῖ μιά τάση/ νά μεταφέρονται/ ὅλοι οἱ rock/ πειρατικοί/ στά FM/ καί πού ξεκινάει ἀπ'τό ὅτι/ οἱ ἴδιοι προκαταλαμβάνονται/ καί ἀναπαράγουνε/ τό image/ τῆς σοβαρότητας/ τῆς πληροφόρησης/ τῆς ὑψηλῆς πιστότητας/ τῶν εὐγενικῶν παραχωρήσεων/ τῶν συμμαζεμένων προγραμμάτων/ τοῦ "δέν ἐνοχλοῦμε"/ καί τῆς "προοδευτικῆς" μουσικῆς/ Αὐτή εἶναι ἡ δεύτερη παγίδα/ ὅπου χάνεται ὅλη ἡ φρεσκάδα/ κι ἡ ζωντάνια/ πού ἐξ ὁρισμοῦ σχεδόν/ πρέπει νά'χει ὁ πειρατής.

Ὁ σταθμός πού γιά τούς περισσότερους/ θεωρεῖται ὁ καλύτερος/ σέ προγράμματα/ καί ἠχητική ποιότητα/ ὁ 98/ ἀπ'τό Περιστέρι/ ἀκούγεται σέ μένα/ τόσο ἀντιπροσωπευτικός τῆς μουσικῆς πού παίζει/"Ενα πτῶμα

Η ΠΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Libro

πού σέρνεται/ Καί δέν μιλάω γιά τά Blues ἤ R & B/ πού καμιά φορά μεταδίδει/ ἀλλά γιά ὅλα ἐκεῖνα τά παρωχημένα σκατά/ τύπου Pavlov's Dog/ κι ἄλλα/ Κανένα σπήντ/ κανένα νεῦρο/ μόνο μιά στεγνή παράθεση/ ἀργοκίνητων Synthesizers/ καί δεκαπεντάλεπτων σόλο/ μαζί μέ κοινότυπες πληροφορίες/ Φαντάζομαι ὅτι διαλέγει τούς δίσκους του/ καί τούς ἀγοράζει/ μόνο ὅταν ἐκληρώνουνε/ τίς ἀρχές τοῦ Knaut/ ἤ ὅταν τά γκρούπς ἔχουνε μυστήρια ὀνόματα/ καί παράξενα ὄργανα/ (ἀλλά καί Stiff Little Fingers δέν εἶναι μυστήριο ὄνομα;)/ Καί ἐπειδή ὅλα αὐτά βρωμᾶνε/ ἄς τοῦ μιλήσει κάποιος γιά τό νέο Rock'n'Roll/ Πειρατικός σημαίνει/ fun/ γιά τόν ἀκροατή καί τόν πειρατή/ ταυτόχρονα.

Ταυτόσημο μ'αὐτό/ εἶναι καί τό πρόβλημα/ τῆς ἔλλειψης πολλῶν εἰδῶν μουσικῆς/ Ποῦ εἶναι οἱ σταθμοί/ πού νά παίζουν ἀποκλειστικά/ Soul/ Funky/ παλιό Rock/ R & B/ reggae blue beat/ rockabilly/ jazz/ punk;/ Οἱ δικοί μας ἐρασιτεχνικοί/ περιορίζονται στό heavy metal τῶν Aerosmith/ Kiss/ Rainbow/ ἤ Foreigner/ στό προοδευτικό/ καί στούς Police/ Blondie/ καί Dire Straits.

Ἡ ἑπόμενη/ καί τελευταία ἀντίρρηση/ ἔχει σχέση μέ τήν ἔλλειψη, ἑνός πλησιάσματος/ γενικότερων καί πιεστικότερων κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἐνῶ αὐτή ἡ κοινωνική προσέγγιση/ κοινό δεδομένο στήν Ἰταλία π.χ./ φαίνεται νά'ναι ταμπού στήν Ἑλλάδα/ Κατά εἰρωνεία τῆς τύχης/ οἱ μοναδικοί σταθμοί/ πού ἐκπέμπουν "πολιτικά" προγράμματα/ εἶναι κρατική ἰδιοκτησία/. μ'ἄλλα λόγια/ ἐχθρικοί/ Ἄν ὁ Γ. Δρόσος/ κι ὁ Ν. Δήμου/ ἀνοιχτά ἀπολογητές τοῦ καπιταλισμοῦ/ κι οἱ δύο/ μποροῦν νά ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τους/ ἀπ'τήν ΕΡΤ/ ἀποκλείοντες σάν διαφωνοῦντες/ ὅλους σχεδόν τούς ὑπόλοιπους/ τότε θά πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν/ κι ἄλλα media/ ἔξω ἀπ'τά ἔντυπα/ τίς ἀφίσες/ ἤ τίς συγκεντρώσεις καί τίς μολότωφ/ κι αὐτά εἶναι/ κ α ί οἱ πειρατικοί.

"Τό ράδιο εἶναι ἕνας συντελεστής, ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητας...ἐξηγεῖ, διδάσκει, πυροδοτεῖ καί καθορίζει τίς μελλοντικές θέσεις, ἀμφότερων ἐχθρῶν καί φίλων..."(Τσέ Γκεβάρα).

Στά χέρια τῶν πειρατῶν εἶναι/ νά λειτουργήσουν underground/ μέ τή διπλή ἔννοια τῆς λέξης/ καί στή θεματική/ καί στή διάθεση/ νά βοηθήσουν καινούργια γκρούπς/ παίζοντας κασέτες τους/ Γκρούπς πού πιθανόν δέν θ'ἀκούσουμε ποτέ/ Νά ἐξανθρωπίσουν τίς ἐπικοινωνίες/ μένοντας μακριά/ ἀπ'τό Δίκτυο Διάθεσης Πληροφοριῶν τῆς ἐξουσίας/ προβοκάροντάς το/ κι ἀπ'τό πατρονάρισμα τῶν ἑταιριῶν/ μιᾶς καί περισσότερο ἀπ'τήν Ἀγγλία ἤ τή Γαλλία/ κι ἀκόμα πιό πολύ ἀπ'τίς Ε.Π.Α./ οἱ ραδιοσταθμοί ἐδῶ/ ἀνταποκρίνονται στόν ὁρισμό/ τοῦ "ἐλεύθερου ράδιου".

Δέν εἶναι δύσκολο/ ραδιοπειρατή/ ἄφησε τόν ἑαυτό σου ἐλεύθερο/ νά λέει ὅτι θέλει/ κάποτε θά βρεῖ αὐτό πού τοῦ ταιριάζει/ βούτα τό μικρόφωνο/ μέ τό'να χέρι/ κι ἄρχισε νά χορεύεις/ καί νά πηδᾶς/ γύρω ἀπ'τόν πομπό/ σπήνταρε/ εἶναι καλύτερα/ καί μή σέ νοιάζει γιά τά σχόλια/""Ἄν θές νά χορέψεις, δέν καταλαβαίνω γιατί δέν σηκώνεσαι πάνω νά τό κάνεις,ἀδιαφορώντας γιά τούς ἄλλους" J.Rotten/ Πάρε στά χέρια σου / τή δική σου κουλτούρα/ τ ο ῦ τ ώ ρ α / Τήν κουλτούρα καί τή μουσική πού σοῦ ἀνήκει/ Πέτα στά σκουπίδια ὅλους αὐτούς τούς δίσκους/ πού ἀκούγονταν πρίν μιά πενταετία/ μέ τούς macho guitar heroes/ ἀμόλα τσιτάτα/ ἔξυπνα ἀνέκδοτα/ σχόλια γιά ὁτιδήποτε/ σοῦ μπαίνει στό μάτι/ ἐμπειρίες δικές σου/ καί τῶν γύρω σου/ δημοσιοποίησε τίς ἀνάγκες σου/ π.χ."σᾶς ἀφήνω γιά λίγο, πάω νά χέσω ἤ νά γαμήσω κλπ."/ ἔλα σ' ἐπαφή μ'ἄλλους πειρατές/ καί μέ τό ἀκροατήριό σου/ γιά μιά κοινή "ἐπίθεση"/ καί στενότερη ἐπαφή/ ψάξε λίγο τή μουσική/ συναισθηματικά θά βρεῖς τό πραγματικό Rock/ καί κυρίως μετάβαλε τόν πομπό σου/ σέ agit-prop σταθμό/ πού μαζί μέ τό ἀκροατήριό του/ πού σίγουρα ἀγωνιᾶ/ θά προπαγανδίσει ἀνοιχτά/ τήν κοινωνική κριτική/ καί ἀλλαγή/ μέσω τοῦ Rock'n'Roll.

ΞΕΝΟΙ ΠΕΙΡΑΤΙΚΟΙ

"Τό ράδιο ἔπλασε τόν ντίσκ-τζόκεϋ..." "Αὐτή ἡ φυσική πόλωση τοῦ ραδιοφώνου σέ μιά στενή σχέση μέ κοινωνικές Ὀμάδες φαίνεται καλύτερα μέ τή λατρεία τῶν ντίσκ-τζόκεϋς..."(Marshall Mc Luhan)

Ἤδη στά τέλη τῶν 30/ τό πειρατικό δίκτυο/ ἦτανε μιά παράδοση/ στήν Ἀμερική/ μεταδίδοντας μουσική/ πού ἀπέκλειαν/ οἱ μεγάλοι σταθμοί/ Μουσική πού ἀναφερόταν/ τότε/ σάν "ὑποκουλτούρα" / καί πού ἦταν ὁλόκληρη σχεδόν/ ἡ Μαύρη παράδοση/ ὅπως τά Gospels καί τά Blues/ ἤ ἡ "μαύρη" Jazz/ Τά ἔγχρωμα ἀκροατήρια/ ἔ π ρ ε π ε/ νά ἐξασφαλίσουν/ κάποιους τρόπους/ γιά ν'ἀναμεταδίδουνε/ τή μουσική τους/ κι οἱ μαῦροι μουσικοί/ γιά νά σπάσουν τό φράγμα/ τοῦ μονοπώλιου/ τῆς κυριαρχίας τῆς λευκῆς ράτσας/ Ἔτσι γιά τή δεκαετία'55-'65/ underground σταθμός/ σήμαινε/ R & B καί Soul/ μέ αὐστηρά καθορισμένο ἀκροατήριο.

Ἀπ'αὐτούς τούς σταθμούς/ πρωτάρχισαν/ μυθικοί σήμερα ντίσκ τζόκεϋ/ σάν τόν Magnificent Montague/ πού κραύγαζε "Burn, baby, burn"/ 1965/ καί τό διασκεύασε σέ/"Learn, baby, learn"/ τόν Peter Bergman/ καί βέβαια τόν Wolfman Jack/ Ἀξίζει νά δοῦμε τήν πορεία τοῦ W.Jack γιά νά φανεῖ/ πῶς ἐξαντλήθηκε τό ταλέντο/ καί πῶς σπαταλήθηκαν οἱ ἰδέες του/ γιά νά μεταμορφωθεῖ/ σ'ἕνα παραφουσκωμένο σακκί / τῶν τηλεοπτικῶν σόους.

Συνοπτικά/ στήν Ἑλλάδα τόν ἀκούσαμε/ γιά πρώτη φορά/ ἀπ'τόν "ἀμερικάνικο"/ γύρω στό '69 μέ '70/ δέν εἶμαι σίγουρος/ τόν εἴδαμε/ σέ κακόγουστες-ἀμερικάνικες/ (αὐτά τά δυό πᾶνε μαζί)/ τηλεοπτικές παραγωγές/ ἐδῶ καί ἕνα-δυό χρόνια/ καί στό φίλμ "American Graffiti"/ Εἶχε ὅμως ξεκινήσει/ ἀρκετά πρίν/ στόν XERB σταθμό/ μ'ἕνα R & B σόου/ καί πού γιά δυό κυρίως λόγους ἦτανε περισσότερο underground/ ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο/ Πρῶτα ἀπ'ὅλα/ γιατί/ διοχετευόταν ἀπό ἕνα μικρῆς ἰσχύος/ καί οἰκονομικῆς ἐπιφάνειας σταθμό/ καί δεύτερο/ γιατί ἔπαιζε μουσικούς ὅπως/ ὁ Slim Harpo/ καί ἡ Big Mama Lee Thornton/ ἔξω ἀπό κάθε τί παραδεδεγμένο/ στό χῶρο τοῦ R & B/

"Ὁ ἴδιος ὁ W. Jack/ μ'αὐτή τήν εὐστροφία/ τήν τραχιά / βραχνιασμένη φωνή/ νά γρυλλίζει/ νά βογγάει/ καί νά οὐρλιάζει/ τή σπιρτάδα στήν παρουσίαση/ καί τήν πλήρη διαστρέβλωση τῆς γλώσσας/ "AAAWRIGHT!AAAWRIGHT! HAVE MOICY! BAA HAAY BAA HAA! CAN YA DIG IT, BAAY HAY BAAY? YA GONNA LOVE IT TA DEATH!!"* ἦτανε ἕνας ἐπιθετικός/ ὅσο καί αὐθεντικός λύκος τῶν πειρατικῶν βραδυνῶν/ Γρήγορα ἔγινε ἀντιληπτό/ ἀπ'ὅλους τούς hip/ ὅτι κάτι ἔτρεχε μ'αὐτή τή μινιατούρα σταθμοῦ/ (Ὁ Zappa ἀνέφερε γιά τό "Freak Out"/ ἀνάμεσα στίς ἐπιρροές του/ μαζί μέ τόν Roland Kirk/ καί τούς ὑπόλοιπους/ καί τό ὄνομα τοῦ Jack) καί μαζί μ'αὐτούς/ ἀπό ἄσχετους πού βρίσκονται πάντα/ στήν περιφέρεια τῶν γεγονότων/ Τά γράμματα ἄρχισαν νά φτάνουν/ ἀπ'τούς φάνς/ κατά χιλιάδες/ μέ ἀποτέλεσμα/ νά μεταβληθεῖ/ ὅλη ἡ διάρθρωση τοῦ προγράμματος/ σ' ἕνα 24ωρο R & B σόου/ καί μέ τή λαϊκότητα τοῦ Wolfman Jack/ ν'αὐξάνει ἐπικίνδυνα/ ἀφοῦ καί μόνο ἀπό περιέργεια / ἐπιχείρησαν νά τόν ἀκούσουν/ ἀρκετές γενιές Ἀμερικάνων/ "HEAH'S A RECORD'S GONNA KNOCK YA RIGHT-ON-DE-FLOWA, BAY-AAY-HE-BAAY!"*/ Τή συνέχεια δέν εἶναι δύσκολο/νά τή φανταστεῖ κανείς/ εἰδικά ὅταν ἔχει νά κάνει μέ μιά χώρα/ ὅπως ἡ Ἀμερική/ πού πετᾶς μιά φωτογραφία σου/ σέ διαδήλωση/ καί γίνεσαι Πρόεδρος/ Τό ἀντικείμενο τοῦ προγράμματος/ ἀρχίζει ν'ἀλλοιώνεται ριζικά/ Περισσότερο ἐγγλέζικο Rock/Procol Harum/Rolling Stones/ διαφημιστικά/ μάνατζερς/ μπόσηδες / γιά νά φτάσει μιά ἐποχή/ πού συγκαλύπτεται ἡ φυσιογνωμία/ τοῦ Jack ἀπ'τό μάνατζέρ του/ καί οἱ μετακινήσεις/ κι οἱ ἐκπομπές του/ γίνονται κρυφά/ σέ σημεῖο πού μόνο ὁ μηχανικός/ καί κανείς ἄλλος/ νά μή βρίσκεται/ στό θάλαμο/ πίσω ἀπ'τό μίξερ/ Ὥσπου νά παραχθεῖ(ναί! παραχθεῖ)/ αὐτός ὁ ἀμερικάνικος θρύλος/ τῶν χιλιάδων δολλαρίων τό μήνα/ καί τῶν 1.500 περίπου/ ἀναμεταδοτικῶν σταθμῶν / τῆς ἐκπομπῆς του/ σέ 45 χῶρες. "YOU LISTENIN' TA DE WOOFMAN JACK SHOW, BAAY-HE-BAAY! FUM X-E-R-B. FUM HOLLY-WOOD, CALI-PHONE-YA! FIFTY THOUSAN'WATTS A SOUL POWER, MAN!"

Σχεδόν ἴδια μεταστροφή/ ἀκολούθησαν/ βῆμα πρός βῆμα/ κι οἱ περισσότεροι/ ἀπ' τούς πιό γνωστούς ἐγγλέζους ντίσκ τζόκεϋ/ πού εἰσβάλανε/ μέσ'στό κέντρο/ τῆς ἔκρηξης τῶν μεγάλων πειρατικῶν/ πάνω σέ πλοῖα/ ὅπως ὁ John Peel/ ἀρχικά μέ τό Radio London/ παίζοντας West Coast Rock/ Blues/ καί γκρούπς πού συμμετεῖχαν/στό Underground κίνημα/ πού κατέληξε νά γίνει σοβαρός κριτικός τοῦ BBC/ ἄν καί διατήρησε μιά ἐνεργητικότητα/ καί μερικές εὐαισθησίες/ ἀνεπίδεκτες σύγκρισης/ μέ τή χρυσοθηρία/ τοῦ Wolfman Jack.

Τό Radio London/ πού προαναφέρθηκε/ μαζί μέ τό Radio Caroline / εἶναι οἱ δυό πιό γνωστοί ἐξ ὀνόματος πειρατικοί/ Τό δεύτερο δεκαπέντε χρόνια παλιό/ μέ τά "Loving awareness" μηνύματά του/ ἦτανε ὁ πρῶτος καί τελευταῖος / σταθμός πάνω σέ πλοῖο/ κι ἔξω ἀπ' τ'ἀγγλικά χωρικά ὕδατα/ Πέρσι ('Οκτώβρης '79) πού βυθίστηκε/ πλησιάζοντας/ οἱ μηχανικοί κι οἱ ντίσκ- τζόκεϋς/ μέ μιά πλαστική βάρκα στή στεριά/ βρῆκαν τούς μπάτσους/ νά τούς περιμένουν!

Οἱ τωρινοί πειρατικοί/ ὅπως τό "Radio Invicta"-κυρίως Soul/ τό "Thameside"-pop καί rock/ τό AMY(Alternative Media For You)-μιά μή ἱεραρχική κολλεκτίβα μέ θέατρο-live ἠχογραφήσεις-συνεντεύξεις/ τό "Radio Free London"-rock ἄλμπουμς/ καί ὁ πιό μεγάλος/ σέ ἡλικία σταθμός στεριᾶς/ τό δεκάχρονο/ τό "Radio Jackie" / εἶναι μικρότερης ἐμβέλειας/ ἀλλά δομημένοι/ σέ καθόλου ἤ ἐλάχιστες ἐξαρτήσεις/ ἀπ'τίς ἑταιρεῖες.

Ὅσον ἀφορᾶ τούς πολιτικούς ραδιοσταθμούς/ εἶναι μετρημένοι μέ ἰσχυρότερο τό "Radio Enoch"/ τοῦ ἀκροδεξιοῦ-ρατσιστικοῦ National Front/ καί τά "Corsair" &"Skyport"/ ἀριστεροί.

Σάν ἀπόληξη/ τῶν διεργασιῶν/ καί μεταλλαγῶν/ στόν κοινωνικό χῶρο τοῦ Rock /καί παρεπόμενο τῆς συγκρότησης/ ὅλων αὐτῶν τῶν ὁμάδων/ πού διαφοροποιοῦν τόν κοσμικό χαρακτήρα/ σέ mods, rudies, rastas, punkers, skinheads, greesers, rockers, skankers κλπ./ οἱ πειρατικοί/ στήν Ἀγγλία/ ἀρνοῦνται νά συγκεντροποιηθοῦν/ ἰσχυροποιηθοῦν/ καί νά μεταδώσουν ἐπιλογές/ ἀπ'ὅλο τό φάσμα τῆς μουσικῆς/ ἀλλά τήν ταξινομοῦνε/ χρονολογικά/ ἰδιωματικά/ καί εἰδικεύονται/ Παλιό Rock'n Roll/ acid Rock/ Rock-Blues/ Funky κλπ.

Οἱ ἐγγλέζικοι πειρατικοί/ τουλάχιστον οἱ περισσότεροι ἀπ'αὐτούς/ ἐκπέμπουν ἐ ν έ ρ γ ε ι α / κι ἄν προστεθεῖ τό ὅτι / τό μέγιστο μέρος τῶν νέων ἀνθρώπων/ ἀκοῦνε ραδιόφωνο/ (ἐνῶ δέν βλέπουν τηλεόραση)/ αὐτοί οἱ πειρατικοί συγκεντρώνουν μεγάλα ἀκροατήρια/ καί μάλιστα ἀκροατήρια/ ἐφησυχασμένα/ πού τυφλοῖς ὄμμασιν πιστεύουν σ'αὐτούς/ ξέροντας ὅτι ἄν μή τί ἄλλο/ ὑφίστανται/ γιά fun καί πληροφόρηση/ ταυτόχρονα.

Αὐτή ἡ πληροφόρηση/ δέν ἐπιβάλλεται/ καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπ'τίς δωροδοκίες τῶν ἑταιριῶν/ ὅπως συμβαίνει στό BBC ἤ τό Capital Radio/ Οἱ ντίσκ-τζόκεϋς ἐκεῖ/ ἀκολουθοῦνται ἀπό ἕνα ὁλόκληρο τήμ βοηθῶν/ διευθυντή προγράμματος/ γραμματέα/ μάνατζερ/ λογιστή/ δικηγόρο/ ἐνῶ πρίν τό πρόγραμμα τηρεῖται μιά αὐστηρή διαδικασία/ συναντήσεων/ μέ τούς promoters τῶν ἑταιριῶν/ μέ συνέπεια/ ἡ ἐπιλογή/ ἡ τοποθέτηση μέσ'στά χρονικά πλαίσια/ τῆς ἐκπομπῆς/ κι αὐτός καθεαυτός ὁ χρόνος τοῦ κομματιοῦ/ νά ὑποτάσσονται στό ὕψος τῆς χρηματικῆς προσφορᾶς τοῦ promoter.

Τυπικά παραδείγματα αὐτῆς τῆς κατηγορίας ντίσκ-τζόκεϋς/ εἶναι ὁ Emperor Rosco τοῦ Radio I-BBC/ προωθητική δύναμη τῶν hits/ γιός ἑκατομμυριούχου/ τοῦ παραγωγοῦ φίλμς/ Joe Pasternak/ καί πάμπλουτος ὁ ἴδιος/ (αὐτονόητο!)/ κι ὁ Kenny Everett/ Ξεκίνησε ἀπ'τό Λίβερπουλ / δουλεύοντας σάν φούρναρης/ ὅταν κάποια φορά/ ἀποφάσισε νά στείλει ἕνα μισάωρο "πιλότο" στό BBC/ Αὐτή ἦτανε ἡ ἀρχή τῆς καριέρας τοῦ μοναδικοῦ ἴσως ντίσκ-τζόκεϋ / πού εἶναι ταυτόχρονα καί κωμικός/ Στό σημερινό του τηλεοπτικό Rock πρόγραμμα/ στέκεται καλύτερα σάν ἠθοποιός/ παρά σάν παρουσιαστής τῶν γκρούπς/ Τά μικρά του σκέτς/ ὅπου κάνει τό σκληρό rocker/ τήν ἀδερφή/ ἤ τόν jazz χορευτή/ εἶναι ἀπόλαυση/ Ταυτόχρονα ὅμως/ εἶναι κι ὁ μοναδικός ντίσκ-τζόκεϋ/ πού κατά "δημοκρατικό" σχεδόν τρόπο/ στίς ραδιοφωνικές του ἐκπομπές/ μοιράζεται τήν ἴδια ἀκτινοβολία/ μ'αὐτή τῆς μουσικῆς/ Δέν προέχει/ δέν κυριαρχεῖ/ πάνω στό ὑλικό/ Οἱ ἐκπομπές τοῦ Wolfman Jack/ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Jack/ καί κατά δεύτερο λόγο/ ἡ μουσική/ τό ἴδιο κι οἱ ἐκπομπές τοῦ Rosco/ Ὁ John Peel/ ἀντίθετα/ ἀποτραβιέται κάπου στό βάθος/ Μόνο ὁ Kenny Everett/ κρατάει αὐτή τή χρυσή τομή/ ἀνάμεσα στή live πολυλογία καί τίς ἐξυπνάδες/ καί στούς δίσκους.

Ἡ τελευταία σημείωση/ πού θέλω νά προσθέσω/ εἶναι μιά ἀντιπαραβολή/ ἀμερικάνικων κι ἐγγλέζικων πειρατικῶν.

Ὁ T. Parsons κι ἡ J. Burchill/ συντάκτες τοῦ "N.M.E."/ καί τοῦ "Face"/ γράψανε/ ἀντιστοιχώντας ἀμερικάνικες κι ἐγγλέζικες μπάντες/ "τά ἀγγλικά γκρούπς συναγωνίζονται γιά τό ποιό θά'ναι καλύτερο, ἐνῶ τ'ἀμερικάνικα ποιό θά κάνει περισσότερα λεφτά"/ Εἶναι σίγουρα χοντράδα/ νά ἐπιχειρήσεις μιά τέτοια συσχέτιση/ ἀλλά παραδόξως εἶναι ἀληθινό/ Ποῦ θά τοποθετούσατε/ σέ μιά φανταστική κλίμακα σύγκρισης/ τούς ἀμερικάνικους Feelies/ B52/ ἤ τούς Ramones/ καί τούς ἐγγλέζους Alternative TV/ ἤ Angletic Upstars;/ Ἡ ἴδια πάνω-κάτω/ παραλληλία /χαρακτηρίζει καί τούς πειρατικούς/ Ὁ ἄγγλος πειρατής/ ντεμπουτάρει ἐρασιτεχνικά/ μέ μικρῆς ἰσχύος πομπό/ κάποιο φτηνό/ τέσσερα στά δύο μίξερ/ δεύτερο χέρι μαγνητόφωνο καί πικάπ/ καί μέ τή διάθεση νά ἐνημερώσει/ Ὁ ἀμερικάνος ἀντίθετα/ μέ τά ἠχομονωμένα στούντιο/ καί τούς πανάκριβα ἐξοπλισμένους θαλάμους/ μέ 16 στά 4 μίξερ/ τετρακάναλα καί ὀχτακάναλα μαγνητόφωνα/ dbx/ limiters προηγμένης τεχνολογίας μόνιτορς/ στερεοφωνικούς/ ἤ τετραφωνικούς παλιότερα/ πομπούς/ καί πανύψηλες κεραῖες/ ξεκινάει ἀποφασισμένος/ συνεχῶς ξαναεπενδύοντας τά ἔσοδα/ σέ καινούργιους τύπους μηχανημάτων/ καί ἰσχύ/ ἀποβλέποντας σ'ὅλο καί περισσότερα/ ἀκριβά/ διαφημιστικά σπότς/ καί μέ τελική πρόθεση/"συνεργασία" μέ δισκογραφικές ἑταιρίες...

Μέ τί κῶλο ἄραγε/ θά ἀντιπαραθέταμε τό ραδιοπειρατή ἀπ'τή Λούτσα/ πού μέσ' στό πλυσταριό/ τῆς μάνας του/ ἀγωνίζεται ἀνθρώπινα γιά συναλλαγή/ σ'ὅλους αὐτούς;

ΣΟΧ-ΑΜ-ΣΑΕΡΝΤΑ
απ'το ΜΠΙΛΑΡΙΚΗ κι αυτος

Σημειωσεις

1"Allright! Allright!Have mercy! baby!" "Can you dig it, baby?You going to love it to death!!"
2."Here's a record is going to knock you right-on-the-floor, baby!"
3."You listening to the Wolfman Jack show baby! From XERB , from Hollywood, California! Fifty thousand watts of Soul power, man!"

ο σινεμάς

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΟΜΠΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΣΕ ΠΟΛΥ ΑΠΛΗ ΓΛΩΣΣΑ

'Αθήνα καλοκαίρι. Καλοκαιράκι τοῦ 1980. Κινηματογραφική πανδαισία σέ καλοκαιρινά σινεμαδάκια μέ άγριεμένες περικοκλάδες πού σκαρφαλώνουνε στόν τοῖχο τῆς διπλανῆς πολυκατοικίας, μαραμένα δειλινά, διάφορα Σούιττ καί άναχαθεῖς, μπυρίτσες, πασατέμπο καί τά παλικαράκια στίς μπετονένιες όθόνες.

Καλοκαίρι κι οί κόπιες προβολῆς νά τρέχουνε χιλιόμετρα κάθε βράδυ άπό τόν ένα κινηματογράφο στόν άλλο ένῶ τά γραφεῖα παραγωγῆς καί έκμετάλλευσης-αύτοί οί άνώνυμοι συνήθως κοιλαράδες ήγεμόνες πού χλαπακιάζουνε κάθε καλοκαίρι άπό τίς κανονικές σέ διάρκεια ταινίες (τῶν 100') γύρω στά 30'.

Πανδαισία λοιπόν μέ ταινίες κομμένες άπό τά γραφεῖα έκμετάλλευσης, Σελιλόιντ πετσοκομμένο στίς δεκάδες ὧρες προβολῆς.

'Αθήνα κι ό προβολατζής νά περιμένει τόν άνθρωπο στό μπουφέ νά τοῦ κάνει νόημα καί νά ξεκινήσει τό δεύτερο μέρος μέ τό τρέιλερ γιά τό φίλμ τῆς Τετάρτης. BURN BABY BURN.

Σέ παγκόσμια πρώτη, ό Τραβόλτας κι ή Λῶρεν γίνανε έπίσημα ΑΕΚτζῆδες κι ό Μίστερ 'Ελεφάκης έτοιμάζει ταινία γιά τό Μίμη Δομάζο μέ πρωταγωνιστή τόν ἴδιο τό θρύλο, στό ρόλο τοῦ Πάτ Γκάρετ ό μόνιμος Τζέημς Κόμπερν ένῶ ή άτέλειωτη Κάρλα 'Αουλαούλου θά παίξει τή Μοσχολιοῦ. Γκέστστάρ στόν ρόλο τῆς ὑπηρέτριας ή Γιόλα, σκηνοθέτης ό 'Οργισμένος μέ τούς ὑπηρέτες του, Κηφισιώτης,Νίκος Νικολαίδης.

Καλοκαίρι τοῦ 1980. Καλοκαιράκι στήν 'Αθήνα τοῦ 1980. 'Η Γιουνάιτεντ μέ τό διπλό χίτ τῶν Φώςκωλος+Νικολαίδης έτοιμάζεται νά σπάσει τά χειμερινά ταμεῖα. Μέ ένα είσιτήριο θά βλέπετε Παναθηναϊκό καί τό θρανίο Νο 3. Faster Pussy cat, Κίλ, Κίλ, Κίλ. Ράς Μάιερ, ό σέξ κινηματογραφιστής. 'Ο άνθρωπος πού δείχνει κάτω άπό τήν κοιλιά τῆς 'Αμερικῆς. Χωρίς φόβους πολιτισμικῆς συνείδησης. Οί Β' κατηγορίας ταινίες του έκδιώχνουν τήν τέχνη άπό τούς κινηματογράφους. Τό γαμήσι στίς ταινίες του τελείως αύτονόητο. Σέξ καί Βία. Τά φίλμ τοῦ Μάιερ εἶναι γιά ὄλες τίς μηχανές, αύτοκίνητα, μοτοσυκλέτες καί άεροπλάνα πού τρέχουνε μέ ίλιγγιώδεις ταχύτητες. 'Ο Ζάν Βιγκό παραμένει άνεκπλήρωτο ὄνειρο*. Πάρτε τούς κινηματογράφους στά χέρια σας έπιτέλους σαπισμένοι θεατές. Κίλ, Κίλ, Κίλ. 'Η ὥρα τῶν κριτικῶν φτάνει. 'Η Ραφαηλίδης-Μικελίδης Κόμπανυ πρέπει έπιτέλους νά μᾶς άφήσει ἥσυχους. Μᾶς τά ζαλίσανε. Ἄς γράφει ό ένας γιά τόν ἄλλο.

Στά έρωτικά μας γράμματα ἄς βάζουμε καί καμιά λεξούλα γιά τίς δυό τελευταῖες ταινίες πού εἴδαμε τήν περασμένη έβδομάδα. Κι ἄς άρχίσουμε νά βλέπουμε σέ όράματα τίς ταινίες τοῦ Μέλλοντος. Ζάν Βιγκό ντέ Μποναβεντύρ, Ρεμπώ, 'Αρτώ, εἴμαστε κοντά σας, γλυκειά Μουσέτ πόσες φορές πνίγηκες γιά νά δώσεις τό μήνυμά σου στίς κατασκότεινες αἴθουσες. Σταμάτα πιά, σταμάτα' ό ήλίθιος κριτικός τοῦ κινηματογράφου ἔχει βγάλει τήν ψωλή του καί τήν παίζει στό σκοτάδι. Σταματᾶτε τον μέ γέμισε σπέρμα στό σβέρκο.

ΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ, μιά ταινία τοῦ Γουῶλτερ Χίλλ. Παραγωγή 1979. Μέ τούς 'Αντονίν 'Αρτώ, Ρένα Βλαχοπούλου, Ζάν Βιγκό ντέ Μποναβεντύρ καί τήν καινούρια ένζενύ-άποκάλυψη μπόμπα-άδέρφι μου τί'ναι τοῦτο πάλι, Μαίρη Βιδάλη. Μιά σκηνή άπό τό ἔργο:

ΑΡΤΩ: Οί τέχνες τοῦ μέλλοντος θά εἶναι άναστατώσεις καταστάσεων, ή τίποτα.

ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ: Μά ό Τζάκ ό 'Αντεροβγάλτης δέν πιάστηκε ποτέ..

ΒΙΓΚΟ: Μαντάμ, μοῦ έπιτρέπετε... (σκύβει νά τῆς φιλήσει τό χέρι, ή κάμερα σέ πλονζέ, ζούμ-ίν μέχρι ντετάιγ στό σταφιδιασμένο δέρμα τοῦ χεριοῦ τῆς κας Ρένας, κρετσέντο μουσικῆς "σφαγή στή δεκάτη λεωφόρο" χαμήλωμα τῆς ήχητικῆς μπάντας τοῦ φόντου μέχρι άπόλυτο σβήσιμο) Μαντάμ...τά παρθένα δάση εἶναι λιγότερο παρθένα άπό σᾶς...

ΒΙΔΑΛΗ: Ἤμασταν ἔτοιμες, μόλις καί μᾶς προλάβατε, ἔτοιμες νά άνατινάξουμε ὄλες τίς γέφυρες...

ΑΡΤΩ:...σᾶς άγαπῶ...

ΒΙΔΑΛΗ:...άλλά οί γέφυρες ἔλειπαν.

ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ: Θά πρέπει νά εἶναι φοβερό νά πεθαίνει κανείς...

ΒΙΔΑΛΗ: Τό ἤξερα; κάποτε τό εἶχα μετανοιώσει πολύ.

Φοντύ.

*Τό Διαγωγή Μηδέν, ή καλύτερη ταινία τῶν ἔξι τελευταίων αἰώνων, ἦταν άπαγορευμένη 14 χρόνια στή χώρα πού φτιάχτηκε.

Μαρλα Περδου

(Τίκι-Τάκ, Τίκι-Τάκ)[2]

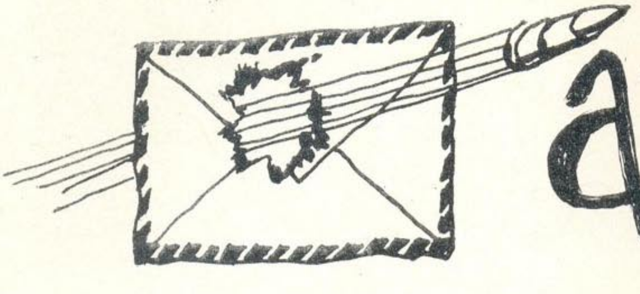
Ἄν δέν θέλετε νά σᾶς κάνουν ταινία, προσέξτε μήν πεθάνετε πρίν τῆς ὥρας σας. 'Ο Τζάκ Κέρουακ, φερειπεῖν, δέ πρόλαβε. 'Αλλά δέν τόν ἔνοιαζε κιόλας. Ἔτσι, άπό τίς 4 Σεπτέμβρη οί Ἄγγλοι τόν βλέπουν στίς κινηματογραφικές όθόνες στό ἔργο "Χτύπος Καρδιᾶς".

'Αφοῦ τόν κατάκλεψαν οί ὑπόλοιποι Beat, ἔστησαν τόν τύμβο του γιά νά' ρθουν οί τυμβωρύχοι.'Η Κάρολιν Κάσσαντυ, γυναίκα τοῦ Νήλ(Ντήν Μοριάρτυ) ἔγραψε τό βιβλίο της καί ή Warner ἔκανε τήν ταινία της. Τό χειμώνα θά τήν δοῦμε καί στίς άθηναϊκές αἴθουσες μέ τίτλο "'Η καρδούλα μου χτυπᾶ γιά σᾶς".

Ὄντες έπιφυλακτικοί καί άπέναντι στούς τυμβοφύλακες, ἄς κάνουμε ὑπομονή ὥσπου νά τό δοῦμε.

παντα νεος πειναλεος με Αντιντας Λουκ βεβαιως

ἀλληλογραφία

Κύριοι Τρύπες,

Τό περιοδικό σας μοῦ θύμισε -μετά συγχωρήσεως- ΝΕΡΟΧΥΤΗ, διότι μόνον ὁ ΝΕΡΟΧΥΤΗΣ τά ρουφάει καί τά χωνεύει ὅλα,ρευστά καί μή,χάρη στήν καταπληκτική ἐφεύρεση τοῦ σκουπιδοφάγου καί εἶναι ἀκριβῶς γι αὐτή του τήν

ἀπορυφητικότητα καί τήν ἀπλοφαγιά του πού τό κάνει καί διακρίνεται ἀπό ὅλα τ'ἄλλα σκεύη οἰκιακῆς χρήσεως.

Διότι, τί νά πρωτοπῶ καί ποῦ νά πρωτοσταθῶ, στήν διαφήμιση πού κατά κόρον ἐπαναλαμβάνεται ἀπό σελίδα σέ σελίδα μέ προφανές καί ἀνέντιμο σκοπό στό "νά τά χοντροπάρετε" ἤ μέ κεῖνα τά ἀρχαΐζοντα κείμενα διαφόρων ὀγδοηκοντούτηδων 'Ακαδημαϊκῶν οἱ ὁποῖοι προσπαθώντας νά ἀνανεώσουνε τίς σαθρές σχέσεις τους μέ τό ἀναγνωστικό κοινό ἐπαναλαμβάνουν ἑαυτούς σέ κείμενα πού θυμίζουν τά ἦσαν καί παραμένουν οἱ ἀνεπίστρεπτα πρῶτα ἔτη τοῦ αἰώνα μας καί μέ γελοιοδέστατα χοντροκομμένα ψευδώνυμα, βλέπε: ΙΩΒ καί ΕΚΤΩΡ ΜΑΣΤΑΓΓΑΣ, ΤΕΟ ΡΟΜΒΟΣ, ΝΙΚΟ ΙΜΒRΟ, ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΑΤΤΑΡΤ κ.ἄ. προσπαθοῦν νά ἀνατρέψουν καί νά καταλύσουν τό κατεστημένο πού στήν πραγματικότητα ἴδιοι.

Λοιπόν, κύριοι, κύριοι, ΜΕΛΑΔΕΣ, ΒΟΥΤΥΡΑΔΕΣ, ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ, ΛΟΥΡΗΔΕΣ!! Ὡς ἐδῶ καί μή παρέκει, σᾶς πήραμε εἴδηση!

Δέν εἴμαστε πλέον ὁ Λαός πού τρέφεται ἀπό βλῆτα ἀλλά οὔτε καί εἴμεθα ὅπως ἐσεῖς προφανῶς λογίζεσθε ΑΠΟΒΛΗΤΑ. Τελεία καί παῦλα λοιπόν μείνετε καί λουφάξτε στό 'Ησυχαστήριο πού ἄλλοι μοχθήσανε καί φτιάξανε καί σεῖς τό καταλάβατε καί τό ὀνομάσατε ΑΚΑΔΗΜΙΑ(ΑΘΗΝΩΝ) ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ & ΤΕΧΝΩΝ.

ΑΝΕΥ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΣ
ΑΡΜΕΝΙΩΝ ΚΥΡΑΤΣΑΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΣ

'Αγαπητή Τρύπα,

Κατ'ἀρχήν, ἡ γνώμη τῶν βαρύγδουπων ἐγκρίτων ὀνομάτων τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, τά ὁποῖα κοσμοῦν τήν στήλην ἀλληλογραφίας τοῦ κατ' εὐφημισμόν ἐντύπου σας, μέ ἐξοργίζει. Διά τόν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι δέν ἠμποροῦν νά ἔχουν κάν γνώμην οἱ νεόπλουτοι μέ τά "λακόστ" φῦλα συκῆς.'Από πότε καί ὑπό ποίαν λογικήν, ἄτομα ἄγνωστα εἰς τά παρισινά "σινέ" ἠμποροῦν νά ἔχουν γνώμην γιά τά πράγματα;

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νά διαφωνήσω γιά πολλούς λόγους.

Εἶναι γεγονός πώς ἤμουν εἰς ἐξ αὐτῶν πού φώναζαν κάποτε ὅτι οἱ νεοέλληνες θά ἔπρεπε, ὅπου βρεθοῦν κι ὅπου σταθοῦν, νά κρατοῦν ἕνα καλό βιβλίο ἀντί νά χαζεύουν ἐντός διαφόρων ὑπόπτως κεκτηθέντων Μερσεντές ἤ νά ξοδεύουν ἀσκόπως τός ὀβολόν των εἰς τά,ὡσάν δηλητηριώδεις ἀμανίτες ξεφυτρώνοντα, μπάρς τῆς περιοχῆς Κωλονακίου. 'Η ἄποψίς μου αὐτή ἐστάθη αἰτία ὥστε γνωστός μου ἰδιοκτήτης μπάρ νά μοῦ εἴπει:"Ζάχο μου, ἅμα σέ

ξανακεράσω ἐγώ οὐΐσκάκι νά μοῦ τρυπήσεις τή μύτη"."Δέν πειράζει" ἀπήντησα ἐγώ "ἄλλη φορά θά πηγαίνω στά βιβλιοπωλεῖα νά μέ κερνᾶνε βιβλιαράκι". Τώρα ὅμως τό ἐμετάνοιωσα πικρά, διότι ὅταν ἀναφερόμουν εἰς τά βιβλία δέν ἐννοοῦσα οὔτε τά ἔντυπα τῆς 'Ενώσεως 'Υδραυλικῶν,οὔτε φυσικά τήν Τρύπα σας.

Κύριοι, λυποῦμαι εἰλικρινῶς, διότι τόσον 'Εγώ ὅσον καί ὁ συμπαθής κ. 'Ελύτης πέσαμε ἔξω εἰς τάς προβλέψεις μας. 'Ενῶ εἰς τήν Πλατεῖαν ἐψιθυρίζοντο τινά καί ἅτινα περί ἐντύπου περιωπῆς τελικά ἀπεδείχθη μία τρύπα εἰς τό νερό.

Μετά τιμῆς
Ζάχος Χατζηφωτίου

'Αγαπητέ κύριε ἐκδότα,
κύριοι, κύριοι συνεργάται τοῦ περιοδικοῦ,

'Αποφασίσαμε νά ἔλθουμε σ'ἐπαφή μαζί σας καί νά ζητήσουμε τή βοήθειά σας, μέσα φυσικά ἀπό τίς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ σας ἐνθαρρυνόμενες ἀπό τήν πάντα σαφή ἀγωνιστική γραμμή τῆς "ΤΡΥΠΑΣ" στό πλευρό τῆς σύγχρονης γυναίκας καί εἰδικά τῆς σημερινῆς ἑλληνίδας, καί πιστεύοντας ταυτόχρονα στό ὑψηλό συναίσθημα εὐθύνης καί συμπαράστασης στούς γυναικείους ἀγῶνες, πού πιστεύουμε ὅτι διέπει τούς πολυπληθεῖς ἀναγνῶστες σας. Τό πρόβλημα γιά τό ὁποῖο ζητοῦμε τή βοήθειά σας εἶναι τό παρακάτω:

'Αναζητοῦμε νέο ἡλικίας 20-22 ἐτῶν, ἐθνικότητας μᾶλλον γερμανικῆς, ὁ ὁποῖος κατά τό μήνα 'Ιούνιο κατασκήνωνε σέ εἰδυλλιακή περιοχή τῆς νήσου Φολεγάνδρου, καί ἔδειχνε ἔντονο ἐνδιαφέρον γιά νεαρή Γερμανίδα- ἡ ἐθνικότητά της εἶναι ἐξακριβωμένη- ἡλικίας 18 ἐτῶν, πού ὅμως τύχαινε νά διατηρεῖ λεσβιακές σχέσεις μέ ἄλλη νέα Γερμανίδα ἐξ ἴσου ὄμορφη μέ αὐτήν. 'Ο ἀτυχής

Γερμανός(;) τόν όποῖον καί ἀναζητοῦμε, δέν ἐγνώριζε τή μικρή αὐτή λεπτομέρεια, τήν ὁποίαν ἀντιθέτως ἐμεῖς γνωρίζαμε ἐπειδή εἴχαμε ἐγκατασταθεῖ στό ἴδιο μέρος 4 μέρες νωρίτερα. Μετά τήν ἀποτυχημένη προσπάθειά του νά τήν πλησιάσει, ὁ νέος καταρρακώθηκε ψυχικά, ἐνῶ ἄν ἔριχνε καμιά ματιά τριγύρω του θά ἔβλεπε άρκετές, ἰθαγενεῖς μέν, ἀλλά ὄχι μικρότερης αξίας ἀπό τήν νέα Γερμανίδα, οἱ ὁποῖες παρακολουθοῦσαν τήν κάθε κίνησή του μιᾶς καί ἦταν ἀρκετά ἀρρενωπός καί διέθετε ἀρκετά προσόντα -7 1/2 ἰντσῶν- τά ὁποῖα μποροῦσαν νά ἐξετασθοῦν ἐπισταμένα καί μέ κάθε προσοχή καί ὀπτική γωνία, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιά κατασκήνωση γυμνιστῶν(όχι βέβαια ὅτι τά ἀνατομικά προσόντα ἑνός προσώπου ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ αὐτό πού μετράει εἶναι νά εἶναι κανείς ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἀλλά ἅμα τυχαίνει νά εἶναι ἄνθρωπος 7 1/2 ἰντσῶν; τότε νομίζουμε ὅτι δέν μπαίνει θέμα παραπέρα συζήτησης).

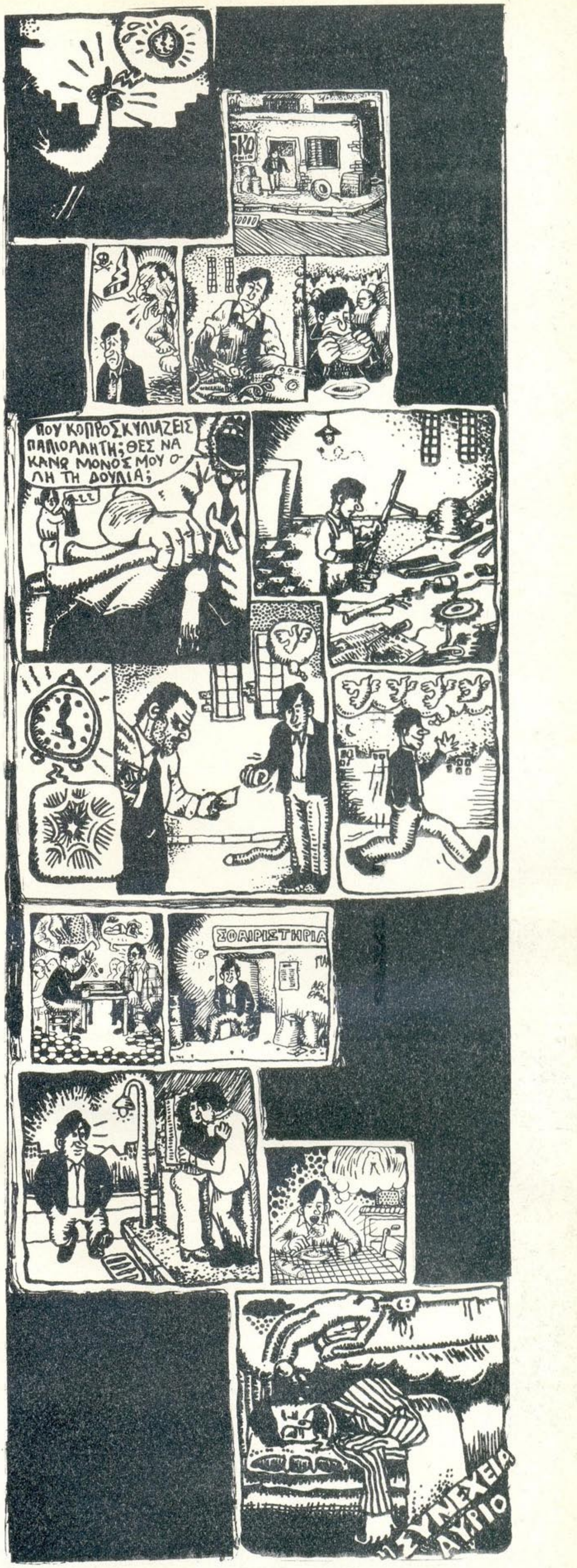

Σύμφωνα μέ ἐξακριβωμένες πληροφορίες τῶν κατά τόπους γυναικείων στελεχῶν τῆς κίνησής μας "Η ΟΠΗ, ΟΠΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑ Σ'ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΛΕΓΧΕΙ, ὁ νέος αὐτός, πιθανόν ὀνομαζόμενος Βίλφρηντ ἤ Ζίγκφρηντ ἤ κάπως ἔτσι, ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται ἐντός τῶν Κυκλάδων, καί τό πλέον πιθανόν εἶναι νά βρίσκεται στίς κοσμοπολίτιδες τῶν Κυκλάδων, νήσους Ἴο ἤ Σίφνο. Δυστυχῶς τά γυναικεῖα στελέχη τῆς πιό πάνω ὀργάνωσης, πού ἔχουν σάν πεδίο ἐπιροῆς καί ἐλέγχου τά νησιά αὐτά, βρίσκονται στήν Ἀθήνα καί ἔτσι ἡ ἀνεύρεση τοῦ νέου γίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀκόμη δυσκολότερη. Γι αὐτό τό λόγο ἀποφασίσαμε νά χρησιμοποιήσουμε τίς στῆλες τοῦ πολυγραφότατου καί πολυδιαβασμένου-ἀνάμεσα σέ ἀλλοδαπούς καί Ἕλληνες- περιοδικοῦ "Η ΤΡΥΠΑ" μέσω τοῦ ὁποίου παρακαλοῦμε ὁποιονδήποτε γνωρίζοντα κάτι χρήσιμο νά ἐπικοινωνήσει μαζί μας.

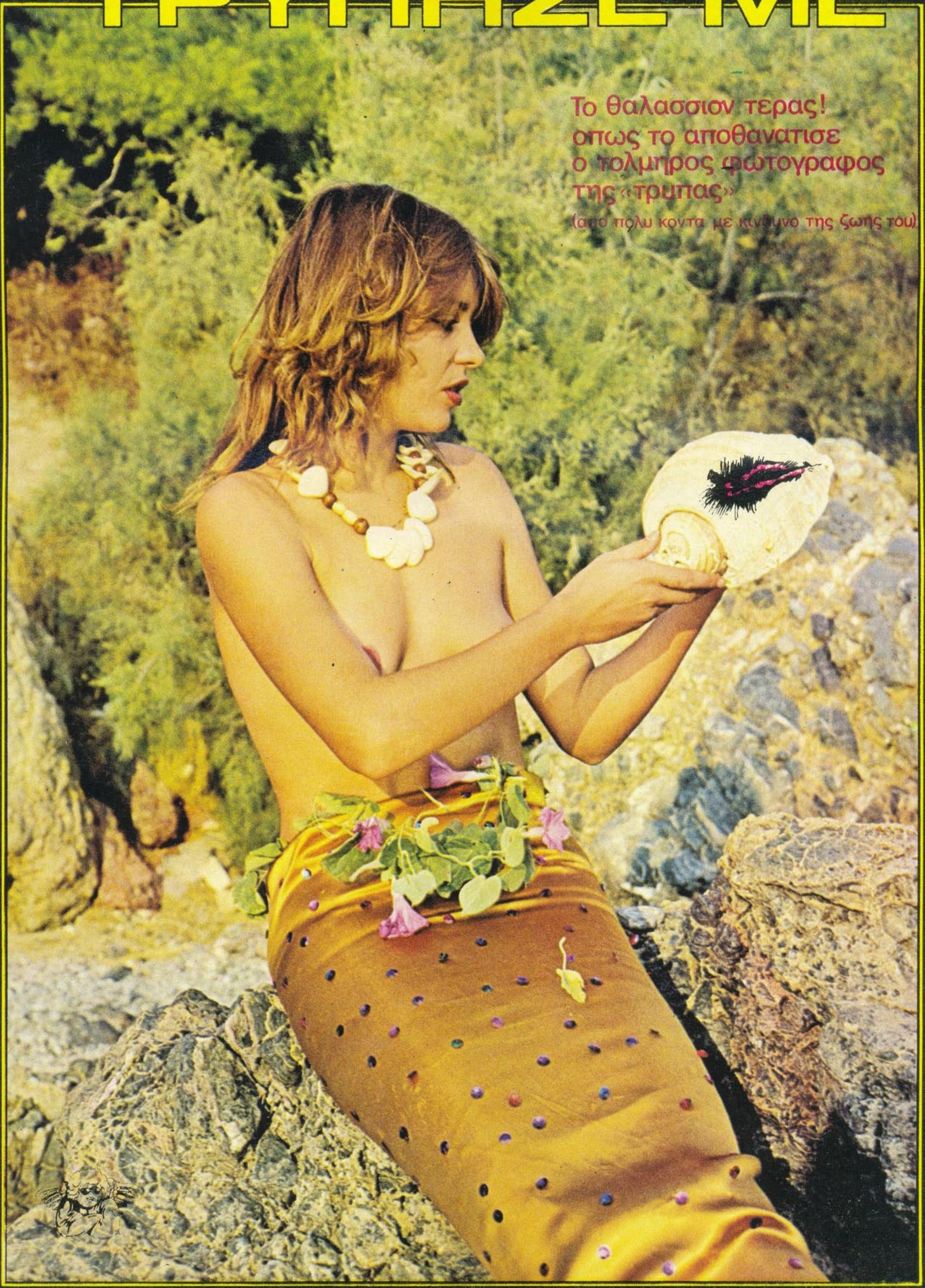
Κλείνοντας δίνουμε τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀναζητούμενου ἤ μᾶλλον καταζητούμενου Βησιγότθου: ψηλός, μελαχρινός, μέ κορδέλα στά μαλλιά, εὔρωστος, μέ μυώδη καί ψηλά πόδια, εἶχε σημάδι μᾶλλον ἐγχειρήσεως στό σημεῖο τῆς σκωληκοειδίτιδος, μεγάλη ἐλιά 2 πόντους δεξιότερα ἀπό τόν ἀφαλό καί φυσικά ἔντονη προσωπικότητα 7μιση ἰντσῶν. (Δυστυχῶς τά στελέχη μας δέν μποροῦν νά σᾶς δώσουν στοιχεῖα γιά τό τί συνήθως φοροῦσε ὁ Γερμανός, ἀλλά πιστεύουμε ὅτι καί τά ἀνωτέρω εἶναι ἀρκετά γιά νά βοηθήσουν στήν ἀνεύρεσή του).

Εὐχαριστοῦμε γιά
τή φιλοξενία

Τό Π.Γ. τῆς κίνησης
"Η ΟΠΗ, ΟΠΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ,
ΚΑΙ ΧΑΡΑ Σ'ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ
ΤΗΝ ΕΛΕΓΧΕΙ"

ΤΡΥΠΗΣΕ ΜΕ

Το θαλασσιον τερας!
οπως το αποθανατισε
ο τολμηρος φωτογραφος
της «τρυπας»
(απο πολυ κοντα με κινδυνο της ζωης του)